

Ա. ՀՈՎՍԵՓՅԱՆ, Ա. ԳՅՈՒԼԲՈՒԴԱՂՅԱՆ, Ն. ՏՈՂԱՆՅԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ

5-րդ դասարանի դասագիրք

Հիմնական դրոշի 5-րդ դասարանի դասագիրք

ՎԵՐԱՀՐԱՏԱՐԱԿԿԱԾ

ԵՐԱՇԽԱՎՈՐՎԱԾ Է ՀՀ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ, ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ, ՄՇԱԿՈՒՅԹԻ ԵՎ ՍՊՈՐՏԻ

ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԿՈՐՄԻՑ

ՀՏԴ 373.167.1: 908(479.25) (075.3)

ԳՄԴ 26.891 (2Հ) ց72

Հ 872

Խմբագրությամբ՝ պրոֆեսոր Պ. Հ. Հովհաննիսյանի և Վ. Ս. Ղանդիլյանի

Հովսեփյան Ա.

Հայրենագիտություն: Դասագիրք հանրակրթական դպրոցի 5-րդ
Հ 872 դասարանի համար /Ա. Հովսեփյան, Ա. Գյուլբուդադյան,
Ն. Տողանյան. -Եր.: ՄԱՆՄԱՐ, 2023. -160 էջ:

ՀՏԴ 373.167.1: 908(479.25) (075.3)

ԳՄԴ 26.891 (2Հ) ց72

ISBN 978-9939-62-099-2

© Ա. Հովսեփյան Ա., 2018

© Գյուլբուդադյան Ա., 2018

© Տողանյան Ն., 2018

© ՄԱՆՄԱՐ, 2018

© Դասագրքերի և տեղեկատվական հաղորդակցման
տեխնոլոգիաների շրջանառու հիմնադրամ, 2018

ԴԱՍ 1

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆՆ Է

Հայաստանը մեր՝ հայերիս հայրենիքն է: Դա նշանակում է, որ մենք այստեղ ենք ծնվել ու մեծացել: Այստեղ են ծնվել նաև մեր նախնիները, մեր ծնողները, հարազատները, ընկերներն ու բարեկամները, շատ ու շատ ուրիշ մարդիկ: Հայաստանը հայրենիքն է նաև միլիոնավոր հայերի, որոնք ապրում են հայրենիքից հեռու:

Մեծ և Փոքր Մասիսները՝ տիեզերքից

Հայաստանն իրենց երկիրն են համարում նաև այստեղ ապրող այլ ազգերի մարդիկ՝ եզդիներ, ռուսներ, ասորիներ, հույներ և ուրիշներ:

Հայաստանը մեր երկիրն է, մեր ընդհանուր տունը, և մենք սիրում, պաշտում ու հպարտանում ենք նրանով: Այդ սերն ու նվիրվածությունը մենք արտահայտում ենք ոչ միայն խոսքով, այլև գործով:

Հայրենիքի համար շատերն են հերոսական գործեր կատարել, հարկ եղած դեպքում՝ իրենց կյանքը զոհել:

Սիրելի հայրենիքը նշանակում է ճանաչել այն, գիտենալ նրա անցյալը, գնահատել մեր նախնիների ստեղծած ու մեզ փոխանցված անգնահատելի ժառանգությունը: «Հայրենասիրությունը սկսվում է հայրենագիտությունից»,– սա հայ մեծ գրող Ռաֆֆու խոսքն է:

*Իմ սուրբ հայրենիք, դու սրտիս մեջ ես,
Դու սրտիս մեջ ես, ոչ լեզվիս վրա,
Իմ սրտի միջից՝ թե սիրտս ճեղքես՝
Դրոշիդ բոցը պիտի հուրհրա:*

Հովհաննես Ծիրազ

Հարցեր և առաջադրանքներ

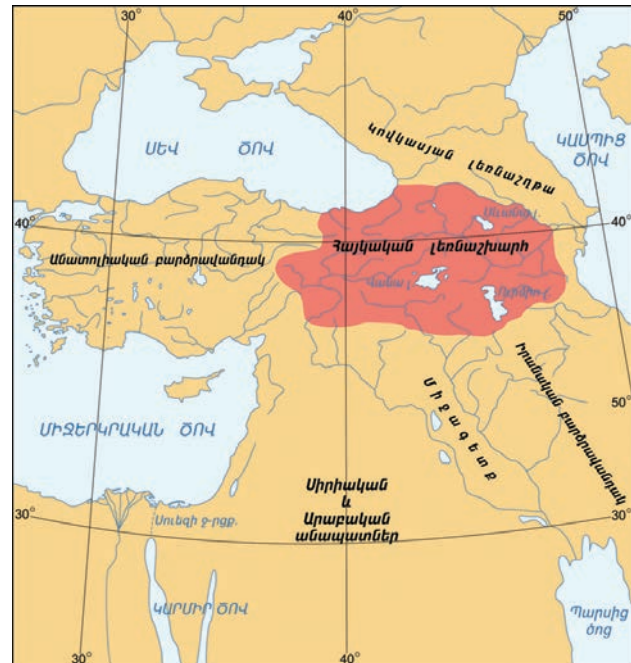
1. Ինչ գիտեք Հայաստանի մասին:
2. Ինչո՞ւ Հայաստանը համարվում է նաև այն միլիոնավոր հայերի հայրենիքը, որոնք ապրում են այլ երկրներում:
3. Ինչ եք կարծում, ինչպե՞ս է արտահայտվում հայրենասիրությունը՝ հայրենիքի մասին գեղեցիկ խոսքեր ասելով, բանաստեղծություններ գրելով, երգեր երգելով, թե՛...
Քննարկե՛ք և փորձե՛ք պատասխանել այս հարցին:

ԴԱՍ 2

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԼԵՌՆԱՇԽԱՐՀ

Ասում են, որ շատ դարեր առաջ հայոց լեռները հաղթանդամ ու հսկա եղբայրներ են եղել: Առավոտյան արթնանալով՝ նրանք սովորություն են ունեցել նախ կապելու իրենց գոտիները, հետո միայն բարևելու իրար: Բայց երբ եղբայրները ծերանում են, էլ չեն կարողանում վաղ արթնանալ: Մի օր էլ, ուշ արթնանալով, նրանք մոռանում են կապել գոտիները և, հակառակ սովորության, իրար բարևում են առանց գոտիները կապելու: Ասոված, տեսնելով դա, պատժում է եղբայրներին. նրանք քարանում են և դառնում լեռներ, նրանց գոտիները դառնում են կանաչ դաշտեր, իսկ արցունքները՝ անմահական աղբյուրներ:

Սև և Կասպից ծովերի միջև, Կովկասյան լեռներից հարավ, կա մի «լեռնային կղզի», որն անվանում են Հայկական լեռնաշխարհ: Այն մեր պատմական հայրենիքն է: Շրջակա մյուս տարածքներից Հայկական լեռնաշխարհը տարբերվում է իր բարձր դիրքով: Ծովի մակարդակից լեռնաշխարհի

միջին բարձրությունը 1700 մ է: Հայկական լեռնաշխարհից հարավ-արևելք ընկած է Իրանական բարձրավանդակը, իսկ հարավ՝ Միջագետքի հարթավայրը:

Հայկական լեռնաշխարհի ամենահայտնի և ամենաբարձր լեռը Արարատն է՝ 5165 մ բարձրությամբ. այն անվանում են նաև Մեծ Մասիս: Երբ Արարատյան դաշտից նայում ենք Արարատին, նրանից արևմուտք, հորիզոնում, նշմարվում է կնոջ վարսերի պես ձգվող Հայկական Պար լեռնաշղթան:

Հայոց աշխարհի մեծ պարունը...

Կոստան Զարյան

– Համայն աշխարհում

Այդ քանի՜ երկիր Արարատ ունի...

Պարույր Սևակ

Նայի՛ր, որդիս, Արարատին,

Մեր նախահայր Հայկն է հավեր...

Հովհաննես Ծիրազ

Վերևից նայելիս Հայկական լեռնաշխարհը հիշեցնում է հզոր պարսպով շրջապատված միջնաբերդ¹: Հյուսիսային պարիսպը Արևելապոնտական լեռներն են, որոնց անտառապատ լանջերը մխրձվում են Սև ծովի ջրերի մեջ: Հարավային պարիսպը Հայկական Տավրոսի լեռներն են, որոնց բարձրադիր գագաթները

1. **Միջնաբերդ** – 1. Պաշտպանական ամրացված կառույց քաղաքի կամ ամրոցի մեջ: 2. Փոխաբերաբար՝ անմատչելի, անառիկ տեղ, երկիր:

Հայոց ազատագրական պայքարի խորհրդանիշ լեռներից է Մարուֆա սարը:

Միջնաշխարհը հարուստ է երփներանգ ծաղիկներով պատված մարգագետիններով:

Նեմրուֆ ու Սիփան լեռներն են, որոնք լճի հայելու մեջ ամեն օր իրենց պատկերն են տեսնում:

Լեռնաշխարհն ունի նաև մեծ ու փոքր այլ լճեր: Դրանց մեջ իր գեղեցկությամբ առանձնանում է քաղցրահամ ջուր ունեցող Սևանը:

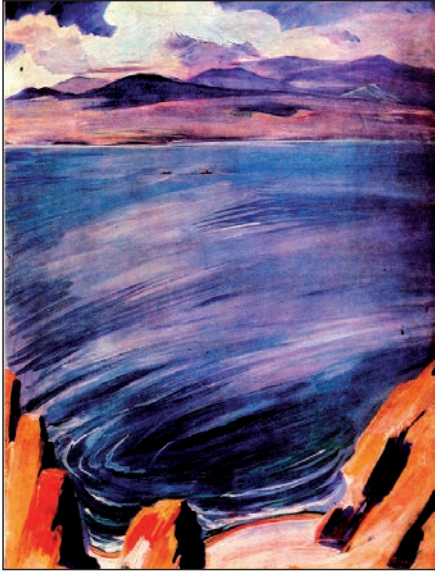
Ջինջ է Սևանը անամպ օրերին: Նայողին այնպես է թվում, թե երկնի լազուրից մի կտոր է պոկվել ընկել այդ լեռների գոգը՝ նրանց խիստ տեսքը մեղմելու համար: Իսկ լիճը շրջապատող լեռները կարծես հեքիաթային հսկաներ լինեն, որ ուս ուսի շուրջպար են բռնել ու հենց պարի ժամանակ էլ քարացել են:

Վ. Անանյան

արթուն պահակի պես դարեր շարունակ պաշտպանել են մեր սահմանները: Այստեղ են նաև Սասնա լեռները, որոնք հայտնի են որպես հայոց ազատագրական պայքարի խորհրդանիշներ: Այդպիսի նշանավոր խորհրդանիշ լեռներից են Մարուֆա սարը, Ծովասարը:

Հայկական լեռնաշխարհի կենտրոնական մասը անվանում են **Հայկական բարձրավանդակ** կամ **միջնաշխարհ**: Այն ունի հեքիաթային գեղեցկություն: Ասում են, թե Աստվածաշնչում նկարագրված դրախտը հենց այստեղ է եղել: Միջնաշխարհը հարուստ է արգավանդ դաշտերով, երփներանգ ծաղիկներով պատված մարգագետիններով ու սառնորակ աղբյուրներով:

Այստեղ է գտնվում Վանա լիճը, որը հայերը ծովակ են անվանում: Վանա լճից ոչ հեռու

Մ. Սարյան, «Սևանա լիճը»

Վանա լճի հայելու մեջ ամեն օր իր պատկերն է տեսնում Սիփան լեռը:

Իր գեղեցկությամբ և քաղցրահամ ջրի արժեքավոր պաշարով Սևանը հայոց լեռնաշխարհի մարգարիտն է:

Բացառիկ գեղեցկության համար Հայաստանի լճերը համեմատվում են զնրուխտի, փիրուզի, մարգարտի և բնության այլ հրաշալի ստեղծագործությունների հետ:

Բազմազան ու հիասքանչ է Հայկական լեռնաշխարհի բնությունը: Այստեղ կան անդնդախոր կիրճեր, որոնց հատակով հոսում են արագահոս գետեր: Բյուրակն լեռների կարկաչուն աղբյուրներից սկիզբ է առնում հայոց մայր գետը՝ Արաքսը: Արաքսի միջին հոսանքում տարածվում է Արարատյան դաշտը:

Հայոց աշխարհի հայտնի գետերից Արածանին

Այն Հայաստանի բերք ու բարիքի շտեմարանն է: Այստեղ են կառուցվել Հայաստանի մայրաքաղաքներից վեցը, այդ թվում՝ Երևանը: Հայոց աշխարհի մեկ այլ հայտնի գետ՝ Արածանին (Արևելյան Եփրատ), ծնունդ է առնում Ծաղկանց լեռներից: Ըստ ավանդության՝ ամեն առավոտ

այստեղ էր լողանում հեթանոս հայերի գեղեցկության աստվածուհին՝ Աստղիկը:

Աստղիկը՝ Տարոնի դիցուհին, շրջապատված իր նաժիշտներով, իջնում էր լեռներից՝ Արածանիի արծաթափայլ ալիքների մեջ լողանալու: Այդ պահին հայոց երիտասարդ դյուցազունները թաքնվում էին անտառի մթին ծառաստանի մեջ՝ գեղեցիկ աստվածուհուն հեռվից տեսնելու համար: Բայց Աստղիկը Մշո ամբողջ դաշտը վարագուրում էր մառախլապատ մշուշով և անտեսանելի դառնում:

Հայր Բաֆֆու

Արածանի գետի հովտում շատ են գեղատեսիլ դաշտերը: Դրանցից մեկն էլ հանրահայտ Մշո դաշտն է, որի միջով հոսում է Մեղրագետը: Հայ ժողովուրդը բազում երգեր է հյուսել Մշո դաշտի մասին՝ ցույց տալով իր սերը Հայկական լեռնաշխարհի այդ գողտրիկ անկյան նկատմամբ.

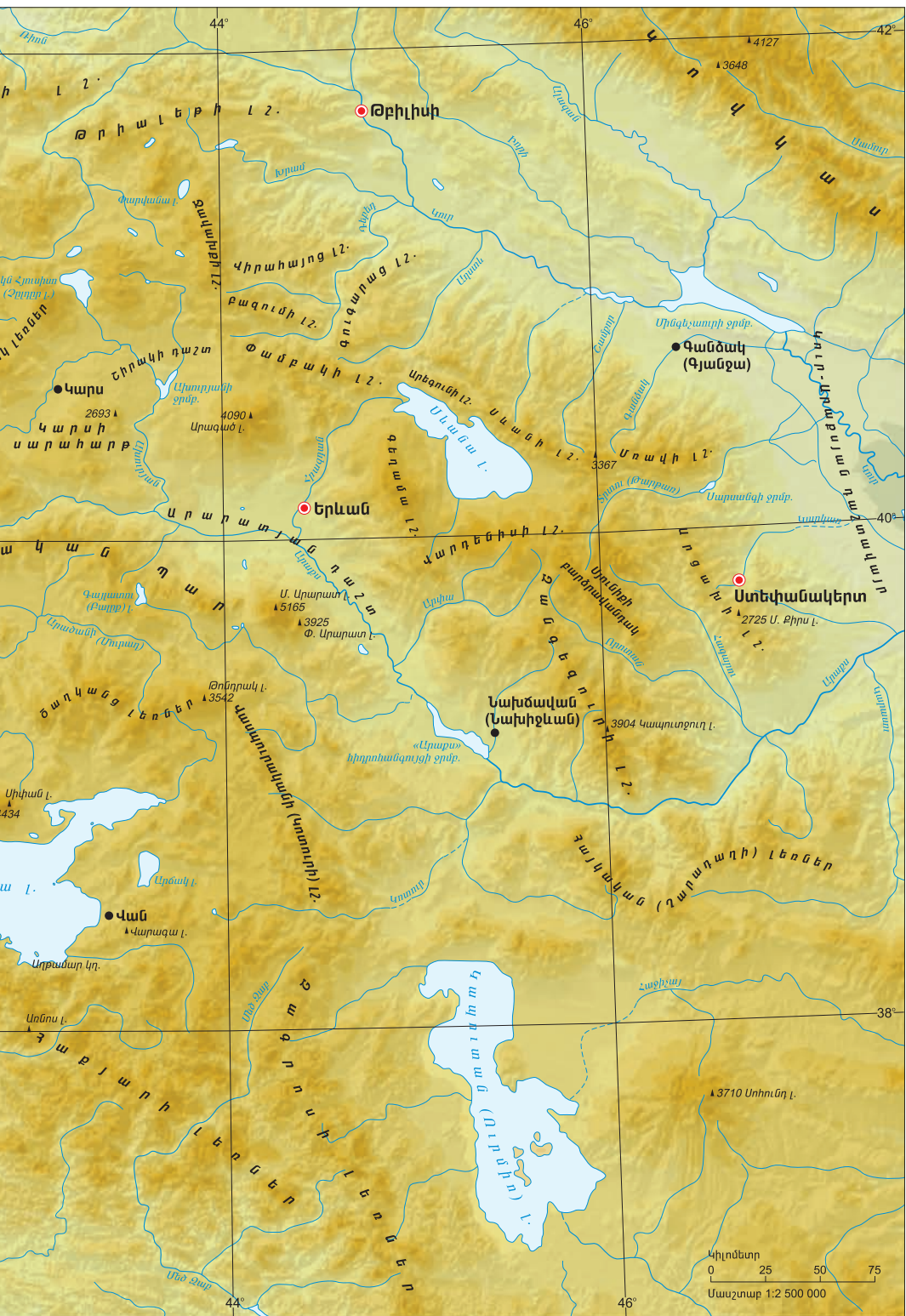

Հայոց լեռների հողմակողմ լանջերին շատ են անտառները:

*Մշո դաշտը մշուշ է,
Ուր հողն ու ջուրն անուշ է,
Մեղրագե՛նը, էդ ո՛ր կերթաս,
Էդ դաշտով նախշուն ու խասա՛:*

Ժողովրդական

1. Խասս – ընտիր, լավ:

Հարուստ է նաև Հայաստանի բուսական և կենդանական աշխարհը: Բարձր լեռների ժայռոտ քարափներում ցատկոտում են քարայծր, վայրի ոչխարը: Այդ լեռների հողմակողմ լանջերը տեղ-տեղ պատված են անտառներով, որոնց բնակիչներից հայտնի են եղնիկը, գորշ արջը, գայլը և այլ կենդանիներ: Այդ անտառների տարածված ծառատեսակներից են կաղնին, թխկին, հաճարենին:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Որտեղ է գտնվում Հայկական լեռնաշխարհը:
2. Նայե՞ք քարտեզին և պատկերացրե՞ք, թե ինչի հետ կարելի է համեմատել Հայկական Պար լեռնաշղթան:
3. Որտեղ է գտնվում Հայկական բարձրավանդակը: Նկարագրե՞ք այն:
4. Թվարկե՞ք լեռնաշխարհի լճերը: Ինչի հետ են դրանք համեմատվում:
5. Ինչ կենդանիներով է հարուստ Հայկական լեռնաշխարհը:
6. Կարո՞ղ եք մտաբերել որևէ երգ Սասունի կամ Մշո դաշտի մասին:
7. Ինչ գիտեք Հայկական լեռնաշխարհի մասին. տեսրում լրացրե՞ք աղյուսակը:

Գիրքը, հարևան տարածքները	
Նշանավոր լեռնագագաթները	
Նշանավոր դաշտերը	
Գետեր, լճեր	
Բույսեր, կենդանիներ	

ԴԱՍ 3

ՀԱՅՈՑ ԲՆՕՐՐԱՆԸ

Վերհիշե՛ք նախորդ դասից ձեզ արդեն ծանոթ Հայկական լեռնաշխարհի ընդհանուր բնութագիրը:

Ձեր կարծիքով՝ ի՞նչ են նշանակում օրրան, բնօրրան: Մանկությունից ձեզ ծանոթ ո՞ր բառին են նման:

Ազգերը, ինչպես մարդիկ, ունեն իրենց բնօրրանը կամ հայրենիքը:

Դուք արդեն ծանոթ եք Հայկական լեռնաշխարհին: Այն հայ ազգի բնօրրանն է՝ նրա հայրենիքը: Հայոց հայրենիքի ձևավորումը տպավորիչ է ներկայացրել Մովսես Խորենացին՝ մեր Պատմահայրը: Նա գրում է, որ բռնակալ Բելին հաղթելուց հետո Հայկ Նահապետի որդիներն ու թոռները բնակություն հաստատեցին Հայկական լեռնաշխարհի տարբեր վայրերում: Նրանք հիմնեցին բնակավայրեր և դարձան գերդաստանների նահապետներ:

Այնուհետև Հայկից սերած նահապետները ժամանակի ընթացքում միավորվեցին և ստեղծեցին միասնական Հայկական թագավորություն:

*– Ո՞րն է, բարո, մեր հայրենիք.
– Էն, որ ունի բարձր երկինք,
Էն, որ ունի ամպ ու արև՝
Յուր թագարժան գլխու վերև.
Էն, որ ունի լեռն Արագած՝
Հայ թագուհու զմրուխար հագած,
Որ կապասև իր արքային...*

Հովհաննես Շիրազ

Ապրելով իրենց հայրենիքում՝ հայ ժողովրդի զավակները մշտապես շենացրել ու ծաղկեցրել են հայրենի երկիրը, պաշտպանել թշնամիներից: Նրանք այդ հողի վրա կառուցել են ամրոցներ, տաճարներ, պալատներ, եկեղեցիներ, խաչքարեր և այլ հուշարձաններ: Նախնիների շիրիմները, հայրենիքի տարբեր վայրերում կառուցված հազարավոր եկեղեցիները, տաճարներն ու մյուս սրբավայրերը մի զարմանալի հոգևոր կապի միջոց են դառնում սերունդների և հայրենի հողի միջև: Այդ ամենի շնորհիվ Հայկական լեռնաշխարհի ամբողջ տարածքը յուրաքանչյուր հայի, այդ թվում նաև Հայաստանից դուրս ապրող հայի կողմից ընդունվում է որպես սեփական տուն, հարազատ երկիր:

Հայոց աշխարհը այնքան գեղեցիկ է ու հարուստ, որ շատերին է հրապուրել. բազմաթիվ օտար նվաճողներ տարբեր ժամանակաշրջաններում ձգտել են նվաճել Հայոց երկիրը: Շատ անգամ, երբ Հայոց թագավորությունը միասնական ու հզոր է եղել, կարողացել է հետ մղել այդ հարձակումները և պաշտպանել հայրենիքը: Երկրի տերերը՝ հայոց արքաները, իշխաններն ու զորավարները, ամեն ինչ արել են հայրենիքի սահմանները անխախտ պահելու համար: Խոսելով Հայկի հաջորդներից Արամի մասին՝ Խորենացին գրում է. «Աս, աշխատասեր ու հայրենասեր մարդ լինելով, լավ էր համարում հայրենիքի համար մեռնել, քան տեսնել, թե ինչպես օտարացեղ ազգերը ոտնակոխ են անում իր հայրենիքի սահմանները, և օտարները տիրում են իր արյունակից հարազատների վրա»: Հայոց հզոր արքաներից մեկի՝ Տիգրան Մեծի մասին Պատմահայրն ասում է, որ նա մեր բնակության սահմաններն ընդարձակելով՝ հասցրեց մինչև հին բնակության սահմանների ծայրերը:

Ցավոք, միշտ չէ, որ Հայոց թագավորությունը կարողացել

է հակահարված տալ թշնամուն: Երբեմն ուժերն անհավասար են եղել, և հաճախ մեր ժողովուրդը հայտնվել է ծանր իրավիճակում:

Ամենաճանր հարվածը հայ ժողովուրդը ստացավ 1915-1916 թվականներին: Արևմտյան Հայաստանում այդ ժամանակ Օսմանյան Թուրքիայի իրականացրած ցեղասպանության հետևանքով հայ ժողովուրդը զրկվեց իր հայրենիքի մեծագույն մասից: Դա տեղի ունեցավ այն պատճառով, որ հայ ժողովուրդը չունեւ իր սեփական պետությունը, բանակը:

Չնայած այդ մեծ կորստին՝ ժողովուրդը չի մոռացել իր բնօրրանը, իր պատմական հայրենիքը: Այսօր էլ Հայաստան, հայրենիք ասելով մենք հասկանում ենք ոչ միայն Հայաստանի Հանրապետության ներկայիս տարածքը, այլև Հայկական լեռնաշխարհն ամբողջությամբ: Խոսելով Հայկական լեռնաշխարհի մասին՝ մենք օգտագործում ենք նաև **Պատմական Հայաստան** արտահայտությունը:

Պատմական Հայաստանը իր տարածքով գրեթե համընկնում է **Հայկական լեռնաշխարհի** հետ: Երբ ասում ենք Հայաստան, պետք է հասկանանք նաև Հայկական լեռնաշխարհի այն հատվածները, որոնք այսօր այլ երկրների պետական սահմաններում են: Դրանք կրկին հայրենիքի անբաժան մաս դարձնելու համար անհրաժեշտ են համայն հայության միասնական կամքն ու վճռականությունը: Այդպես եղավ 1992-1994թթ., երբ հայ ժողովուրդը կարողացավ ազատագրել իր պատմական հայրենիքի արևելյան տարածքներից Արցախը:

Այսպիսով, հայության բնօրրանը կամ հայրենիքը Հայկական լեռնաշխարհն է, որովհետև այստեղ ձևավորվել և իր հարատև ճանապարհն է անցնում հայ ժողովուրդը:

*Որպես լեռն է մեր պայծառ տեսել հազար ձյուն,
Այնպես նոր չեն մեզ համար դավ ու դառնություն:
Բարեկունն է եղել մեր ախոյանը՝ տե՛ս –
Անհետ կորել, անցել է – չար մշուշի պես:
Բարբարոսներ շար կրգան ու կանցնեն անհետ,
Արքայական խոսքը մեր կրմնա հավետ:
Վահան Տերյան*

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչ է նշանակում ժողովրդի բնօրրան:
2. Ինչո՞ւ ենք Հայկական լեռնաշխարհն անվանում հայոց բնօրրան և պատմական հայրենիք:
3. Ինչ իրադարձությունների հետևանքով հայ ժողովուրդը զրկվեց իր հայրենիքի մեծագույն մասից:
4. Պատմական Հայաստանի մեծագույն մասը այլ երկրների սահմաններում է. նշելով այս փաստը՝ արդյոք նշանակում է, որ մենք մեկընդմիջտ հրաժարվում ենք մեր պատմական հայրենիքից:
5. Պատմական Հայաստանի տարածքում ի՞նչ նշանավոր բնակավայրերի կամ կոթողների անուններ գիտեք: Հարցին պատասխանելու համար օգտվե՛ք լրացուցիչ նյութերից:

ԴԱՍ 4

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Հայոց պատմական հայրենիքի մի հատվածում է Հայաստանի Հանրապետությունը: Հայաստանի Հանրապետությունը կրճատ անվանում են Հայաստան:

Գտե՛ք Հայաստանի Հանրապետության և նրա հարևան երկրների տեղը աշխարհի քարտեզի վրա:

Հայաստանի Հանրապետությունը զբաղեցնում է Հայկական լեռնաշխարհի հյուսիսարևելյան բարձրադիր մասը: Այստեղ նույնպես, ինչպես Հայկական լեռնաշխարհի մյուս հատվածներում, շատ են բարձր լեռները և արագահոս գետերը: Անտառապատ լեռնալանջերի բարձրադիր մասերում տարածվում են ծաղկազարդ ալպյան մարգագետինները, իսկ ցածրադիր հարթավայրերում մեծ տարածքներ են զբաղեցնում արգավանդ հողերով խոտածածկ տափաստանները: Երկնքից կախված չորս հսկա զանգերի է նման քառագագաթ Արագածը՝ Հայաստանի Հանրապետության ամենաբարձր լեռը (4090 մ): Արագածի լանջերը, դեպի հարավ իջնելով, աստիճանաբար ձուլվում են Արարատյան դաշտին:

Չորս հսկա զանգերի է նման քառագագաթ Արագածը:

*Գու, Արագած, պմնասր վահան
Կայծակեղեն թրերի,
Գագաթների՝ բյուրեղ վրան
Թափառական ամպերի:*

*Սեզ ժայռերդ՝ արծվի բույն,
Լճակներդ՝ լույս-փերուզ.
Առուներդ՝ մնջքիդ փայլուն
Պերճ գուրիներ ոսկեհյուս:*

Ավերիք Խահակյան

Հյուսիսային և հյուսիսարևելյան կողմերից հանրապետությունը պարուրված է Վիրահայոց, Փամբակի և Սևանի լեռների երկարաձիգ շարքերով, իսկ հարավում վեր են խոյանում Զանգեզուրի լեռները: Դրանց միջև հոսում են Հրազդան, Որոտան, Դեբեդ և այլ մեծ ու փոքր գետեր:

Արարատյան դաշտը

Հայաստանի ընդերքը հարուստ է օգտակար հանածոներով: Դեռ անհիշելի ժամանակներից Հայկական լեռնաշխարհի տարբեր մասերում զբաղվել են մետաղաձուլությամբ: Գիտնականներից շատերը համարում են, որ Հայաստանում են առաջին անգամ ձուլել բրոնզ¹ և երկաթ: Այժմ Հայաստանում շահագործվում են պղնձի, ոսկու, մոլիբդենի և այլ մետաղների մի քանի հանքավայրեր:

Մեր երկիրը հարուստ է նաև շինանյութերով: Արժեքավոր են բազմերանգ տուֆի, բազալտի, գրանիտի, մարմարի հանքավայրերը: Տուֆակերտ են Հայաստանի բնակավայրերի, այդ թվում՝ Երևանի բազմաթիվ շինություններ: Հենց այդ պատճառով էլ Երևանն անվանում են վարդագույն քաղաք:

Մեր ազգային հարստություններից են հանքային ջրերի մեծ պաշարները: Դրանք հայտնի են ոչ միայն Հայաստանում, այլև նրա սահմաններից դուրս. Զերմուկի, Բջնիի, Դիլիջանի, Արզնու առողջարար հանքային ջրերը արտահանվում են շատ երկրներ:

1. **Բրոնզ** – պղնձի, անագի և այլ մետաղների համաձուլվածք:

Հայաստանը բոլոր հայերի հայրենիքն է: Ուրիշ երկրում ապրող յուրաքանչյուր հայ այսօր կարող է միաժամանակ Հայաստանի քաղաքացի դառնալ և, համախմբվելով մայր հայրենիքում, շենացնել ու հզորացնել այն: Ինչպես գիտենք, Հայաստանում, հայերից բացի, ապրում են նաև այլազգիներ՝ եզդիներ, ասորիներ, ռուսներ, հույներ և այլք:

Հայաստանի բնակչության շուրջ մեկ երրորդը բնակվում է մայրաքաղաք Երևանում: Իր մեծությամբ հանրապետության երկրորդ քաղաքը Գյումրին է: Այն Հայաստանի հին քաղաքներից է, որտեղ պահպանվել են պատմաճարտարապետական արժեք ունեցող բազմաթիվ կառույցներ: Գյումրին նշանավոր է իր յուրօրինակ հուճորով:

Գյումրի. հատված հին քաղաքից

Փամբակ գետի անտառապատ հովտում է մեծությամբ հանրապետության երրորդ քաղաքը՝ Լոռու մարզկենտրոն Վանաձորը:

Հայաստանը հարուստ է բնական պաշարներով, որակյալ աշխատուժով, որոնք տնտեսական զարգացման համար խիստ կարևոր են: Տնտեսության մեջ իր ծանրակշիռ տեղն ունի հանքարդյունաբերությունը:

Այս ամենը անշուշտ կհանգեցնի մեր հայրենիքի հետագա հզորացմանը և յուրաքանչյուրիս համար ցանկալի, ապահով ու բարգավաճ երկրի ստեղծմանը: Յուրաքանչյուր հայ մարդու համար նվիրական գործ պետք է դառնա հայրենիքը շենացնելը:

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ
ԱՐՑԱԽԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ
(վարչական քարտեզ)**

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Որտե՞ղ է գտնվում Հայաստանի Հանրապետությունը:
2. Ո՞րն է Հայաստանի Հանրապետության ամենաբարձր լեռը, որքա՞ն է նրա բարձրությունը:
3. Ի՞նչ նշանավոր լեռներ կան Հայաստանի Հանրապետությունում:
4. Թվարկե՞ք մեր երկրով հոսող գետերը:
5. Ի՞նչ օգտակար հանածոներով է հարուստ Հայաստանի ընդերքը:
6. Ի՞նչ գիտեք Հայաստանի շինանյութերի մասին:
7. Ինչո՞ւ են Երևանն անվանում վարդագույն քաղաք:
8. Ինչո՞վ են հայտնի Ջերմուկը, Բջինին, Դիլիջանը, Արզնին:
9. Ներկայացրե՞ք Հայաստանի Հանրապետության բնակչությունը:
10. Թվարկե՞ք Հայաստանի խոշոր քաղաքները, դրանց բնորոշ ի՞նչ առանձնահատկություններ կարող եք նշել:
11. Ձեր կարծիքով՝ ի՞նչը կարող է նպաստել մեր հայրենիքի հետագա հզորացմանը:

ԴԱՍ 5

ԱՐՑԱԽԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Հայաստանի Հանրապետությունից բացի՝ այսօր գոյություն ունի նաև հայոց երկրորդ պետությունը՝ Արցախի Հանրապետությունը (ԱՀ): Այն ստեղծվել է 1991թ. սեպտեմբերի 2-ին: Արցախի Հանրապետությունը պաշտոնապես անվանում են նաև Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետություն (ԼՂՀ): Արցախի տարածքը հիմնականում ընդգրկում է հայոց պատմական Արցախ աշխարհը, որը դարեր շարունակ անկախության համար մղած պայքարի օրինակ է եղել:

Արցախը Հայկական լեռնաշխարհին բնորոշ երկնապլաց լեռներով, խոր կիրճերով ու գետահովիտներով մասնատված մակերևույթ ունի: Արցախի գրեթե կենտրոնական մասով հյուսիսից հարավ ձգվում է Արցախի (Ղարաբաղի) լեռնաշղթան: Այս լեռներից են սկիզբ առնում Թարթառը, Խաչենազետը, որոնց գեղատեսիլ հովիտներում են գտնվում բազմաթիվ գյուղեր, քաղաքներ, պատմաճարտարապետական կոթողներ: Արցախյան հուշարձաններից իրենց վեհությանբ առանձնանում են Գանձասարի և Ամարասի վանքերը, Քարվաճառի ժայռափոր բերդապարիսպները, խաչքարերը և այլն: Արցախ աշխարհը հայտնի է իր բացառիկ գեղեցկությամբ հյուսված գորգերով, հատկապես վիշապագորգերով:

Արցախյան բնապատկեր

Հանրապետության տարածքի հյուսիսում ձգվում են անտառներով պատված Մռավսարի լեռները, որոնց հյուսիսային լանջերին ընկած է Շահումյանի շրջանի մի մասը:

Այս շրջանի ազատագրման մարտերին մասնակցեցին և հայոց պատմության մեջ ոսկե տառերով գրվեցին բազմաթիվ քաջարի հայորդիներ, որոնցից են ազգային հերոսներ Շահեն Մեղրյանը, Թաթուլ Կրպեյանը և ուրիշներ:

1920-ական թվականների սկզբին խորհրդային իշխանությունները անարդարացիորեն Լեռնային Ղարաբաղը հանձնեցին Ադրբեջանին և նրա տարածքի մի մասում ձևավորեցին Լեռնային Ղարաբաղի Ինքնավար Մարզը (ԼՂԻՄ): Այնպես արվեց, որ ԼՂԻՄ-ը ուղղակի սահման չունենա Հայաստանի

հետ: Հայաստանի և Ղարաբաղի միջև առաջացավ մի քանի տասնյակ կիլոմետր լայնությամբ միջանցք:

Նայեք ՀՀ և ԱՀ քարտեզին: Տնայց տվեք ԱՀ սահմանները և նրան սահմանակից պետությունները:

Ադրբեջանի կողմից արցախահայության նկատմամբ ճնշումները և բռնությունները բերեցին Լեռնային Ղարաբաղում անկախության համար ազատագրական պայքարի, որը սկիզբ առավ 1988 թվականին: Այն պսակվեց ոչ միայն հայոց պատմական Արցախի անկախությամբ, այլև Լեռնային Ղարաբաղին հարակից հայկական տարածքների ազատագրմամբ: Արցախյան պատերազմում հերոսացան բազմաթիվ հայ երիտասարդներ, որոնք իրենց կյանքը չխնայեցին հայոց հողի այս փոքր հատվածի ազատագրության համար:

Հիշեք Արցախյան ազատամարտում հերոսացած ազատամարտիկների անուններ:

Արցախի ազատագրմամբ հայ ժողովուրդը կրկին ապացուցեց, որ պայքարելու է իր զավթված պատմական հայրենիքի վերադարձի համար: Այս պայքարին զինվորագրվելը յուրաքանչյուր

հայ մարդու սրբազան պարտքն է, քանի որ հայոց հայրենիքի արևմտյան հսկայածավալ հատվածը դեռ սպասում է մեր նահապետ Հայկի զավակներին:

Արցախի լեռներից ճյուղավորված բարձրադիր բնական հարթության վրա է գտնվում արցախյան հաղթանակների խորհրդանիշ Շուշին: Շուշին հայոց պատմության մեջ հայտնի է որպես կրթության, մշակույթի՝ իր ժամանակի եզակի կենտրոններից մեկը: Շուշիում են ծնվել հայ անվանի գրող Մուրացանը, նշանավոր պատմաբան Լեոն, մեծանուն դերասան Վաղարշ Վաղարշյանը և շատ այլ մտավորականներ:

Շուշիից ընդամենը 10 կմ հյուսիս, ցածրադիր հարթավայրում է գտնվում Արցախի մայրաքաղաք Ստեփանակերտը: Այստեղ հանրապետության նախագահի, կառավարության և Ազգային ժողովի նստավայրերը:

Արցախը բազմապիսի բնական հարստություններ ունի: Արգավանդ դաշտերը, արագահոս գետերը, հարուստ ընդերքը, մեղմ եղանակները երկրի զարգացման համար բարենպաստ պայմաններ են ստեղծում:

Այժմ Հայաստանի և համայն աշխարհի հայության նյութական աջակցությամբ վերակառուցվում են Արցախի ճանապարհները, դպրոցները, գործարկվում են գյուղատնտեսական մթերքներ վերամշակող ձեռնարկությունները և այլն: Իսկ Արցախի բանակը պատրաստ է ամեն վայրկյան արժանի հակահարված հասցնել իր անկախությանը սպառնացող ամեն մի թշնամու:

Ղազանչեցոց եկեղեցին
Շուշիում

Ներկայումս Հայաստանի և Արցախի իշխանությունների ջանքերը ուղղված են ոչ միայն Արցախ աշխարհի վերականգնմանն ու զարգացմանը, այլև հանրապետության անկախության ճանաչմանը:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ե՞րբ է ստեղծվել Արցախի Հանրապետությունը: Պատմական Հայաստանի ո՞ր տարածքն է այն ընդգրկում:
2. Ի՞նչ գիտեք ԼՂԻՄ-ի մասին: Ինչի՞ց սկիզբ առավ 1988 թվականի ազատագրական պայքարը:
3. Պատմական ի՞նչ կոթողներ կան Արցախում:
4. Արցախյան ազատամարտի ի՞նչ հերոսների գիտեք:
5. Երբևէ եղևի՞ եք Արցախում: Եթե այո՝ համառոտ պատմե՞ք այդ մասին:

Տատիկի ու պապիկի այս հուշարձանը դարձել է Արցախ աշխարհի յուրօրինակ խորհրդանիշը:

Արցախի Հանրապետության օրհներգ

Ազար ու անկախ Արցախ,
Քո րուն-ամրոցը կերպեցինք,
Պայրմությունը մեր երկրի,
Մեր սուրբ արյամբ մենք սերպեցինք:

Դու բերդ ես անառիկ,
Քարձույթ արբազան, վեհ անուն,
Մասունք աստվածային,
Քեզնով ենք հավերժանում:

Դու մեր լույս հայրենիք,
Երկիր, հայրենյաց դուռ սիրո.
Ապրիր դու միշտ խաղաղ,
Մեր հին ու նոր Ղարաբաղ:

Քաջերն ենք մենք հայկազուն,
Մոսկ կենք, Քիրս ենք ու Թարթառ,
Մեր վանքերով լեռնապահ՝
Անհաղթելի մի բուն աշխարհ:

ԴԱՍ 6

ԻՄ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ՓՈՔԻ ԱՆԿՅՈՒՆԸ

«Ծագումով որտեղից ես»: Այս հարցը հաճախ կարելի է լսել, երբ ծանոթանում են նույն ազգությանը պատկանող երկու մարդ: Դրանով հարց տվողը կարծես ցանկանում է ավելի լավ ճանաչել զրուցակցին: Օրինակ, եթե մարդը ծագումով գյումրեցի է, ապա նա պետք է որ կատակասեր լինի, լոռեցիները հայտնի են որպես միամիտ մարդիկ, գավառցիները սիրում են օղի խմել, վանեցիների մասին ասում են, թե իբր նրանք ժլատ են, և այլն: Բոլոր այս հատկանիշները մի քիչ չափազանցված են և ներողամիտ հումորով են նշվում: Այդ կարգի զվարճապատումները, ուրախ զրույցները, կատակները ասվում են սիրով և բարի ժպիտով: Բայց պետք է միշտ հիշել, որ այս ամենը բարի կատակի սահմաններից չպետք է անցնի: Չնոռանանք, որ ծաղրանքն ու նվաստացուցիչ արտահայտություններն այդ դեպքում կարող են վիրավորել քո ազգակցին:

Մեր ժողովուրդը իր շատ սիրելի հերոսներին՝ Սասնա դյուցազուններին «ծուռ» է անվանում, որը նշանակում է խենթ: Բայց դա չի նշանակում, թե այդ բառի մեջ վիրավորանք կա: Ընդհակառակը, «ծուռ» բառի մեջ հայ ժողովուրդը դրել է իր դրական վերաբերմունքը՝ նկատի ունենալով էպոսի հերոսների ծայրահեղ ազնվությունը, չափազանց միամտությունը: Այդ

Աղվես, նապաստակ, գել, եղնիկ
բրնձեց,
Հավաքեց, բերավ, գառներին
խառնեց...

միամտության ու պարզության պատճառով հերոսները երբեմն հայտնվում են շատ ծիծաղելի իրավիճակներում: Օրինակ, երբ պատանի Դավթին գառնարած են դարձնում, նա երեկոյան հավաքում ու գառների հետ քաղաք է բերում նաև անտառի կենդանիներին:

*Քրչեց գառները մեր հովիվ հրական,
Ելավ Սասունի սարերն աննրման.*

.....

*Որ կանչեց, նրրա ձենից ահավոր
Դըղորդ-դըմբդըմբոցն ընկավ սար ու ձոր,
Վայրի գազաններ բըներից փախան,*

.....

*Դավիթը ընկավ նրրանց երևից,
Որին մի սարից, որին մի ձորից –
Աղվես, նսպասարակ, գեղ, եղնիկ բըռնեց,
Հավաքեց, բերավ, գառներին խառնեց,
Իրիկվան քչեց ողջ Սասնա քաղաք:*

.....

*Քաղքըցիք հանկարծ մին էլ էն տեսան՝
Գայիս են հըրես անհամար գազան.
«Վայ, հարսյ, փախե՛ք...»:
Մեծեր, երեխեր
Մըրտաճաք եղած,
Գործները թողած,
Որը տուն ընկավ, որը՝ ժամ, խանութ,
Ու ամուր փակեց դուռն ու լուսամուր:*

Հովհաննես Թումանյան

Մեզանից յուրաքանչյուրը հպարտությամբ է խոսում իր ծննդավայրի՝ իր փոքրիկ հայրենիքի մասին: Դա այն բնակավայրն է՝ գյուղը, քաղաքը, որտեղ մարդը ծնվել և մեծացել է: Մեր հպարտությունը բնական ու հասկանալի է. չէ՞ որ մեր ծննդավայրի ամեն մի փողոց, շենք, ծառ ու թուփ մեզ լավ ծանոթ են: Մեզ հարազատ ու հասկանալի են նաև այն խոսվածքը (բարբառը), կենցաղն ու սովորությունները, որ ունեն մեր ծննդավայրի մարդիկ:

Հաճախ այնպես է պատահում, որ մարդիկ հեռանում են իրենց ծննդավայրից, ասենք՝ գնում են գյուղից քաղաք կամ մեկնում են այլ երկիր: Բայց նույնիսկ այն դեպքում, երբ մարդը փոխում է իր բնակավայրը, իրեն համարում է «այնտեղացի», որտեղ ինքը ծնվել է: Կարելի է հանդիպել նաև շատ մարդկանց, որոնք ծնվել, մեծացել են Երևանում, սակայն իրենց համարում են վանեցի, մշեցի, սյունեցի հենց միայն նրա համար, որ իրենց նախնիները (պապերը) ծագումով այնտեղից են:

Մ. Սարգսյան, «Թումանյանի լեռներում»

Վանի, Ակսել Բակունցինը՝ Գորիսի, Համո Սահյանինը՝ Սիսիանի հետ, և այլն:

Լոռին նահապետական մի ինքնամիտի աշխարհ է. հեքիաթի, առասպելի մի վիպաաշխարհ, դյուցազնական աշխարհ. նրա ամեն մի անկյունը՝ ավանդավեպ, ամեն մի քարը՝ խոսող հերոսական անցյալից:

Օհաննեսն՝ իր բոլոր հոգով, իր հոգու բոլոր կրքով ու կրակով սիրում էր Լոռին:

...Լոռին Օհաննեսի անհուն ներշնչարանն էր:

Ավերիք Իսահակյան

1. Հեղինակը նկատի ունի Հովհաննես Թումանյանին:

*Թողած Կարսում, գերի ափին, փունս՝ շինված անբաշ քարով,
 Կարսը թողած, Կարսի այգին ու հայրենի երկինքը մով...*

.....

*Ա՛նց եմ կենում հիմա օրսը քաղաքների ճամապարհով:
 Եղիշե Չարենց*

*Ինձ կանչողն էլի Սյունյաց լեռներն են –
 Իմ ակունքներն ու խաղրնկերներն են –
 Ժամապահներն են իմ պարսանության:
 Ինձ կանչողն էլի Սյունյաց լեռներն են,
 Հավիրենության առաքյալներն են –
 Մարգարեներն են հավիրենության:*

Համո Սահյան

ԶՐՈՒՅՑՆԵՐ ԻՄ ԲՆԱԿԱՎԱՅՐԻ ՄԱՍԻՆ

Հետաքրքրական են նաև այն պատմությունները, որոնք մեր բնակավայրերի մասին են: Այդպիսի պատմությունները պարզում են, բացատրում, թե ինչի հետ է կապված մեր բնակավայրի անունը կամ որևէ այլ նշանավոր տեղանվան ծագումը՝ ժայռի, աղբյուրի, ձորի և այլն: Նման պատմություններն անվանում են ավանդություններ, զրույցներ: Ավանդությունները ոչ միայն բացատրում են տեղանունների, անձնանունների ծագումը, այլև պատմում են մեր ժողովրդի կյանքում տեղի ունեցած տարբեր ու հետաքրքրական դեպքերի մասին:

Օրինակ՝ Զանգեզուրում գտնվող Մթնաձոր վայրի մասին ավանդությունը մեզ տեղեկություն է տալիս, թե ինչպես է առաջացել այդ տեղանունը:

Մթնաձոր

Ժամանակին մի գեղեցիկ աղջիկ է եղել: Ասում են, որ երբ նա ծիծաղել է՝ չորս կողմը վարդեր ու ծաղիկներ են բացվել, իսկ երբ լաց է եղել՝ անձրև է եկել: Դևերը գողացել են նրան ու տարել ձորի ամենամութ տեղը, ուր երբեք արևի լույս չի ընկնում և չկա ոչ մի կենդանի շունչ: Աղջիկը սկսել է լաց լինել: Ասում են նաև, թե մինչև հիմա էլ կա այդ աղջիկը: Նա միշտ լաց է լինում, դրա համար էլ Մթնաձորում շարունակ թուխս ու անձրև է լինում: Մեկ-մեկ էլ, երբ եղանակը պարզվում է, ասում են, թե աղջիկը քնի մեջ ծիծաղում է:

Ապարան

Ավանդությունը պատմում է, որ Արագածի չորս գագաթներից առանց պարանի (անպարան) կախված է Գրիգոր Լուսավորչի կանթեղը:

Այդ կանթեղը մշտավառ է, երբեք չի հանգչում, սակայն տեսանելի է միայն ազնիվ ու արդար մարդկանց: Անպարան կանթեղի անունով էլ այդ բնակավայրը կոչվել է Անպարան, որ աստիճանաբար դարձել է Ապարան:

Զանգեզուրի դարպասը

Զանգեզուր

Որոտանի ձորում շատ գյուղեր են եղել, ամեն գյուղում էլ՝ մեկ-երկու եկեղեցի: Ամեն առավոտ, երբ հնչել են եկեղեցիների զանգերը, ձորը լցվել է նրանց ձայնով: Լսողներն ասել են. «Զանգի ձոր է, զանգի ձոր է»: Դրանից հետո բնակավայրի անունը դրել են Զանգեձոր, որն էլ հետագայում դարձել է Զանգեզուր:

Արզնի

Ասում են, որ ներկայիս Արզնիի տարածքում շատ դարեր առաջ ձակատամարտ է տեղի ունեցել հայոց թագավոր Արա Գեղեցիկի և Ասորեստանի թագուհի Շամիրամի միջև: Այդ ձակատամարտում Արան զրհվում է:

Շամիրամը հրամայում է իր զինվորներին՝ գտնել Արայի դիակը: Քանի որ, բացի Շամիրամից, ոչ ոք չէր ճանաչում Արային, զինվորներն իրենց գտած դիակները բերում են, որ նա զննի: Ամեն անգամ նրանք ասում են իրենց թագուհուն. «Ա՛ռ, զննի»: Դրանից հետո այդ վայրը սկսեցին կոչել Արզնի:

Վանա կատու

Կատուների հազվագյուտ և եզակի ցեղ են Վանա կատուները, որոնք տարածված են Վանա լճի շրջակայքում (որտեղից և առաջացել է անվանումը): Դրանք սպիտակ, մետաքսանման փափկամազ կենդանիներ են: Ունեն ձիգ մարմին, զարգացած գլխուղեղ, վագրային քայլվածք, պոչը նման է աղվեսի պոչին, աչքերը տարբեր գույների են: Խելացի են ու ճարպիկ, մաքրասեր, տիրոջը կապված ու նվիրված: Աչքերի գույնով բաժանվում են 3 խմբի. ծովի ալիքի նման վառ երկնագույն աչքերով, սաթագույն (դեղին ու նրա նրբերանգներով) և տարբեր գույների (աջը՝ երկնագույն, ձախը՝ բաց սաթագույն, դեղին ու դեղնականաչ, երբեմն՝ դարչնագույն) աչքերով: Հատկապես արժեքավոր են տարբեր գույների աչքերով կատուները:

Կատուներից միակն են աշխարհում, որ սիրում են ջրում լողալ ու խաղալ: Նրանք առջևի թաթով ստուգում են նաև կերակրի ջերմաստիճանը:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչ գիտեք ձեր բնակավայրի մասին.
 - որտեղ է գտնվում,
 - որքան բնակչություն ունի,
 - նախկինում ինչպե՞ս է կոչվել:
2. Որտեղ են ծնվել քո ծնողները, պապիկներն ու տատիկները:
3. Ծագումով որտեղի՞ց ես քեզ համարում, ինչո՞ւ:
4. Մտածե՛ք՝ ինչ է նշանակում «փոքր հայրենիք», քննարկե՛ք դասընկերների հետ, միասին կազմե՛ք փոքրիկ շարադրանք և ներկայացրե՛ք դասարանում:
5. Ինչ հետաքրքրական, ուրախ պատմություններ գիտեք ձեր ծննդավայրի կամ հարևան բնակավայրերի մարդկանց մասին:
6. Գիտե՞ք արդյոք ձեր բնակավայրի անվանման հետ կապված որևէ ավանդություն. փորձե՛ք շարադրել:
7. Ո՞ր ավանդությունը ձեզ ամենից շատ դուր եկավ, ինչո՞ւ:
8. Հիշե՛ք որևէ ավանդություն կամ ասացվածք, որը լսել էք մայրիկից, հայրիկից, տատիկից, պապիկից կամ բարեկամներից: Անպայման նշե՛ք, թե ումից եք լսել:

ԴԱՍ 7-8

ՄԵՐ ԼԵԶՈՒՆ ՀԱՅԵՐԵՆՆ Է

Ուրիշ երկրներում եղև էք:

Պատկերացնենք, թե մենք որևէ այլ երկրում ենք: Առաջինը, որ կնկատենք, այն է, որ այդ երկրում մարդիկ խոսում են մեզ համար անհասկանալի լեզվով: Դա է պատճառը, որ մենք այդ լեզուն անվանում ենք օտար: Սակայն նույն այդ լեզուն մայրենի է դրանով խոսող մարդկանց կամ այդ երկրի ժողովրդի համար:

Յուրաքանչյուր ժողովուրդ ունի իր մայրենի լեզուն, որով նա խոսում է, գրում, հաղորդակցվում: Ամենավաղ մանկությունից, երբ մարդն իր առաջին բառերն է արտասանում, սկսում է խոսել այն լեզվով, որը ավելի ուշ նրա

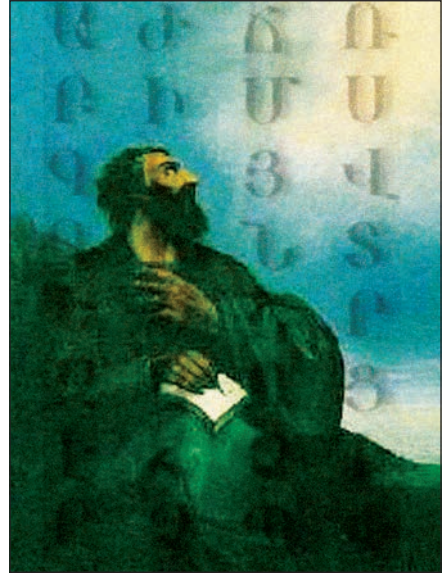
կողմից արդեն գիտակցվում է որպես մայրենի լեզու: Սովորաբար հենց մայրենի լեզվով են մարդիկ մտածում, ստեղծագործում, աղոթում, թերթեր տպագրում, ռադիո-հեռուստատեսային հաղորդումներ վարում և այլն:

Հայերի մայրենի լեզուն հայերենն է: Յուրաքանչյուր ժողովրդի, ազգի գլխավոր հատկանիշը, որով նա տարբերվում է մյուսներից, հենց նրա մայրենի լեզուն է: Հայերենը ոչ միայն մեր մայրենի լեզուն է. հայերենը նաև Հայաստանի Հանրապետության և Արցախի Հանրապետության պետական լեզուն է:

Հայոց լեզուն նույն դերը պետք է կատարի իրեն հայ ճանաչող և հայ մնալ ցանկացող անհարի համար, ինչ դեր որ կատարում է արյունը նրա ֆիզիկական կյանքի համար:

Արեփանոս Մալխասյանց

Հայոց լեզուն աշխարհի հնագույն և հարուստ լեզուներից է: Այն անցել է զարգացման բազմադարյան ուղի: Մաշտոցյան գրերի գյուտից հետո, այսինքն՝ վերջին 1600 տարվա ընթացքում, գրավոր հայերենն անցել է երեք փուլ՝ գրաբար, միջին հայերեն և աշխարհաբար: Աշխարհաբար հայերենը շարունակեց զարգանալ երկու ճյուղով, այդ պատճառով մենք այսօր ունենք երկու գրական լեզու՝ արևելահայերեն և արևմտահայերեն:

Ուշադիր կարդացեք այս երկու բանաստեղծությունների հատվածները.

*Ինչո՞ւ սաշած ես, Լրճակ,
Ու չե՞ն խայտար քու ալյակք,
Մի՞թե հայվույդ մեջ անձկամ
Գեղուհի՞ մը նայեցամ:*

Պետրոս Դուրյան

*Ես իմ անուշ Հայաստանի արևահամ բառն եմ սիրում,
Մեր հին սագի ողբանվագ, լացակումսձ լարն եմ սիրում,
Արևանման ծաղիկների ու վարդերի բոյրը վառման,
Ու նաիրյան աղջիկների հեզաճկուն պսրն եմ սիրում:*

Եղիշե Չարենց

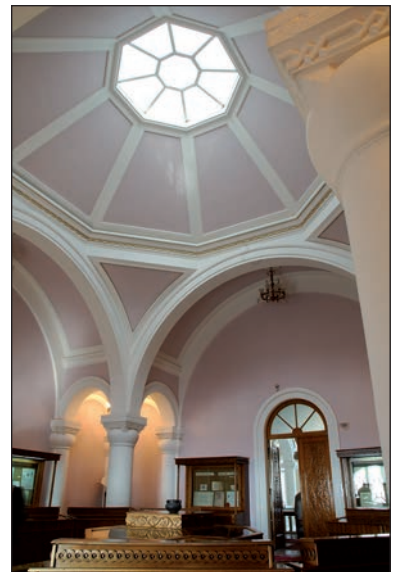
Ի՞նչ նմանություններ և տարբերություններ եք տեսնում:

Երկու բանաստեղծություններն էլ հայերեն են, սակայն դրանցից առաջինը հյուսված է արևմտահայերենով, իսկ երկրորդը՝ արևելահայերենով: Հայոց պատմությունն այնպես է ընթացել, որ մի որոշ ժամանակ մեր հայրենիքը բաժանված է եղել երկու մասի՝ Արևմտյան և Արևելյան: Արևելյան Հայաստանում ձևավորվեց արևելահայերենը, իսկ Արևմտյան Հայաստանում՝ արևմտահայերենը: Այսպիսով, հայոց լեզվի այս երկու տարբերակների գոյությունը պայմանավորված է հայ ժողովրդի պատմական ճակատագրով:

19-րդ դարում, երբ ձևավորվում էր աշխարհաբարձ իբրև գրական լեզու, Հայաստանը բաժանված էր Արևելյան և Արևմտյան մասերի: Դրանցից յուրաքանչյուրն ուներ իր տնտեսական, քաղաքական և մշակութային կյանքի կենտրոնը: Արևելյան Հայաստանում այդպիսի կենտրոն էր Արարատյան դաշտը, արևմտահայերի համար՝ Կոստանդնուպոլիսը: Հիմնականում Արարատյան և Կոստանդնուպոլիսի խոսակցական լեզուներն էլ դարձան այն հիմքերը, որոնց վրա զարգացան հայոց լեզվի երկու ճյուղերը:

Մաշտոցի անվան Մատենադարանը

Գիտևք, որ...

- Աշխարհի ժողովուրդները խոսում են ավելի քան 3000 լեզուներով, այդ շարքում հայերենը՝ խոսողների թվով, առաջին հարյուրյակի մեջ է:
- Լեզուներից միայն 13-ով են խոսում 50 միլիոնից ավելի մարդիկ՝ անգլերեն, իսպաներեն, ռուսերեն, գերմաներեն, ֆրանսերեն, իտալերեն, չինարեն, հինդի, ճապոներեն, արաբերեն և այլն: Ով գիտե այդ լեզուները, կարող է հաղորդակցվել աշխարհի բնակչության 2/3-ի հետ:
- Հայերենը այն տասը լեզուներից է, որոնցով ամենից վաղ են տպագրական տառեր ձուլվել, ինչպես օրինակ՝ գերմաներենը, իտալերենը, ֆրանսերենը, ֆլամանդերենը, եբրայերենը, արաբերենը, անգլերենը, սլավոներենը:
- Առաջին հայ տպագիր գիրքը՝ «Ուրբաթագիրք» բժշկարանը, լույս է տեսել Վենետիկում (Իտալիա) 1512 թվականին, տպագրության գյուտից 57 տարի հետո: Հայ առաջին տպագրիչը Հակոբ Մեղապարտն է: 2012թ. մեծ շուքով նշվեց հայ գրատպության 500-ամյակը, իսկ Երևանը ճանաչվեց Գրքի համաշխարհային մայրաքաղաք:
- Մատենադարանի հազարավոր ձեռագրերի մեջ ամենամեծը Մշո Ճառընտիրն է, որն ունեցել է հետաքրքրական ճակատագիր: 1204 թվականին թուրք-սելջուկները սպանում են այս ձեռագրի տիրոջը և կողոպտում նրա ունեցվածքը: Հայերը դրամ են հավաքում, հետ են գնում ձեռագիրը և պահում Մշո Առաքելոց վանքում: 1915 թվականին եղեռնից հրաշքով փրկված գաղթականներն իրենց հետ տանում են գիրքը, որը կշռում էր ավելի քան 2 փութ (32 կգ): Ձեռագիրը բաժանում են երկու մասի, մի մասը հասցնում են Էջմիածին, մյուսը թաքցնում են Էրզրումի եկեղեցու բակում, հայտնաբերվում է պատահաբար և հետագայում միացվում մյուս կեսին: Գրքի 19 թերթ այժմ պահվում է Վենետիկի Մխիթարյան միաբանության գրադարանում:

Հայերենի բարբառները

Գրական լեզվին զուգընթաց գոյություն են ունեցել և ունեն բարբառներ:

Հայերենի բարբառների թիվը բավականին շատ է՝ մոտ 60, որոնք կոչվում են նույն վայրի անունով, որտեղ խոսվում են: Օրինակ՝ Ղարաբաղի, Շիրակի, Լոռու բարբառներ:

Բարբառները գրական լեզվից առաջին հերթին տարբերվում են իրենց արտասանությամբ: Դրանք կարող են երբեմն դժվարհասկանալի լինել, բայց պետք է գիտակցել, որ բարբառները մեր լեզվի և ազգային մշակույթի արժեքներից են:

Հայերենի տարածման աշխարհագրությունը

Հայերենը՝ աշխարհի հնագույն լեզուներից մեկը, Հայկական լեռնաշխարհի սահմաններից դուրս մեծ տարածում չի ստացել: Այսինքն՝ հայերենով խոսել են հայերը և մասամբ՝ լեռնաշխարհում բնակվող այլ ժողովուրդներ: Սակայն հայերենը տարածված է

Մաշտոցի անվան Մատենադարանի նոր մասնաշենքը

աշխարհով մեկ, որովհետև դժվար է գտնել մոլորակի գոնե մի անկյուն, որտեղ հայ չի ապրել կամ չի ապրում: Մենք արդեն գիտենք, որ մեր ժողովրդի մի խոշոր հատված տարբեր պատճառներով սփռվել է աշխարհով մեկ: Մայր հայրենիքում այսօր ապրում է ընդամենը 3,2 միլիոն հայ, իսկ հայության մեծ մասը, փաստորեն, ապրում է օտար երկրներում:

Գնալով աշխարհի տարբեր անկյուններ՝ հայն իր հետ տանում և փորձում է պահպանել իր լեզուն: Այդ պատճառով հայերենը աշխարհի ամենատարածված լեզուներից է:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Փորձեք բացատրել՝ ինչ եք հասկանում մայրենի լեզու և օտար լեզու ասելով:
2. Զարգացման ինչ փուլեր է անցել հայերենը:
3. Ինչ ճյուղեր ունի գրական հայերենը:
4. Ինչո՞վ է պայմանավորված երկու գրական լեզուների գոյությունը:
5. Ձեր կարծիքով՝ ինչո՞ւ է անհրաժեշտ իմանալ օտար լեզուներ. փորձեք վերհիշել որևէ դեպք, երբ ձեզ շատ անհրաժեշտ է եղել լեզվի իմացությունը:

ԴԱՍ 9

ԻՄ ՀԱՎԱՏԸ, ԻՄ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Ձեր բնակավայրում կամ նրա շրջակայքում կան եկեղեցիներ: Հաճախ ես եկեղեցի գնում: Ինչ զգացողություններ ես ունենում այնտեղ:

Մեր հայրենիքի գյուղերում ու քաղաքներում շատ եկեղեցիներ կան: Հաճախ նրանք գտնվում են գեղատեսիլ և բարձրադիր վայրերում: Այդ կառույցների մի մասը, մանավանդ եթե մարդաշատ քաղաքներում են կառուցված, մեծ, ընդարձակ տաճարներ են: Կան նաև փոքրիկ կառույցներ, որոնք մատուռ են անվանում: Եկեղեցիները սովորական շենքեր չեն, դրանք հոգևոր իմաստ ունեցող շինություններ են, հետևաբար մարդիկ սիրով ու խնամքով են վերաբերվում դրանց:

Այսպիսով, մենք ունենք մեր երկիրը՝ Հայաստանը, որը բոլոր հայերի հայրենիքն է, ունենք մեր լեզուն՝ հայերենը, ունենք նաև մեր հավատն ու եկեղեցին:

Ավելի քան 1700 տարի է անցել այն օրվանից, երբ հայերը Տրդատ Մեծ թագավորի և Գրիգոր Լուսավորիչ հայրապետի գլխավորությամբ քրիստոնեություն ընդունեցին: Հայերից հետո

Սուրբ Հռիփսիմե եկեղեցին

քրիստոնեություն ընդունեցին շատ ժողովուրդներ: Քրիստոնյաներ են հույները, վրացիները, ռուսները, գերմանացիները, իտալացիները և ուրիշներ: Այժմ աշխարհում ավելի քան մեկ միլիարդ մարդ իրեն քրիստոնյա է համարում: Մենք էլ՝ հայ քրիստոնյաներս, այդ հսկայական հանրության մի մասն ենք: Հայոց եկեղեցին կոչվում է Հայ առաքելական եկեղեցի: Հարյուրամյակներ շա-

րունակ Հայոց եկեղեցին ազգապահպան մեծ դեր է կատարել, հատկապես երբ հայ ժողովուրդը պատմական հանգամանքների բերումով գրկվել է անկախ պետականությունից: Հայոց եկեղեցին պահպանել ու մեզ է հասցրել մշակութային բազում արժեքներ, ազգային սովորույթներ, ծեսեր և տոներ:

Բացի դրանից՝ մեր հայրենիքի տարբեր անկյուններում եղած բազմաթիվ եկեղեցիները, տաճարները, վանքերը հայ մշակութային ժառանգության և Հայ առաքելական եկեղեցու անբաժան մասն են, անգամ եթե այդ շինություններն այսօր կանգուն չեն կամ Հայաստանի ներկայիս տարածքից դուրս են: Պատահական չէ, որ օտար տիրապետողները հաճախ են քանդել հայկական եկեղեցիները կամ վերածել մզկիթի, պահեստի, գոմի, քանդի հասկացել են, որ եկեղեցին կարևոր դեր ունի ժողովրդի կյանքում:

Եկեղեցիները կարող են վսասվել նաև մեր երկրում, եթե մենք անփույթ ու անխնամ վարվենք, չպահպանենք մեր տաճարները, վանքերը, մեր ազգային հոգևոր հարստությունը:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ի՞նչ գիտեք ձեր բնակավայրի եկեղեցու մասին: Համառոտ նկարագրե՞ք. որտե՞ղ է գտնվում, ինչպիսի՞ն է նրա դիրքը: Գործու՞մ է, այսինքն՝ այնտեղ քահանա կամ ուրիշ հոգևորական կա՞:
2. Հանրագիտարանից, ուրիշ գրքերից և լրացուցիչ այլ աղբյուրներից փորձե՞ք իմանալ՝ երբ է կառուցվել ձեր բնակավայրի եկեղեցին: Հնարավոր է, որ դուք չիմանաք ստույգ տարեթիվը, կարելի է պարզել գոնե մոտավոր ժամանակը:
3. Ձեր բնակավայրում, նրա շրջակայքում կամ այլ տեղերում եղած ուրիշ ի՞նչ եկեղեցական կառույցներ գիտեք: Ձեր դասընկերներին համառոտ պատմե՞ք այդ մասին: Ի՞նչ ավանդապատումներ կամ համանման պատմություններ գիտեք այդ կառույցների մասին:

ԴԱՍ 10

ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԱՌԱՍՊԵԼ

Նախորդ դասերին մենք կարծես յուրահատուկ մի ճանապարհորդության մեջ լինեինք: Այդ շրջագայության ընթացքում ծանոթացանք Հայկական լեռնաշխարհին՝ հայոց հայրենիքին, զրուցեցինք հայոց լեզվի, հայերի դավանանքի ու եկեղեցու մասին:

Այժմ մենք մի նոր ճամփորդություն ենք սկսում: Այս անգամ մտովի գնալու ենք դեպի անցյալ և կրկին վերադառնալու ենք մեր ժամանակները: Այս ճանապարհորդությունն իհարկե ավելի դժվար է, հետևաբար մեզ «ժամանակի մեքենայի» պես յուրահատուկ միջոց է պետք:

Եթե սովորական ճանապարհորդության ժամանակ մարդիկ օգտվում են ավտոմեքենայից, գնացքից, ինքնաթիռից, ապա ժամանակի խորքը գնալու համար դեռևս այդպիսի մեքենա չեն հայտնագործել: Ժամանակի մեքենա չկա իհարկե, բայց ճանապարհորդության միջոց գոյություն ունի: Դա մարդկանց հիշողության շնորհիվ պահպանվող գիտելիքների ամբողջությունն է, որը փոխանցվում է սերնդեսերունդ: Այն սովորաբար անվանում են պատմություն: Այդ հիշողությունը կարող է փոխանցվել նաև զրույցների, ավանդությունների, առասպելների տեսքով:

Առասպելները ստեղծվել են շատ հին ժամանակներում և սկզբնական շրջանում եղել են բանավոր: Աշխարհի բոլոր ժողովուրդներն ունեն իրենց առասպելները: Հին Հայաստանում ևս

Մարդը և առյուծը.
Ք. ա. II հազարամյակ

առասպելները շատ սիրված և տարածված են եղել: Առասպելների հերոսները սովորաբար դյուցազուններ են, այսինքն՝ ոչ սովորա-

Տորք Անգեղ

կան քաջությամբ օժտված մարդիկ: Դյուցազուններն իրենց արտաքին տեսքով էլ են տարբերվում սովորական մարդկանցից. նրանք հաղթանդամ են, արտակարգ ուժեղ, բարի և միշտ հերոսական գործեր են կատարում: Առասպելները շատ երևակայական պատմություններ են, որպես օրինակ հիշենք Տորք Անգեղի մասին պատմող առասպելը: Տորքը առասպելում ներկայացված է անիրական, չափազանց երևակայական արտաքինով և հատկություններով: Մովսես Խորենացին, նկարագրելով Անգեղյա Տորքին, գրում է. «Ո՛հ, չափազանց առասպել է այս, առասպելների առասպել»:

Սակայն շատ հաճախ առասպելների մեջ ընդգրկված են պատմական ճշմարիտ իրողություններ:

Հայ ժողովրդական առասպելների զգալի մասը մեզ է հասել Մովսես Խորենացու շնորհիվ:

Առասպելները, պատմելով անցյալի մասին, մեզ նախ և առաջ ինչոր բան են բացատրում: Այսպես օրինակ՝ Պատմահայր Մովսես Խորենացին Հայկի և Բելի առասպելը պատմելուց առաջ ներկայացնում է հսկաների սերունդը և նրանցից մեկին՝ Հայկին: Նա մեզ բացատրում է, թե ովքեր էին այդ հսկաները, որտեղից առաջացան նրանք և այլն:

Մեր աշխարհը Հայկ Նահապետի անունով կոչվում է Հայք:

Աստվածներից առաջինները ահեղ էին և երևելի և աշխարհի մեծամեծ բարիքների պատճառ, աշխարհի և բազմամարդության սկիզբ: Սրանցից առաջ եկավ հսկաների սերունդը, անհեթեթ, հաղթանդամ, վիթխարի մարդիկ, որոնք ամբարտավանությամբ հղանալով ծնան աշտարակաշինության ամբարիշտ խորհուրդը, որը և ձեռնարկեցին իրագործելու: Աստվածների ցատումից ինչ-որ ահագին և աստվածային հողմ փչելով կործանում է աշտարակը և մարդկանց յուրաքանչյուրին տալիս է (մյուսներին) անհասկանալի լեզուներ, որով նրանց մեջ աղմուկ և շփոթություն է ընկնում: Սրանցից մեկն էր և Հապետոսյան Հայկը, անվանի և քաջ նախարարը, հաստ աղեղով և հզոր նետաձիգ:

Մովսես Խորենացի

Առասպելը նաև ինչ-որ բան հիմնավորում է, պատճառաբանում: Այսպես, պատմելով մեր նախահայր Հայկի մասին, Խորենացին եզրափակում է՝ **իսկ մեր աշխարհը մեր նախնի Հայկի անունով կոչվում է Հայք:**

Այսպիսով, առասպելները կարևոր նշանակություն ունեն ժողովրդի պատմությունը, հատկապես այդ պատմության շատ հին ժամանակները հասկանալու համար:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Դասի տեքստում ասվում է ժամանակի մեքենայի մասին: Հասկանալի է, որ իրականում այդպիսի մեքենա չկա: Այդ դեպքում ինչի մասին է խոսքը:
2. Ինչ առասպելներ գիտեք, ո՞վ է մեզ հասցրել մեր հնագույն առասպելները:
3. Ինչ տեղեկություններ է մեզ հաղորդում Մովսես Խորենացին Հայկի և Բելի առասպելի միջոցով:
4. Ինչ կարծիք ունի Խորենացին Տորք Անգեղի առասպելի մասին:
5. Ո՞րն է ձեր ամենասիրելի
 - առասպելը,
 - առասպելական հերոսը:

ԴԱՍ 11

ԱՌԱՍՊԵԼՆԵՐ

Վահագն Վիշապաքաղ

Գիտե՞ք արդյոք՝ ինչու է Ծիր Կաթինը կոչվում Հարդագողի ճանապարհ:

Իսկ ի՞նչ գիտեք Վահագնի մասին. ինչո՞ւ են նրան անվանում Վիշապաքաղ:

Վահագնը հեթանոս հայերի ամենասիրելի աստվածներից մեկն էր: Ժողովուրդը նրան Վիշապաքաղ էր անվանում: Նրա մասին երգը ներկայացնելով՝ Խորենացին գրում է. «Մենք մեր ականջով լսեցինք, թե ինչպես այս ոմանք երգում էին փանդիռներով!»: Ծնորհիվ Պատմահոր մեզ է հասել Վահագնի մասին պատմող գրույցը: Այդ գրույցից իմանում ենք, որ Վահագնը վառվումն ու արեգակնափայլ աչքերով, հրեղեն մազերով, բոցավառ մորուքով խարտյաշ պատանի էր:

1. **Փանդիռ** – լարային նվագարան:

*Երկնում¹ էր երկինքը, երկնում էր երկիրը,
Երկնում էր և ծովը ծիրանի²,
Երկունքը բունել էր ծովում
Նաև կարմրիկ եղեգնիկին:*

*Եղեգնի փողով ծուխ էր ելնում,
Եղեգնի փողով բոց էր ելնում,
Եվ բոցից դուրս էր վազում
Մի խարտյաշ³ պարաննեկիկ:*

*Վազում էր խարտյաշ մի պարաննեկիկ,
Նա հուր⁴ մազեր ուներ,
Բոց մորուք ուներ,
Եվ աչքերն էին արեգակներ:*

Հսում մարդիկ պաշտում էին բազմաթիվ աստվածների և դրանցից ամեն մեկին մարմնավորել էին որպես բնության մի երևույթի: Ահա Վահագնը հին հայերի համար մարմնավորում էր ամպրոպն ու կայծակը: Նա նաև քաջության, հերոսության ու ռազմի աստվածն էր: Ասում են, որ հայոց թագավորները նրանից քաջություն և ուժ էին խնդրում և դիմում նրան պատերազմներից առաջ:

Վահագնի մասին մի ավանդություն է ներկայացնում 7-րդ դարի հեղինակ Անանիա Շիրակացին: Պատմում են, թե մի ցուրտ ձմեռային գիշեր Վահագնը ասորիների Բարշամ թագավորից հարդ է գողանում՝ Հայոց երկրի անասուններին կերակրելու համար: Հարդը տանելիս դրա մի մասը թափվում է՝ առաջացնելով սպիտակ հետք՝ «Հարդագողի ճանապարհ»: Այստեղից էլ հայերի մեջ ընդունված է Ծիր Կաթինն անվանել Հարդագողի ճանապարհ: Հին հունական դիցաբանության մեջ Ծիր Կաթինի ծագումը կապում են Հերակլեսի անվան հետ:

1. **Երկնել** – ծնել, ստեղծել:
2. **Ծիրանի** – ծիրանագույն, ոսկեգույն:
3. **Խարտյաշ** – շիկահեր:
4. **Հուր** – կրակ:

Հայոց հին աստվածների արձանախումբը Նեմրուֆի՝ լեռնալանջին
(Արևմտյան Հայաստան, վերակազմություն)

«Ես միշտ մտածել եմ, որ բոլոր առաքինություններից ինձ առավել բնորոշ է բարեպաշտությունը՝ ամենահեզաբարո հաճույքը մահկանացուների համար, հենց բարեպաշտությունն է կազմում իշխանության երջանկությունը և մղում նախանձախնդրորեն այն օգտագործելուն:

Ես որոշեցի այս վայրը նվիրել բոլոր աստվածների համար միանման գահեր կառուցելուն՝ ոչ միայն կանգնեցնելու համար իմ նախնիների հուշարձանները, որոնք դուք տեսնում եք, այլև որպեսզի բարեպաշտ անձինք, որ նվիրել են իրենց բարձրագույն ոգիներին, իրենց աչքի առաջ մշտապես ունենան այս վայրն իբրև վկա իմ բարեպաշտության, որտեղ իրենք ևս կունենան միևնույն զգացումները:

Ահա թե ինչու ես կանգնեցրի աստվածային կերպարանքով այս արձանները»:

Անտիոքոս Առաջին Կոնմագենացի (Ք. ա. I դար)

1. Այս լեռը Հայկական Տավրոսի լեռնագագաթներից է, չպետք է շփոթել Վանա լճից արևմուտք գտնվող Նեմրուֆ (Մեծ Նեմրուֆ) հրաբխային լեռան հետ:

Արամ, Արա Գեղեցիկ

Մենք արդեն գիտենք, որ հայ հնագույն առասպելների զգալի մասը մեզ է հասցրել Մովսես Խորենացին: Պատմահայրը հատկապես շատ է հավանել այն առասպելները, որտեղ ներկայացված են հայոց հերոսական անցյալի դեմքերը և նրանց քաջագործությունները: Դրանցից են Արամի մասին պատմությունները: Պատմահայրը, խոսելով Արամի մասին, գրում է. «Արամի մասին պատմում են, թե շատ քաջ գործեր է կատարել հաղթական պատերազմներում և ընդարձակել է Հայաստանի սահմանները բոլոր կողմերից, որի անունով էլ բոլոր ազգերը կոչում են մեր աշխարհը, ինչպես հույները՝ Արմեն, իսկ պարսիկներն ու ասորիները՝ Արմենիկ»:

Արամը Խորենացու սիրելի հերոսներից է. նա քաջ է, հայրենասեր: Արամը հայրենիքի համար մեռնելը գերադասում էր հայրենի երկրի ստրկությունը տեսնելուց:

Վ. Սուրենյանց, «Շամիրամը Արա Գեղեցիկի դիակի մոտ»

Պաշտպանել, շենացնել երկիրը, իսկ եթե անհրաժեշտ է՝ նաև կյանքը զոհել հանուն հայրենիքի. ահա այն գաղափարները, որոնք յուրաքանչյուր հայ մարդու համար սրբազան պետք է լինեն:

Արամից հետո «հայրենիքի խնամակալ» է դառնում նրա որդին՝ Արան: Դա այն ժամանակաշրջանն էր, երբ Ասորեստանում թագավորում էր Նինսուր: Վերջինիս մահից հետո Ասորեստանը սկսում է կառավարել նրա կինը՝ Շամիրամը, որը հայտնի էր որպես խորամանկ կին: Շամիրամը նենգ նպատակներ ուներ Հայաստանի և Արայի նկատմամբ:

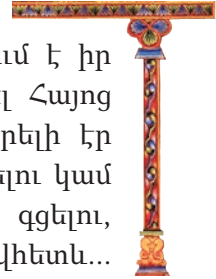
Իր գեղեցկության պատճառով Արան ձեռք էր բերել Գեղեցիկ մականունը: Այդ գեղեցկությունը գրավել էր նաև Շամիրամին: Նա սիրա-

հարվում է և որոշում նվաճել Արային ու նրա երկիրը՝ Հայաստանը: Շամիրամը բազմաթիվ խարդախություններ է բանեցնում, սակայն Արան չի գայթակղվում: Նա հավատարիմ է մնում իր հայրենիքին և ընտանիքին: Այդ ամենի համար, սակայն, հատուցում է սեփական կյանքով:

...Շամիրամը, սաստիկ չարանալով, ...անում է իր գորքի բազմությունը և շտապում գնալ հասնել Հայոց երկիրը՝ Արայի վրա. բայց որքան դեմքից կարելի էր գուշակել, շտապում էր ոչ այնքան նրան սպանելու կամ հալածելու, որքան նվաճելու կամ իր ձեռքը գցելու, որպեսզի իր ցանկության կամքը կատարի, որովհետև... նա սիրահարվել էր... Փութով գալիս հասնում է Արայի դաշտը, որ նրա անունով կոչվեց Այրարատ:

Ճակատը պատրաստելիս նա իր գորապետներին պատվեր է տալիս ջանալ կենդանի պահել Արային: Կովի ժամանակ Արայի գորքը ջարդվում է, Արան էլ ընկնում է պատերազմի մեջ Շամիրամի կտրիճներից:

Մովսես Խորենացի

Արագածից արևելք, Քասախ և Հրազդան գետերի միջև ընկած մեղմաթեք սարավանդում միայնակ կանգնած է Արայի լեռը: Լեռան գագաթը հրաբխի ժայթքման հետևանքով վերածվել է օղակաձև խառնարանի:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ո՞վ էր Վահագնը, ինչ գիտեք նրա մասին և որտեղից:
2. Ո՞վ էր Արամը, ինչպե՞ս է նրան նկարագրում Մովսես Խորենացին:
3. Ովքե՞ր են Խորենացու սիրելի հերոսները:
4. Ի՞նչ պատմություն է պատմում Խորենացին Արայի և Շամիրամի մասին:
5. Նկարագրե՛ք Արային և Շամիրամին մակդիրների օգնությամբ. օրինակ՝

Արա – *բարի, ազնիվ, քաջ...*

Շամիրամ – *չար, խորամանկ...*

Արտաշես Առաջին

ԴԱՍ 12

ԲԻԱՅՆԱ ԵՐԿՐԻ ԱՐՔԱՆԵՐ

Ժողովուրդ, արքաներ, հերոսներ

Հայկ Նահապետ, Մենուա, Արգիշտի, Արտաշես, Տիգրան...

Արտաշեսյաններ, Արշակունիներ, Բագրատունիներ, Ռուբինյաններ...

Անունների այս շարքը կարելի է շարունակել: Նրանցից շատերը մեզ ծանոթ են: Այդ անուններով փողոցներ են կոչվում, հրապարակներ, նաև քաղաքներ, օրինակ՝ Արտաշատն ու Վաղարշապատը:

Հայոց արքաների և արքայատոհմերի անունները այսօր էլ շարունակում են ապրել:

Այդ անուններից բացի՝ կարող ենք հիշատակել նաև գորավարների, գործիչների, ազգային շատ հերոսների անուններ:

Ինչո՞ւ ենք մենք, սակայն, միևնույն շարքում նշում արքային ու զինվորին, պետության հիմնադիրին ու շարքային ծառայողին: Ինչն է նրանց միավորում, ինչն է ընդհանուր տարբեր ժամանակներում ու տարբեր պայմաններում ապրած այդ մարդկանց համար: Նրանց բոլորին միավորել է մի մեծ նպատակ՝ հայրենի երկիրը շենացնելն ու հզորացնելը և նրան նվիրումով ծառայելը: Հայ մարդու համար գերագույն արժեք է եղել հայրենիքին անսահման նվիրումն ու նրա նկատմամբ պաշտամունքը:

Դեպի այդ կարևոր նպատակը տանող ճանապարհին արքաներն ու առաջնորդները ունեցել են բազմաթիվ հետևորդներ: Նրանցից շատերի անունները մենք չգիտենք, բայց առանց այդ մարդկանց անձնագրիության և հավատարմության որևէ իշխան, առաջնորդ կամ ղեկավար չէր կարող հասնել իր նպատակներին: **Նրանց բոլորին՝ ազնվականին, մտավորականին, զինվորին ու շինականին միասին, անվանում են ժողովուրդ:** Որպեսզի ժողովուրդը կարողանա միավորվել, կազմակերպվել և հասնել իր նպատակներին, նրան անհրաժեշտ է միավորող ու առաջնորդող ուժ՝ անհատ կամ կազմակերպություն: Ժողովրդին կազմակերպող

ու առաջնորդող այդպիսի դեր է կատարում պետությունը: Հայոց մեծագոր արքաների գլխավոր նպատակը նախ և առաջ պետության, հայրենի երկրի ամրապնդումն ու հզորացումն է եղել: Դրա համար էլ նրանք մեկընդմիշտ մնացել են ժողովրդի հիշողության մեջ և օրինակ ծառայել հետագա սերունդների համար:

Մենուա և Արգիշտի Առաջին

Մեր մայրաքաղաքը՝ Երևանը, աշխարհի հնագույն քաղաքներից է: Նրան տարեկից քիչ քաղաքներ կան: Այդպիսին է, օրինակ, Հռոմը, որը Երևանից քիչ ավելի ուշ է հիմնադրվել: Հռոմի հիմնադրման մասին միայն բանավոր ավանդապատումներ կան, իսկ Երևանն ունի քարի վրա փորագրված իր ծննդյան վկայագիրը: Գրվել է քաղաքի հիմնադրի՝ Արգիշտի I արքայի հրամանով Ք. ա. 782 թվականին:

Արգիշտի I-ը Արարատյան կամ Վանի թագավորության հզոր արքաներից էր:

Վանի միջնաբերդը

Վանի թագավորությունը Հայկական լեռնաշխարհում ստեղծված մեծ պետություն էր:

Վանի թագավորությունը նրա հարավային հարևան և գլխավոր հակառակորդ երկրում՝ Ասորեստանում հայտնի էր Ուրարտու անունով: Ուրարտու անվանումը Արարատ անվան փոփոխված տարբերակն է: Արարատ (Արարատ) անվան հետ է կապվում երկրի Արարատյան թագավորու-

թյուն անվանումը: Բացի դրանից՝ մեզ հասած սեպագիր արձանագրություններում այն կոչվում է Բիայնիլի, այսինքն՝ Բիայնա երկիր:

Ք. ա. 9-րդ դարի երկրորդ կեսին, այսինքն՝ մեզանից ավելի քան 28 դար առաջ, «Նաիրի երկրի արքա» Սարգուրի I-ը հիմնեց Տուշպա (Տոսպ, Վան) մայրաքաղաքը: Վանի թագավորության հզորացման գործում նշանակալի դեր ունեցան Սարգուրի I-ի

հաջորդ Իշպուհնի արքան և հատկապես Մենուան: Սկզբում Մենուան կառավարում էր իր հոր՝ Իշպուհնի արքայի հետ: Այսինքն՝ Իշպուհնին արքայազն Մենուային դարձրել էր իր գահակիցը՝ այդ կերպ սովորեցնելով նրան պետության կառավարման դժվարին գործը: Որոշ ժամանակ հետո արքան իր մյուս որդու հետ սկսեց վարել երկրի կրոնական գործերը, իսկ Մենուան դարձավ Վանի թագավորության միանձնյա գահակալը:

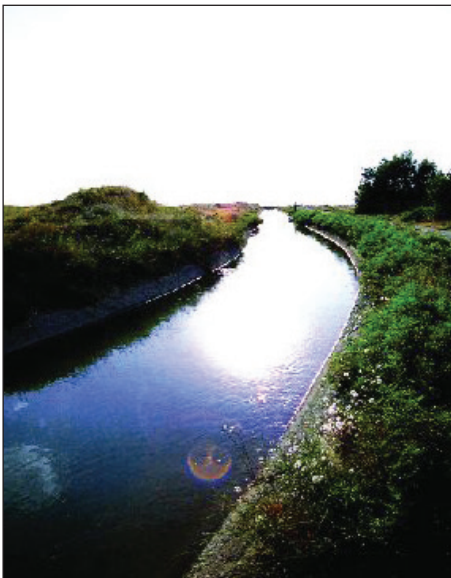

Խաղի աստծո
հարթաքանդակը

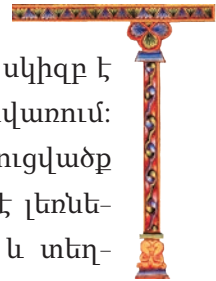
Մենուայի միանձնյա կառավարման ժամանակաշրջանում (Ք. ա. 810-786թթ.) Արարատյան թագավորությունը հզորացավ:

Մենուա արքայի օրոք Տուշպա (Վան) մայրաքաղաքին խմելու և ոռոգելու ջուր մատակարարելու համար կառուցվեց մոտ 72 կմ երկարությամբ ջրանցք, որը մինչև օրս էլ գոյություն ունի:

Մենուայի ջրանցքը

Մենուայի ջրանցքը սկիզբ է առնում Հայոց ձոր գավառում: Ջրանցքը բարդ կառուցվածք ունի: Այն անցկացված է լեռների լանջերին փորված և տեղ-տեղ քարե պատնեշներով ամրացված հունով, ինչպես նաև ձորերի վրա կառուցված կամուրջներով: Ջրանցքի տնտեսական նշանակությունն այնքան մեծ է եղել, որ նրա պահպանման համար ամրոցներ են կառուցվել:

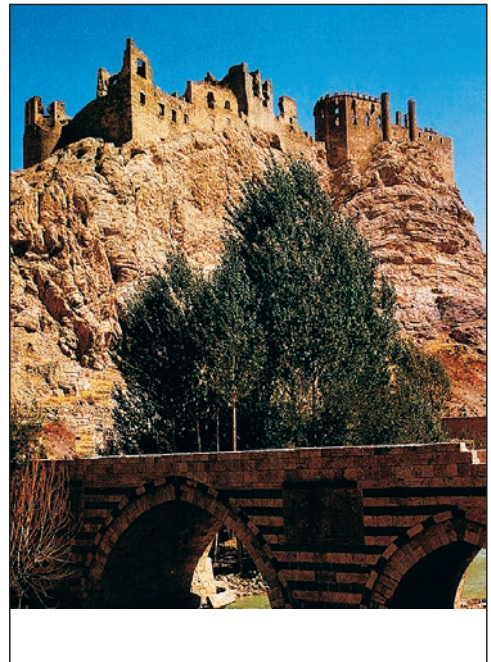

Ջրանցքի կառուցումն ավետող սեպագիր արձանագրության մեջ ասվում է.

«Խալդյան գորությամբ՝ Մենուան, Իշպուհինի որդին, մեծ արքան, հզոր արքան, արքան Բիայնա երկրի և տերը Տուշպա քաղաքի, այս ջրանցքը անցկացրեց: Անունը (ջրանցքի) Մենուայի ջրանցք է»: Վան այցելած ճանապարհորդներին հիացմունք են պատճառել Մենուայի ջրանցքի արտակարգ գուլալ ջուրը և զարմանալի արագ ընթացքը: Իր վիթխարիությամբ և ջրառատությամբ Մենուայի ջրանցքը յուրահատուկ տեղ է գրավում ոչ միայն Վանի թագավորության, այլև ընդհանրապես Հին աշխարհի ոռոգիչ կառույցների շարքում: Մովսես Խորենացին այն պարզապես «գետ» է անվանում:

Մենուա արքայի ռազմական հաղթանակները, նրա օրոք երկրի բարգավաճումը հիմք դարձան նրա որդու և հաջորդի՝ Արգիշտի I-ի տերության ստեղծման համար: Արգիշտի I-ի կառավարման տարիներին (Վ. ա. 786-764թթ.) Վանի թագավորությունն իր հզորության բարձրակետին հասավ: Էրեբունիից հետո Արգիշտի I-ը Արարատյան դաշտում հնամյա Արմավիր քաղաքից ոչ հեռու հիմնեց Արգիշտիխինիլի քաղաքը: Այդ առթիվ փորագրված արձանագրության մեջ ասվում է. *«Խալդյան մեծությամբ Արգիշտի Մենուաորդին ասում է. «ես կառուցեցի փառահեղ բերդաքաղաք, կոչեցի այն Արգիշտի-*

1. **Խալդի** (Հալդի) – Բիայնա երկրի գլխավոր աստվածը:

խինիլի: Հողն անայի էր... Ես գեպից չորս ջրանցք հանեցի, խաղողի և պղպարու այգիներ գցեցի, մեծ գործեր կատարեցի այնպեղ»»:

Արգիշտի I-ի հնուտ կառավարման շնորհիվ Վանի թագավորությունը դարձավ հզորագույն պետություն: Արգիշտի արքայի մասին խոսելով՝ Ասորեստանի զորքերի հրամանատարն ասում է. «Արգիշտիի ուժերը մեծաքանակ են, նրա անունն անգամ տհարկու է որպես ծանր հողմ»:

Վանի թագավորության ռազմիկ

Արգիշտի I-ի հաջորդներն էլ շարունակում էին երկիրն ամուր և ծաղկուն վիճակում պահելու գործը: Նրանցից Ռուսա II-ը կառուցեց Թեյշեբաինի քաղաքը, որն այսօր Երևանի Կարմիր բլուր հնավայրն է:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Երբ և ո՞ր արքան է հիմնադրել մայրաքաղաք Երևանը: Որտեղից է դա մեզ հայտնի:
2. Վանի թագավորության ի՞նչ արքաների գիտեք:
3. Ի՞նչ կարող եք պատմել Մենուայի նշանավոր կառույցի մասին:
4. Ո՞ր արքայի օրոք է հիմնադրվել Թեյշեբաինի քաղաքը: Երևանի ո՞ր մասում է այդ քաղաքի տարածքը:

ԴԱՍ 13

ԱՐՏԱՇԵՍՅԱՆՆԵՐ

Արտաշեսն ու Տիգրանը հայ ժողովրդի սիրելի արքաներն են, Նրա պաշտելի հերոսները:

Նրանց համար ամենակարևորը հայրենիքի հզորացումն ու բարգավաճումն էր: Հայոց քաջարի արքաների մասին ստեղծված զրույցները, ավանդապատումները, առասպելները հարյուրամյակներ են ապրել ու գրի առնվել մեր պատմիչների կողմից:

Այսօր էլ, ավելի քան երկու հազար տարի հետո, հայ մարդիկ իրենց զավակներին կոչում են Արտաշես ու Տիգրան անուններով: Դրանով ժողովուրդը կարծես ցանկանում է վերհիշել իր պետության հզորության փառավոր ժամանակները:

Արտաշես Առաջին (Ք. ա. 189-160թթ.)

Արտաշես I-ը Արտաշեսյան արքայատոհմի (Ք. ա. 189-1թթ.) հիմնադիրն է: Ք. ա. 189թ. դառնալով հայոց թագավոր՝ նա հաջորդաբար Մեծ Հայքի սահմանների մեջ վերամիավորեց իրենից առաջ բռնությամբ անջատված հայկական հողերը:

Արտաշես արքան ստեղծեց հզոր բանակ: Նրա թագավորության ժամանակ մեր երկրում շատ նշանավոր գործեր կատարվեցին: Ամենից առաջ նա շենացրեց ու բազմամարդ դարձրեց երկիրը: Իր գրաված երկրներից տարբեր ազգությունների մարդկանց բերեց և վերաբնակեցրեց Հայաստանի լեռնային վայրերում, դաշտերում ու հովիտներում: Նրա օրոք Հայոց աշխարհում, ըստ Մովսես Խորենացու՝ «անմշակ հող չմնաց»:

Արտաշես I

Արտաշեսը Հայոց աշխարհի ծովակների և գետերի վրա նավագնացություն է սահմանում, զարգացնում երկրագործությունը, ձկնորսությունը: Նա կարգավորում է հայոց բուն տոմարը, այսինքն՝ տարին ամիսների, շաբաթների, օրերի բաժանելու գիտությունը:

Արաքսի ափին հայոց արքան հիմնադրում է նոր մայրաքաղաք, որը նրա անունով կոչվեց Արտաշատ:

Տիգրան II Մեծ (Ք. ա. 95-55թթ.)

Տիգրան Մեծի անունը հայտնի է յուրաքանչյուր հայի: Հասկանալու համար, թե ինչ կարևոր դեր է կատարել Տիգրան II-ը մեր հայրենիքի պատմության մեջ, մենք կանդրադառնանք նրա բազմաթիվ գործերից մի քանիսին:

Գահակալությունը. Ք. ա. 95 թվական

Մահացել էր հայոց արքան: Արքայազն Տիգրանը պատանդության մեջ էր Պարթևստանում: Ինչպես ձեզ հայտնի է, Հայկական լեռնաշխարհից հարավ-արևելք տարածվում է Իրանական բարձրավանդակը: Այստեղ էլ ձևավորվել ու հզորացել էր Պարթևական պետությունը: Մյուս կողմից, արևմուտքում հզորացել էր Հռոմեական հանրապետությունը: Ք. ա. առաջին դարի սկզբներին Հայաստանի համար բավականին վտանգավոր իրավիճակ էր ստեղծվել. Հռոմն ու Պարթևստանը դաշինք էին կնքել և մտադրություն ունեին Հայաստանը թուլացնելու, դարձնելու իրենցից կախված թույլ երկիր:

Տիգրան II Մեծ

Պարթևների մոտ գտնվող Տիգրանը կարողացավ որոշ զիջումների գնով ազատվել և Ք. ա. 95թ. վերադառնալով հայրենիք՝ գահ բարձրանալ: Գահ բարձրանալուց անմիջապես հետո Տիգրանն իր թագավորությանը միացրեց Ծոփքը: Դրանով նա ավարտին հասցրեց հայրենի երկիրը վերամիավորելու իր մեծանուն պապի՝ Արտաշես I արքայի սկսած գործը: Այնուհետև՝ 94թ. նա դաշինք

կնքեց Հռոմի հակառակորդ, Սև ծովի ափին գտնվող Պոնտոսի հզոր թագավորության հետ և էլ ավելի ամրապնդեց իր դիրքերը: Այսպիսով, կառավարման առաջին իսկ տարիներին Տիգրան Մեծն իրեն դրսևորեց որպես խելացի ու հեռատես գործիչ:

Հզորության բարձունքում. Ք. ա. 83 թվական

Ծոփքի գրավումից շատ չանցած՝ Տիգրանը Մեծը կարողացավ հզորացնել հայոց բանակը, հաղթել պարթևներին և վերադարձնել գահ բարձրանալիս նրանց զիջած հողերը: Հայոց թագավորությունն այնքան էր հզորացել, որ Տիգրան Մեծը հռչակվեց արքայից արքա: Հայոց արքայի գերիշխանությունն ընդունում էին բազմաթիվ մանր թագավորություններ, ինչպես նաև Վիրքը (Վրաստանը) և Աղվանքը:

Հայաստանից դեպի հարավ-արևմուտք, Միջերկրական ծովին հարակից տարածքում էր գտնվում Սելևկյան թագավորությունը, որը հայտնի է նաև Սիրիա անունով: Այդ պետությունը ներքին կռիվների հետևանքով թուլացել էր ու ընկել ծանր դրության մեջ: Ստեղծված վիճակը շտկելու և երկրում կարգուկանոն հաստատելու համար սիրիական վերնախավը Տիգրան Մեծին առաջարկեց դառնալ նաև Ասորիքի (Սիրիայի) թագավոր: Ք. ա.

Հունարեն
արձանագրություն
Տիգրանակերտից

83թ. Տիգրանը հանդիսավոր կերպով մտավ Ասորիքի Անտիոք մայրաքաղաք: Իրեն ենթարկելով նաև Ասորիքին հարևան երկրները՝ Տիգրան Մեծն ավարտեց իր նվաճումները: Տիգրան Մեծի տերությունը Հին աշխարհի ամենամեծ պետություններից էր, որի սահմանները ձգվում էին Կասպից ծովից մինչև Միջերկրական ծով:

Ունենալով այդպիսի հզորություն՝ Տիգրան Մեծը, սակայն, ռազմատենչ, պատերազմասեր արքա չէր: «Նա կառավարում էր ամենայն անդորրությամբ»,– գրել է Տիգրանի մասին օտար պատմիչը: Նա պատերազմի մեջ էր մտնում միայն ծայրահեղ անհրաժեշտության դեպքում:

Տիգրանակերտ

Ք. ա. 80-ական թթ. Տիգրան Մեծը ձեռնարկեց նոր մայրաքաղաքի՝ Տիգրանակերտի շինարարությունը: Քաղաքը կառուցվեց Արևմտյան Տիգրիսի վտակներից մեկի հովտում (Մեծ Հայքի Աղձնիք նահանգում): Տիգրանակերտը կարճ ժամանակում դարձավ մեծ քաղաք: Քաղաքում շքեղ պալատներ և ապարանքներ էին կառուցվում: Տիգրանակերտն ուներ 25 մետր բարձրությամբ պարիսպներ, որոնց ներսում տարբեր շինություններ կային: Քաղաքի արվարձանում Տիգրանի պալատն էր, որի շուրջը լճեր, զբոսայգիներ և անգամ որսատեղեր կային:

Մեծ Հայքի տարածքում Տիգրանակերտ անունով մեկ տասնյակից ավելի քաղաքներ կային: Դրանցից մեկը Արցախի Տիգրանակերտն է, որտեղ այժմ պեղումներ են ընթանում:

Տիգրանակերտի (Արցախ) միջնաբերդի պեղումները

Արտաշատի պայմանագիրը. Ք. ա. 66 թվական

Հայաստանը լուրջ վտանգի մեջ էր: Հռոմեական բանակը անցել էր սահմանը և շարժվում էր դեպի երկրի կենտրոն՝ Արարատյան դաշտ, որտեղ Արտաշատ մայրաքաղաքն էր: Մյուս կողմից՝ Արտաշատի պարիսպների տակ կանգնած էր պարթևական զորքը: Տիգրան Մեծին հաղթելու համար պարթևները

պատրաստ էին դաշինք կնքել նույնիսկ իրենց վաղեմի հակառակորդների՝ հռոմեացիների հետ: Պարթևները չէին մոռացել տարիներ առաջ Տիգրանից կրած ծանր պարտությունը:

Երկրի համար այդ դժվարին պահին Տիգրան Մեծը չընկճվեց: Անսպասելի հարձակումով նա կարողացավ պարտության մատնել Արտաշատը պաշարած պարթևական զորքին և դուրս քշել Հայաստանի սահմաններից:

Պարթևներին հաղթելուց հետո Տիգրան Մեծը որոշեց չչարունակել ռազմական գործողությունները հռոմեական մեծաթիվ ուժերի դեմ: Պատերազմը շարունակելը կարող էր կորստաբեր լինել Հայաստանի համար, և հայոց արքան որոշեց խուսափել դրանից: Նա հաշտություն առաջարկեց հռոմեացիներին: Նախնական բանակցություններից հետո հռոմեական զորքի հրամանատար Գնեոս Պոմպեոսն ընդունեց առաջարկը:

Ք. ա. 66թ. սեպտեմբերյան այդ օրը Տիգրան Մեծը կարողացավ խաղաղ միջոցներով, չվտանգելով ոչ մի զինվորի կյանք, պահպանել իր հայրենիքի՝ Մեծ Հայքի տարածքները: Միաժամանակ Տիգրան արքան հրաժարվեց երկրից դուրս իր նվաճումների մեծ մասից: Պատկերացնելու համար, թե հանուն իր երկրի անվտանգության ինչ հսկայական տարածքից էր հրաժարվում հայոց արքան, ուշադիր նայենք Տիգրան Մեծի տերության քարտեզին:

Արտաշատի պայմանագրին հաջորդած տասնամյակում էլ Տիգրան II-ը շարունակեց կառավարել երկիրը:

Իր քառասնամյա կառավարման ընթացքում Տիգրան Մեծ արքան ունեցավ շատ հաղթանակներ ու փառահեղ նվաճումներ, հիմնադրեց Տիգրանակերտ մայրաքաղաքն ու այլ քաղաքներ, հովանավորեց տնտեսության ու մշակույթի զարգացումը: Նա տեսավ նաև կորուստներ ու խռովություններ, բայց, ի վերջո, իր Արտաշես պապի և մյուս փառավոր նախնիների նման կարողացավ հաղթահարել բոլոր դժվարությունները և հաջորդներին թողնել ծաղկուն ու զարգացած երկիր:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Համառոտ ներկայացրե՞ք Արտաշես I-ի կառավարումը:
2. Ե՞րբ գահ բարձրացավ Տիգրան II-ը: Ինչի՞ շնորհիվ նա կարողացավ անվտանգ վերադառնալ հայրենիք: Հետագայում նա կարողացա՞մ վերականգնել այդ պահին արված գիջումները:
3. Ինչպիսի՞ իրավիճակում էր այդ տարիներին Հայաստանը, և ի՞նչ քայլեր կատարեց Տիգրան Մեծը դրությունը շտկելու համար:
4. Ի՞նչ նվաճումներ կատարեց Տիգրան Մեծը դրանից հետո: Ի՞նչն էր վկայում Հայաստանի հզորության մասին:
5. Ո՞ր երկրի վերնախավը հրավիրեց Տիգրան II-ին՝ կառավարելու նաև իրենց թագավորությունը: Ի՞նչ սահմաններում էր տարածվում Տիգրան Մեծի պետությունը դրանից հետո:
6. Հայաստանի համար ինչպիսի՞ իրավիճակ էր ստեղծվել Ք. ա. 66 թվականին: Ի՞նչ ձեռնարկեց Տիգրան Մեծը երկրին սպառնացող վտանգը վերացնելու համար:
7. Ի՞նչ պայմանագիր ստորագրեցին Հայաստանը և Հռոմը Ք. ա. 66թ.: Ձեր կարծիքով՝ ճիշտ վարվեց արդյոք Տիգրան Մեծը՝ հրաժարվելով իր հիմնական նվաճումներից: Հանուն ինչի՞ նա դիմեց այդ քայլին: Հարցը քննարկելու համար դասարանում կազմակերպե՞ք փոքրիկ բանավեճ:

«Տիգրան Մեծ» շքանշան

«Տիգրան Մեծ» շքանշանը շնորհվում է Հայաստանի Հանրապետությանը մատուցած բացառիկ ծառայությունների համար:

«Տիգրան Մեծ» շքանշանով պարգևատրվում են մեր երկրի պետական գործիչները, զինված ուժերի և այլ զորքերի բարձրագույն հրամանատարական կազմի զինծառայողները, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության զինված ուժերի և այլ զորքերի զորամասերը:

«Տիգրան Մեծ» շքանշանը կրում են կրծքի աջ կողմում, շքանշանների առկայության դեպքում՝ դրանցից առաջ:

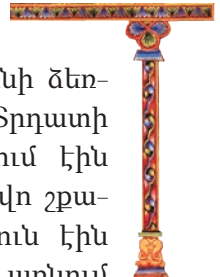
Տրդատ Առաջին

Արշակունյաց արքայատոհմի իշխանության հաստատումը Հայաստանում դժվարին եղավ: Մինչ այդ, առաջին դարի առաջին կեսին, Մեծ Հայքի թագավորությունն ավելի շատ Հռոմեական կայսրության ազդեցության տակ էր: Հայաստանի նշանակությունն այնքան մեծ էր այն ժամանակվա աշխարհում, որ Պարթևական թագավորությունը, որտեղ իշխում էին Արշակունիները, ոչ մի կերպ չէր համաձայնում Հայաստանում Հռոմի ազդեցության ուժեղացմանը: Այդ է պատճառը, որ պարթև Արշակունի թագավորի եղբայրը՝ Տրդատը, հայ ավագանու համաձայնությամբ դարձավ Մեծ Հայքի թագավոր: Հռոմեական պետության համար դա անընդունելի էր, և շատ չանցած՝ Հռոմի ու Պարթևստանի միջև պատերազմ սկսվեց: Շուրջ տասը տարի տևած պատերազմն ի վերջո ավարտվեց հետևյալ համաձայնությամբ. Տրդատը ձանաչվում է Հռոմի կողմից որպես հայոց թագավոր, բայց թագը նա պետք է ստանար Ներոն կայսեր ձեռքից: Դրան համապատասխան՝ 65թ. Տրդատը մեծ թիկնազորով մեկնեց Հռոմ, թագադրվեց Ներոնի կողմից և 66թ. վերադարձավ Հայաստան: Այդպես Հայաստանում հաստատվեց Տրդատ I Արշակունու և հետևաբար՝ Արշակունյաց արքայատոհմի գահակալությունը (66-428թթ.):

Տրդատ I-ը վերականգնեց պատերազմի ընթացքում ավերված Արտաշատ մայրաքաղաքը, վերակառուցեց Գառնի ամրոցը: Ամրոցում կառուցվեցին նոր շինություններ, որոնցից առավել նշանավորը հայոց Միհր աստծուն նվիրված հեթանոսական սյունազարդ տաճարն էր:

Տրդատի ուղևորությունը Հռոմ

Տրդատը համաձայնեց թագն ստանալ Ներոնի ձեռքից: Նա ուղևորվեց Հռոմ: Ինն ամիս տևեց Տրդատի ճամփորդությունը դեպի Հռոմ: Նրան ուղեկցում էին երեք հազար հեծյալներ և հռոմեացիների պատվո շքախումբը: Ամենուրեք նրանց շքեղ ընդունելություն էին ցույց տալիս: Քաղաքները, ուր նրանք կանգ էին առնում հանգստանալու, զարդարվում էին: Հռոմեական փոխարքաներն ու աստիճանավորները նրանց դիմավորելու էին դուրս գալիս:

Իտալիայի սահմանին Տրդատը նստեց այն կառքը, որը Ներոնն էր ուղարկել նրան: Իր հյուրին զվարճացնելու համար Ներոնը հրամայում է զանազան ներկայացումներ ու խաղեր կազմակերպել: Գլադիատորական մարտերին փոխարինում էին խրախճանքները, խրախճանքներին՝ որսերը: Վերջապես Ներոնն ու Տրդատը ժամանեցին Հռոմ: Քաղաքը զարդարված էր ջահերով ու ծաղկաշղթաներով: Ժողովուրդը շտապում էր թափանցել ֆորում, որ տեսնի արարողությունը: Մոտիկ տների բոլոր տանիքները լի էին հանդիսականներով: Հենց որ լույսը բացվեց, Ներոնը, սենատորների ուղեկցությամբ, մտավ ֆորում: Բարձրանալով ռոստրա՝ քարե բարձրություն, որտեղից հռետորները դիմում էին ժողովրդին, նա նստեց բազմաթոռին: Դրանից անմիջապես հետո երևաց Տրդատը իր շքախմբով:

Հին Հռոմի համայնապատկեր

«Քեզ հայտարարում եմ Հայաստանի արքա, քանզի ն՝ դու հասկացար, ն՝ ուրիշները հասկացան, որ ես կարող եմ ն՝ խլել, ն՝ տալ թագավորություններ»: Ապա Ներոնը Տրդատին առաջարկեց ռոստրա բարձրանալ և նրա գլխին դրեց թագը...

Մեծամասնությունը շատ լավ հասկանում էր, որ չնայած Տրդատի առերևույթ հնազանդությանը՝ նա վերցնում էր այն, ինչ հայ ժողովուրդը արդեն ձեռք էր բերել զենքի ուժով, իսկ Ներոնը շնորհում էր այն, ինչ արդեն իրեն չէր պատկանում:

Ներոնն այլևս չէր կարող երազել Հայաստանն իրեն ենթարկելու մասին: Դրա համար էլ նա ամեն կերպ ջանում էր գոնե շահել նրա համակրանքը: Երբ Տրդատը պատրաստվում էր վերադառնալ, Ներոնը նրա հետ բազմաթիվ հնուտ արհեստավորներ ուղարկեց: Նրանք պիտի օգնեին վերակառուցել Արտաշատը:

«Հին Հռոմ» (ընթերցանության գիրք)

Տրդատ III Մեծ

Տրդատ I-ի նշանավոր հաջորդներից էր **Տրդատ III Մեծը** (298–330թթ.):

Արշակունյաց արքայազն Տրդատը՝ ապագա Տրդատ III Մեծը, մանուկ հասակից մեծանում ու դաստիարակություն է ստանում Հռոմում: Այստեղ նա ռազմական արվեստ է սովորում, հմտանում զենքի գործածության մեջ: Ֆիզիկական մեծ ուժով ու ճարպկությամբ օժտված Տրդատը հաճախ էր մասնակցում կրկեսային մրցումների և միշտ հաղթանակով ավարտում դրանք: Տրդատը նաև քաջ ռազմիկ էր:

Տրդատյան դարպասը
Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնում.
գործ՝ Վ. Սուրենյանցի

Եկավ գերմանացիների թագավորի դեմ և հաղթեց նրան: Հռոմեական կայսրը մեծ պարգևներ ու թագ շնորհեց Տրդատին և արքայական պատիվներով ու օգնական զորքով ուղարկեց հայրենի երկիր՝ Հայաստան:

Դրանից հետո Տրդատ թագավորը մի շարք հաղթանակներ տարավ պարսից զորքերի դեմ, դուրս քշեց նրանց Հայաստանի սահմաններից և վերադարձրեց հայրենի պետության գահը:

Տրդատ III-ը խոհեմ և հեռատես քաղաքական գործիչ էր: Ճիշտ կողմնորոշվելով ստեղծված իրավիճակում՝ նա վճռական քայլ է կատարում. 301թ.՝ նրա օրոք Հայաստանը պետականորեն ճանաչում է քրիստոնեությունը: Հայոց առաջին կաթողիկոսը Գրիգոր Լուսավորիչն էր:

Այնպես պատահեց, որ գերմանական ցեղերի թագավորը մեծ զորքով պատերազմի դուրս եկավ Հռոմի դեմ: Նա հռոմեական կայսրին առաջարկեց՝ որպեսզի զորքերը չտուժեն, իրենք երկուսով դուրս գան մենամարտի: Ով հաղթի, այդ կողմն էլ կհամարվի հաղթանակած:

Նկատի ունենալով Տրդատի քաջագործությունները՝ կայսրը կարգադրեց արքայական թիկնոց հազցնել նրան, զարդարել կայսերական պատվանշաններով: Այդպես, հանդերձավորված իբրև «հռոմեական կայսր», Տրդատը կայսեր փոխարեն մենամարտի դուրս

Տրդատ Մեծի մասին

Վասնզի իրոք սեգ էր հանդերձանքով և մեծ ուժով, հարստությամբ, ամուր ոսկորներով և հաղթ մարմնով, քաջ էր և կատաղի պատերազմող, բարձր ու լայն հասակով: Իր կյանքի բոլոր տարիներին նա պատերազմել էր և մարտերում հաղթություն ձեռք բերել: Քաջության փառքի մեծ անուն ստացավ և հոյակապ, փառավոր հաղթանակներ տարավ ամբողջ երկրում, թշնամիներին հարվածեց՝ ցանկալով իր հայրերի վրեժը լուծել:

Ագաթանգեղոս, Հայոց պատմություն

Հունգարական թագավոր Իշտվան I-ի թագը, որը, ըստ ավանդության, պատրաստվել է հայոց Տրդատ Մեծ արքայի թագի նմանությամբ:

Արշակունյաց տոհմի հայտնի արքաներից էր **Արշակ II-ը** (350-368թթ.):

Արշակ և Շապուհ: Պարսից բազմաքանակ զորքերը ներխուժում են Հայաստան, բայց չեն կարողանում հաղթել հայոց զորքին: Տեսնելով, որ չի կարողանում հաղթել պատերազմում, պարսից Շապուհ արքան դիմում է խորամանկության: Նա իր մոտ է կանչում Արշակ թագավորին՝ իբր թե խաղաղություն ու բարեկամություն հաստատելու նպատակով: Արշակ II-ը, խուսափելով հայրենի երկրի հետագա ավերումից, ստիպված է լինում գնալ Պարսկաստան:

Փավստոս Բուզանդի շնորհիվ մեզ է հասել Արշակի մասին մի ուշագրավ, հայրենի հողի ուժը փառաբանող պատմություն:

Պարսից արքան խիստ մտահոգության մեջ էր՝ հայոց Արշակ թագավորը հավատարիմ կմնա՞ իրեն, թե՞ ոչ: Հայոց թագավորին փորձելու համար նա հրամայում է Հայաստանից հող ու ջուր բերել և շաղ տալ պալատական դահլիճի մի մասում, իսկ մյուսը թողնել իր բնական հատակով: Շապուհը Արշակ թագավորի հետ զբոսնում է այդ դահլիճում: Երբ նրանք քայլում են պարսկական հողի վրա, Արշակը խեղճանում է, տկարանում, ընդունում իր մեղավոր լինելը: Հենց որ նրանք կանգնում են հայկական հողի վրա, Արշակը միանգամից կերպարանափոխվում է, ըմբոստանում և սպառնում վրեժխնդիր լինել իր նախնիների համար: Այդպես մի քանի անգամ փորձելով Արշակ թագավորին՝ Շապուհը կարգադրում է փակել նրան հեռավոր Անհուշ բերդում և պահել այնտեղ մինչև կյանքի վերջը:

Պապ թագավոր

Արշակ II-ից հետո հայոց թագավոր է դառնում նրա որդին՝ **Պապը** (370-374թթ.):

Գահ բարձրանալուց անմիջապես հետո Պապ թագավորը ձեռնամուխ է լինում երկրի անկախության ամրապնդմանը: Գրան մեծ չափով նպաստում է Ձիքավի դաշտում տեղի ունեցած ճակատամարտում պարսից զորքերի դեմ տարած փայլուն հաղթանակը:

Շապուհ II-ը ստիպված էր հաշտության պայմանագիր կնքել և ճանաչել Մեծ Հայքի անկախությունն ու Պապի գահակալությունը:

Պապի կառավարման տարիներին՝

- հզորացավ հայոց բանակը,
- աճեց երկրի բնակչությունը,
- ամրապնդվեցին Հայոց երկրի սահմանները:

Ընթերցե՛ք Սրբեհան Զորյանի «Պապ թագավոր» պատմավեպը:

Պապ թագավորի կարճատև կառավարումը հայոց պատմության ուշագրավ էջերից է: Պապը, չնայած իր երիտասարդ տարիքին, հեռատես ու տաղանդավոր ղեկավար էր, որն ամենից բարձր դասում էր պետության շահերը: Պետության ամրապնդմանն ուղղված հայոց արքայի ջանքերը անհետևանք չանցան: Հինգերորդ դարի սկզբում Արշակունյաց գահակալներից մեկի՝ Վռամշապուհ արքայի օրոք տեղի ունեցավ հայ ժողովրդի հետագա զարգացման համար կարևորագույն նշանակություն ունեցող մի իրադարձություն՝ մաշտոցյան գրերի գյուտը: Այդ մասին մենք ավելի մանրամասն կիմանանք հետագա դասերին:

Երևանի Գրիգոր Լուսավորիչ Մայր տաճարը

Պատերազմի և Արշակ թագավորի մասին

«Իսկ Պարսից Շապուհ թագավորը իր ամբողջ զորքերով գալիս հասնում է պատերազմի տեղը: Երկու ճակատները խառնվում են իրար, և պարսից զորքը պարտություն է կրում: Մանավանդ նիզակավորների գնդերը

մոլեգնաբար հարձակվելով, իրենց ճիերի վրայից հարվածելով՝ քաջությանը գետին էին գլորում իրենց ախոյաններին Պարսից Շապուի թագավորի դեմուդեմ: Երբ գետին էին գլորում, հայոց բոլոր գորքերը քաջալերական ձայնով աղաղակում էին. «Ա՛ն, քաջ Արշակ»: Ամեն անգամ, երբ այդ պատերազմում մի ախոյան էին սպանում, նրան իրենց նախկին թագավոր Արշակին էին նվիրում ասելով. «Մեր Արշակ թագավորին մատաղ եղիր»:

Շապուի թագավորը, երբ հասնում է իր իշխանության երկիրը, զարմանք է հայտնում կովող գնդի քաջության վրա, ինչ որ ինքը տեսավ: «Զարմացել եմ ես,– ասում է նա,– իմ տեսածի վրա: Մանկությունից ի վեր միշտ կովի ու պատերազմի մեջ եմ եղել, շատ տարի է, որ թագավոր եմ դարձել և տարի չեմ անցկացրել առանց կովի, բայց ջերմ կռիվը սա էր, որին այս անգամ պատահեցի: Որովհետև երբ հայոց նիզակավորները առաջ էին գալիս, այնպես էին հարձակվում, ինչպես մի բարձր լեռ կամ ինչպես մի հզոր և անշարժ աշտարակ: Մի ուրիշ բանի վրա էլ եմ զարմացած՝ Հայկական գնդի միասիրտ հավատարմության և տիրասիրության վրա. որովհետև այսքան տարի է, որ նրանց տերը՝ Արշակը, կորած է նրանց համար, բայց նրանք նրանով էին քաջալերվում պատերազմի ժամանակ, իրենց սիրուց այնպես էին համարում, թե նա իրենց գլուխ է կանգնած իբրև թագավոր կամ իրենց հետ գնդի մեջ է, իբրև պատերազմի գլուխ կանգնած: Այո՛,– ասում էր նա,– երանի նրան, ով Հայոց գնդի տերն է, այնպիսի տիրասեր, միաբան և հավատարիմ գորքի»:

Փավստոս Բուզանդ, Հայոց պատմություն

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Արշակունյաց արքայատոհմի ինչ նշանավոր ներկայացուցիչների գիտեք: Ե՞րբ է կառավարել այդ արքայատոհմը Հայաստանում:
2. Ներկայիս Հայաստանի ինչ տեղանուններ գիտեք՝ կապված Արշակունյաց արքայատոհմի հետ:
3. Ո՞ր երկրում դաստիարակվեց Տրդատ Մեծը: Համառոտ պատմե՛ք, թե ինչ քաջագործություններ է նա կատարել: Ի՞նչ կարևոր իրադարձություն տեղի ունեցավ նրա կառավարման օրոք, 4-րդ դարի սկզբին:
4. Արշակունյաց ի՞ր արքան է հիմնել Խոսրովի անտառը: Հայոց ի՞ր մայրաքաղաքն է նա հիմնադրել:
5. Մի անգամ էլ կարդացե՛ք Արշակի ու Շապուհի մասին պատմությունը: Դրանով ի՞նչ է ցանկանում ասել մեզ պատմիչը:

ԴԱՍ 16

ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻՆԵՐ

Բագրատունյաց պողոտա,
Արշակունյաց պողոտա

Սանահինի վանքը

Էլ, շրջերվ Լոռու, Շիրակի, Սյունիքի և Հայաստանի այլ մարզերում, մենք կարող ենք տեսնել Բագրատունիների օրոք կառուցված շատ եկեղեցիներ, կամուրջներ և բազմաթիվ այլ կառույցներ:

Ուշադիր նայեք Երևանի հատակագծից այստեղ բերված հատվածին: Տեսնում ենք, որ Բագրատունյաց և Արշակունյաց պողոտաները հատվում են: Դա կարծես խորհրդանշում է մեզանից ավելի քան 1130 տարի առաջ տեղի ունեցած պատմական կարևոր մի իրադարձություն՝ Աշոտ I Բագրատունու գահակալությանը Հայոց անկախ թագավորության վերականգնումը:

Բագրատունյաց արքայատոհմի կառավարման ժամանակ Հայաստանը մեծ վերելք ապրեց: Բագրատունիների օրոք է Անին հռչակվել մայրաքաղաք և դարձել ժամանակի խոշոր քաղաքներից մեկը: Կառուցապատվել ու ընդարձակվել են Կարսը և տասնյակ այլ քաղաքներ: Հիմնադրվել են այնպիսի նշանավոր վանքեր, ինչպիսիք են Հաղպատը, Սանահինը, Տաթևը: Այսօր

Անկախության վերականգնումը

7-րդ դարի առաջին կեսին արաբական ցեղերը միավորվեցին ու ստեղծեցին Արաբական խալիֆայությունը: Կարճ ժամանակում արաբները հսկայական նվաճումներ կատարեցին:

7-րդ դարի վերջին Արաբական խալիֆայությունը կարողացավ իրեն ենթարկել նաև Հայաստանը: Դրանից հետո շուրջ մեկուկես հարյուրամյակ հայ ժողովուրդը պայքարում էր օտար տիրապետությանից ազատվելու համար: Այդ ընթացքում բազմաթիվ ապստամբություններ եղան:

Անկախ պետականության հաստատման համար պայքարը լիովին հասավ իր նպատակին միայն 9-րդ դարի վերջերին, երբ Արաբական խալիֆայությունը ճանաչեց Աշոտ Բագրատունու թագավորական իշխանությունը:

Այդ բաղձալի օրը իրականություն դարձավ, որովհետև դրան հասնելու համար իրենց ջանքերը միավորեցին հայ իշխաններն ու հոգևորականները, արհեստավորներն ու գյուղացիները, մի խոսքով՝ բոլորը:

Բայց այդ պայքարը հաջողությամբ չէր ավարտվի, եթե չլիներ Բագրատունի իշխանների և հատկապես Աշոտ Բագրատունու հնուտ կառավարումը:

855թ. երիտասարդ Աշոտ Բագրատունին դարձավ հայոց իշխան: Կարճ ժամանակում, հնտորեն օգտագործելով իրեն տրված իրավունքները, նա կարողացավ հասնել Հայաստանից խալիֆայությանը տրվող հարկերի եռակի նվազեցմանը: Հայոց բանակի թիվը հասավ 40 հազարի:

Աշոտ Բագրատունին կարողացավ նաև բարեկամություն հաստատել ժամանակի հզոր պետություններից մեկի՝ Բյուզանդական կայսրության հետ:

Աշոտ Բագրատունու 30-ամյա կառավարման արդյունքը փառավոր էր. 885 թվականին խալիֆայությունը թագ ուղարկեց Աշոտ Բագրատունուն՝ դրանով իսկ ճանաչելով Հայոց անկախ պետության գոյությունը:

Աշոտ I Բագրատունին (885–890թթ.) դարձավ Բագրատունյաց հայոց թագավորության և Բագրատունիների արքայատոհմի հիմնադիրը:

Անկախ պետության վերականգնումը դժվարին ու երկարատև գործ էր: Ոչ պակաս դժվարին ու մեծ ջանքեր պահանջող խնդիր էր նաև ձեռք բերված անկախությունը պահպանելը:

Աշոտ I Բագրատունին կարողացավ միավորել հայկական հողերի մեծագույն մասը: Նրա օրոք Հայոց երկրում կարգուկանոն էր տիրում:

Աշոտ I-ին հաջորդեց նրա որդին՝ Սմբատ I-ը, որը շարունակեց հոր քաղաքականությունը: Սմբատ I-ի օրոք գրեթե ամբողջ Մեծ Հայքը մտավ Բագրատունյաց թագավորության մեջ: Հայոց երկրի հզորացումը, սակայն, հանգիստ չէր տալիս Արաբական խալիֆայությանը, որը ցանկանում էր վերականգնել Հայաստանի նկատմամբ ունեցած իր գերիշխող դիրքը: Սկսվեց կռիվների երկարատև մի ժամանակաշրջան:

10-րդ դարի սկզբին արաբների դեմ պայքարի գլուխ կանգնեց թագաժառանգ Աշոտը, որը հայտնի է Աշոտ Երկաթ անունով: **Աշոտ II**-ի օրոք (914–928թթ.) Հայաստանը լիակատար անկախության հասավ: Բաղդադի խալիֆը Աշոտ II-ին ճանաչեց **շահնշահ**՝ արքայից արքա:

Սուրբ Խաչ նշանավոր եկեղեցին կառուցվել է 10-րդ դարի սկզբներին՝ Վասպուրականի թագավոր Գագիկ Արծրունու օրոք, Վանա լճի Աղթամար կղզում:

Այդ իրադարձությունները հիմք են դարձել հայ նշանավոր գրող Մուրացանի «Գևորգ Մարզպետունի» պատմավեպի համար:

Գագիկ Առաջին

Բագրատունյաց Հայաստանն իր առավելագույն հզորությանը հասավ **Գագիկ I**-ի օրոք (990-1020թթ.): Գագիկ I-ը վերականուցեց երկրի ռազմական ուժերը, զորքի թվաքանակը հասցրեց 100 հազարի: Բանակի հրամանատարությունը հանձնվեց տաղանդավոր զորավար Վահրամ Պախլավունուն:

Աշոտ II երկաթ

Գագիկ թագավորի օրոք կառուցվեցին բազմաթիվ եկեղեցիներ, պալատական և այլ շինություններ: Դրանցից նշանավոր էին Անիի Կաթողիկե և Գագկաշեն եկեղեցիները՝ հայտնի ճարտարապետ Տրդատի նախագծով, Մարմաշենի Վահրամաշեն եկեղեցին, այլ տաճարներ, պալատներ, ամրոցներ: Այսպիսով, 10-րդ դարի երկրորդ կեսին և 11-րդ դարի սկզբին Բագրատունյաց Հայաստանը հզորության ու վերելքի շրջան էր ապրում:

Վահրամաշեն եկեղեցին (Ամբերդ)

Գագիկ I-ից հետո, սակայն, այդ վերելքն ընդհատվեց. գահի համար պայքար սկսվեց նրա որդիների միջև, խախտվեց երկրի կայունությունը:

Երկրի ներքին անկայունության և արտաքին հարձակումների հետևանքով 1045թ. բյուզանդական բանակը գրավեց Անին: Անիի Բագրատունիների թագավորությունն անկում ապրեց:

Չնայած դրան՝ իրենց գոյությունը պահպանեցին **Սյունիքի, Լոռու և այլ փոքր թագավորություններն ու հայկական իշխանական տները**: Բացի դրանից՝ ընդամենը մի քանի տասնամյակ հետո՝ 11-րդ դարի վերջերին հայ ժողովրդին հաջողվեց ստեղծել նոր պետություն՝ Միջերկրական ծովին մերձակա տարածքում՝ հեռավոր Կիլիկիայում:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ո՞ր պետության դեմ պայքարում 9-րդ դարի վերջերին վերահաստատվեց անկախ պետականությունը Հայաստանում:
2. Ի՞նչ նպաստավոր պայմաններ կային երկրի ներսում անկախության վերահաստատման համար:
3. Հայոց ո՞ր իշխանական տունը, ո՞ր իշխանը գլխավորեցին անկախության համար տարվող համազգային պայքարը:
4. Ի՞նչ դժվարություններ առաջացան Աշոտ I-ից հետո, և ո՞ւմ գլխավորությամբ վերականգնվեց երկրի կայուն վիճակը:
5. Ի՞նչ իրադարձություններ կատարվեցին երկրում Գագիկ I-ից հետո, ի՞նչ հետևանքներ ունեցան դրանք:

Դաս 17

ԿԻԼԻԿԻԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հայոց հզոր արքա Տիգրան Մեծի օրոք Կիլիկիան նրա պետության մի մասն էր: Այն ժամանակ Կիլիկիայում բազմաթիվ հայեր բնակվեցին: Հայերն այստեղ պահպանում էին մայրենի լեզուն ու մշակույթը:

Բյուզանդական կայսրերի օրոք հայերի թիվը Կիլիկիայում շատացավ: Պատճառներից մեկն էլ այն էր, որ, ցանկանալով թուլացնել Հայաստանը, բյուզանդացիները հայ իշխաններին այստեղ տեղափոխվելու համար առաջարկում էին քաղաքներ, բերդեր, կալվածքներ: Այդպես վարվեց կայսրությունը նաև Բագրատունյաց վերջին թագավորի հետ: Գագիկ II արքային կայսրության մայրաքաղաք Կոստանդնուպոլիս հրավիրելով՝ կայսրը ստիպեց նրան հրաժարվել իշխանությունից և փոխարենը Կիլիկիայից ոչ հեռու գտնվող երկու քաղաք առաջարկեց: Որոշ ժամանակ անց Գագիկ II թագավորը սպանվեց բյուզանդացիների կողմից: Գագիկ թագավորի մերձավորներից մեկը՝ **Ռուբեն** իշխանը, ի պատասխան իր արքայի սպանության, **1080թ.** ապստամբեց բյուզանդացիների դեմ և Կիլիկիայում, Տավրոսի լեռներում գրավեց Բարձրբերդ ամրոցը: Ռուբեն իշխանին և նրա ժառանգներին հաջողվեց ոչ միայն պահպանել ձեռք բերածը, այլև ընդլայնել հայկական իշխանության տիրույթները: **Այսպես, հայրենի բնօրրանից հեռու ստեղծվեց հայկական նոր պետություն:**

Կիլիկիայի հայոց թագավորությունը

Կիլիկիայի հայոց պետությունը թագավորություն դարձավ Լևոն II-ի օրոք, որը պատմության մեջ հայտնի է նաև **Լևոն Մեծագործ** անունով: Խոհեմ և հեռատես քաղաքականության շնորհիվ Լևոն II-ը կարողացավ բարիդրացիական հարաբերություններ հաստատել ինչպես Բյուզանդական կայսրության, այնպես էլ շրջակա

մահմեդական և խաչակրաց¹ պետությունների հետ: Լևոն II-ին հաջողվեց բարեկամական հարաբերություններ հաստատել նաև

Լևոն II արքայի ոսկե կնիքը

գերմանական կայսեր և Հռոմի պապի հետ, որոնք պատրաստ էին արքայական թագ ուղարկել նրան: Լևոն II-ի իշխանությունը ճանաչեց և նրան թագ ուղարկեց նաև Բյուզանդիայի կայսրը: Այնքան բարձր էր Լևոն II-ի հեղինակությունը, որ բյուզանդական կայսրը հորդորում էր նրան՝ չվերցնել Հռոմի պապի և գերմանական կայսեր ուղարկած թագը, այլ ընդունել իրենը:

1198թ. հունվարի 6-ին Տարսնոն քաղաքի Մայր տաճարում **Լևոն II-ը** թագադրվեց որպես **թագավոր ամենայն**

հայոց և Կիլիկիայի: Այդ թագադրությունը ժամանակակիցները գնահատեցին որպես Հայոց թագավորության վերականգնում: Լևոն II Մեծագործը և նրա հաջորդներն իրենց անվանում էին ամենայն հայոց թագավոր՝ դրանով իսկ շեշտելով, որ իրենք

ներկայացնում են ոչ միայն Կիլիկիայի, այլև Մեծ Հայքում և նրանից դուրս ապրող ողջ հայության շահերը:

Լևոն II-ի օրոք Կիլիկիայի հայոց պետության սահմանները արևելքում հասնում էին մինչև Եփրատ, հյուսիսում՝ Տավրոսի լեռներ: Ավելի քան 500 կմ երկարություն ունեւր թագավորության ծովային սահմանը: Թագավորության մայրաքաղաքը **Սիսն** էր, իսկ Այասը, Տարսոնը և

Ամրոց Կիլիկիայում

1. Խաչակրաց շարժումը սկսվել է 11-րդ դարի վերջում՝ Հռոմի պապի նախաձեռնությամբ: Շարժման մասնակից եվրոպացի խաչակիր ասպետները Արևելքում հիմնադրեցին մի շարք պետություններ, որոնցից էին Երուսաղեմի և Կիպրոսի թագավորությունները, Կիլիկիային սահմանակից Անտիոքի դքսությունը:

ծովափնյա մյուս քաղաքները միջազգային առևտրի կենտրոններ էին: Այստեղ առևտուր էին անում տասնյակ երկրներից եկած տարբեր ազգերի մարդիկ՝ հույներ, իտալացիներ, ասորիներ, հրեաներ:

Կիլիկիայի հայոց թագավորության պետական լեզուն հայերենն էր: Կիլիկիայի հայերը միաժամանակ հաղորդակցվում էին նաև ֆրանսերեն, հունարեն և այլ լեզուներով: Քաղաքների բնակիչներն անգամ հագուստով ու սովորույթներով սկսել էին նմանվել եվրոպացիներին: Ձգտումը դեպի Եվրոպա, դեպի Արևմուտք շատերին էր հրապուրում, բայց քիչ չէին նաև դրա հակառակորդները:

Թորոս Ռոսլին

Թորոս Ռոսլին, «Ավետում»

Կիլիկիայում բազմաթիվ մանրանկարիչներ են եղել, բայց նրանց մեջ ամենանշանավորը Թորոս Ռոսլինն էր: Նա գրքեր էր ընդօրինակում և դրանք պատկերազարդում նրբին արվեստով: Նրա զարդարած մագաղաթյա ձեռագրերը ապշեցնում ու հիացնում էին դիտողին: Ռոսլինի մասին ասում էին, թե յուրաքանչյուր էջի վրա մի տաճար է մանրակերտում:

Ձեռագրեր զարդարելու խնդրանքով Թորոս Ռոսլինին էին դիմում Կիլիկյան Հայաստանի նշանավոր շատ իշխաններ: Նրան դիմել է նաև կաթողիկոս

Կոստանդինը, որը Լևոն թագավորի դաստիարակն էր և համայն Կիլիկիայում արվեստի մեծ հովանավորի անուն էր վաստակել: Նրան պատվերներ էին տալիս նաև Հայկական Կիլիկիայի հարևան երկրների երևելի մարդիկ:

Կոստանդին II-ը՝ բազմած գահին.
Նկարիչ՝ Հենրի Դելապորտ, 1844թ.

Բազմաթիվ գրքեր է պատկերազարդել Թորոս Ռուլինը, բայց դրանցից մեզ հասած յոթի վրա կա նրա ստորագրությունը: Այդ յոթից միայն մեկն է պահվում Երևանի Մեսրոպ Մաշտոցի անվան Մատենադարանում: Մյուսները Երուսաղեմում են, Ստամբուլում (Կոստանդնուպոլիս) և այլ քաղաքներում:

Լևոն II-ից հետո գահը ժառանգեց նրա դեռատի դուստրը՝ **Զաբելը**: 1226թ. Զաբելն ամուսնացավ Կիլիկիայի ազդեցիկ տոհմերից մեկի՝ Ներկայացուցիչ, պատանի **Հեթում** իշխանի հետ: Հեթումը հռչակվեց հայոց թագավոր: Հեթում I-ը դարձավ Կիլիկյան Հայաստանի **Հեթումյան արքայատոհմի** հիմնադիրը:

Կիլիկիայի հայոց թագավորությունը գոյատևեց մինչև 1375 թվականը:

Սմբատ Սպարապետ

Սմբատ Սպարապետը՝ արքայի ստղն

Գեռ շատ երիտասարդ տարիքում դառնալով կիլիկյան գորքի հրամանատար՝ Սմբատ Սպարապետը (Գունդատաբլ) մինչև կյանքի վերջը գլխավորեց հայոց զորաբանակը: Իր երկրում խաղաղությունը տևական դարձնելու համար շատ անգամ ստիպված է եղել հեռավոր ճամփորդությունների ելնել՝ բանակցություններ վարելու այլ երկրների տիրակալների հետ: Իր հաղթանակներով հռչակված զորապետին, դիվանագետին, պատմագրին, իրավագետին, բանաստեղծին, մի քանի լեզուներ տիրապետողին բարձր էին գնահատում թե՛ եվրոպացիները, թե՛ մոնղոլները:

Սմբատ Սպարապետը հայտնի էր որպես արվեստների երկրպագու, հայտնի է նաև, որ նա պատվիրել է սքանչելի նկարազարդված ավետարաններ: Սմբատ Գունդատաբլը հաճախ իր մոտ էր հրավիրում մտավորական և շնորհալի մարդկանց՝ բանաստեղծների, փիլիսոփաների, նկարիչների, բժիշկների, ճարտարապետների, տիեզերագետների, ճարտասանների: Շատերն այստեղ էին գալիս իրենց գիտական աշխատություններով, բանաստեղծություններով կամ գրքերի նկարազարդումներով: Այստեղ կարելի էր հանդիպել գիտնականների և արվեստագետների, դեսպանորդների և վաճառականների, գեղանկարչության գիտակների, համբավ վայելող ճարտասանների:

Նա, ով ինչ-որ բան էր պատմում կամ առարկում մյուսներին, բարձրանում էր ամբիոն՝ շարքերով դրված բազկաթոռների դիմաց: Ամբիոնի երկու կողմերում թիկնաթոռներ կային՝ տանտիրոջ և ամենաերևելի հյուրերի

համար: Շատ հաճախ այնտեղ էր նստում ինքը՝ Հեթում արքան:

Սմբատ Սպարապետը զոհվեց 68 տարեկան հասակում, եգիպտական քանակի հետ մարտի ժամանակ: Նա արժանապատիվ կյանք ապրեց ու զոհվեց իսկական տղամարդու պես:

Ըստ Թեման Զուրաբյանի «Թորոս Ռուսին» գրքի

Հարցեր և առաջադրանքներ

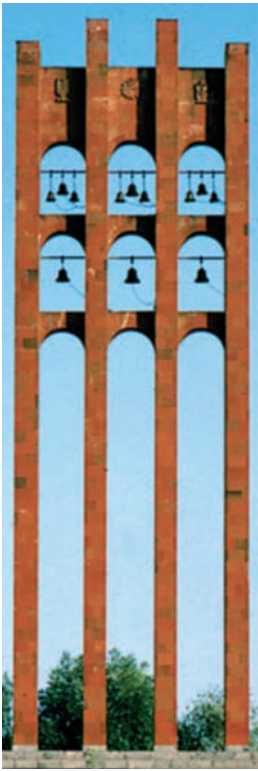
1. Երբ և ո՞ւմ կողմից հիմնադրվեց Կիլիկիայի հայոց պետությունը:
2. Երբ և ո՞ր քաղաքում տեղի ունեցավ Լևոն II-ի թագադրությունը:
3. Համառոտ ներկայացրե՞ք Կիլիկյան Հայաստանը Լևոն II-ի օրոք:

«Կիլիկիա» առագաստանավը

ԴԱՍ 18

ՀԱՅՈՑ ՊԵՏԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՎԵՐԱԾՆՈՒՆԴԸ

Նախորդ դասերին մենք ծանոթացանք հայոց պետականության անցած ճանապարհին: Մենք իմացանք, որ հայերը շատ վաղ ժամանակներում ստեղծեցին իրենց պետականությունը: Եղել են նաև ժամանակներ, երբ պետությունն չենք ունեցել: Չնայած դրան՝ ժողովուրդը երբեք չի կորցրել հույսը և ամեն ինչ արել է անկախ պետականության վերականգնման համար: Այդ ջանքերը զուր չանցան և 20-րդ դարի սկզբներին վերջապես հաջողությամբ պսակվեցին: **1918թ. մայիսին, ավելի քան 500-ամյա ընդմիջումից հետո, կրկին վերականգնվեց հայոց անկախ պետականությունը:**

Վերհիշեք, թե երբ հիմնադրվեց Կիլիկիայի հայոց պետությունը, երբ հասավ թագավորության աստիճանի և մինչև երբ գոյատևեց:

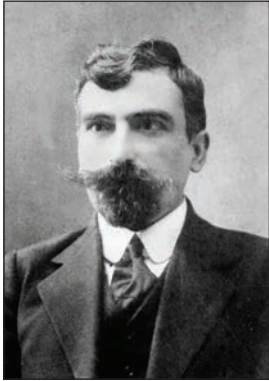
1918 թվականից մինչև մեր օրերն ընկած ժամանակաշրջանում Հայաստանը երեք հանրապետություն է ունեցել. Հայաստանի առաջին հանրապետությունը (1918-1920թթ.), Խորհրդային Հայաստանը (1920-1991թթ.) և, 1991թ. սկսած, Հայաստանի Հանրապետությունը:

Հայաստանի առաջին հանրապետությունը

(1918-1920թթ.)

1918թ. մայիսի 28-ին Հայաստանի Հանրապետության հռչակումից հետո սկսվեց իշխանության մարմինների ստեղծումը: Ձևավորվեց հանրապետության բարձրագույն օրենսդիր մարմինը՝ **Հայաստանի խորհուրդը:**

Հայաստանի նորանկախ հանրապետության կառավարությունը կազմված էր վեց նախարարից, որոնց թվում էր Հայաստանի առաջին հանրապետության հիմնադիր, նշանավոր պետական գործիչ **Արամ Մանուկյանը**: Կառավարության առաջին նախագահը (վարչապետը) **Հովհաննես Քաջազնունին** էր:

Արամ Մանուկյան

Հայոց պետականության ամրապնդման ճանապարհին կարևոր քայլ էր անկախ և միացյալ Հայաստանի հռչակումը: 1919թ. մայիսի 28-ին Հայաստանի խորհրդի հանդիսավոր նիստում հանրապետության կառավարությունը հայտարարեց անկախ և միացյալ Հայաստանի հռչակման մասին:

Հանրապետությունն ուներ իր պետական խորհրդանիշները. եռագույն դրոշը՝ կարմիր, կապույտ և ծիրանագույն հորիզոնական շերտերով, զինանշանը, որի հեղինակներն էին ճարտարապետ Ալեքսանդր Թամանյանը և նկարիչ Հակոբ Կոջոյանը: Օրհներգ դարձավ Միքայել Նալբանդյանի խոսքերով ստեղծված «Մեր հայրենիք» երգը: Սահմանվեցին նաև ազգային պետական տոներ և բարձրագույն պետական պարգևներ, շքանշաններ:

Հայաստանի Հանրապետությունը գոյություն ունեցավ երկուսուկես տարի: Հայտնվելով ծանր իրավիճակում՝ 1920թ. դեկտեմբերի 2-ին Հայաստանի առաջին հանրապետության վերջին կառավարությունը իշխանությունը կամովին հանձնեց Հայաստանի հեղափոխական

կոմիտեին: Հայաստանը հռչակվեց Սոցիալիստական Խորհրդային Հանրապետություն:

Գարեգին Նժդեհ. 20-րդ դարի հայ նշանավոր պետական, քաղաքական և ռազմական գործիչ

Խորհրդային Հայաստան (1920-1991թթ.)

Խորհրդային Հայաստանը գոյություն ունեցավ շուրջ 70 տարի: Այդ ընթացքում հանրապետությունն ուներ իր սահմանադրությունը, դրոշը, զինանշանը, օրհներգը և պետականության այլ խորհրդանիշներ: Սակայն Հայաստանը անկախ պետություն չունեց: Երկրի կյանքին վերաբերող բոլոր կարևորագույն հարցերը լուծվում էին Մոսկվայում, որը սկզբում Խորհրդային Ռուսաստանի, իսկ հետո միաժամանակ նաև Խորհրդային Միության մայրաքաղաքն էր:

Խորհրդային
Հայաստանի
զինանշանը

Հայաստանի Գերագույն խորհուրդը, այսինքն՝ օրենսդիր մարմինը, որևէ ինքնուրույնություն չունեց, և նրա կողմից ընդունված օրենքները չէին տարբերվում Խորհրդային Միության համանման օրենքներից: Կառավարությունը նույնպես բոլոր կարևոր հարցերը անպայման համաձայնեցնում էր ԽՍՀՄ կառավարության հետ:

Ալեքսանդր Մյասնիկյանի արձանը
Երևանում

Չնայած դրան՝ խորհրդային տարիներին Հայաստանն ունեցել է տնտեսական, գիտական և մշակութային զարգացում, կառուցվել են բազմաթիվ գործարաններ, բնակելի շենքեր, դպրոցներ, կրթական և մշակութային այլ հաստատություններ: Խորհրդային Հայաստանի ղեկավար շատ գործիչներ ձգտել են զարգացնել Հայաստանը, նպաստել տնտեսության, գիտության, ազգային մշակույթի ծաղկմանը: Այդպիսի գործիչներ էին Ալեքսանդր Մյասնիկյանը, Աղասի Խանջյանը, Յակով Զարոբյանը և ուրիշներ:

Հայաստանի Հանրապետություն

1988թ. փետրվարին Լեռնային Ղարաբաղում և Հայաստանում սկիզբ առավ համաժողովրդական պայքար Արցախի ազատության համար:

Խորհրդային Միության ղեկավարությունը ձգտում էր ճնշել շարժումը, որն ի վերջո դարձավ պայքար նաև Հայաստանի անկախության համար: 1991թ. սեպտեմբերի 21-ին տեղի ունեցած հանրաքվեով Հայաստանի բնակչության բացարձակ մեծամասնությունը կողմ քվեարկեց անկախությանը՝ կրկին հաստատելով անկախ պետականություն ունենալու համազգային ձգտումը:

Հայաստանի Հանրապետության Ազգային ժողովի շենքը

Հայաստանի նորանկախ հանրապետությունը պիտի հաղթահարեր բազմաթիվ դժվարություններ: Դրանք զինված բախումներն էին Հայաստանի և Ադրբեջանի սահմաններին, Ադրբեջանից հարյուրհազարավոր հայ փախստականների առկայությունը և այլ հիմնախնդիրներ: Չնայած այդ ամենին՝ հայ ժողովուրդը կարողացավ հաղթահարել դժվարությունների այդ ծանր փուլը: Հայաստանն ընդունեց սահմանադրություն, ձևավորեց խորհրդարան, որը կոչվում է **Ազգային ժողով**: Փոխվեց նաև երկրի

տարածքային կառավարումը. հանրապետությունը բաժանվեց մարզերի և համայնքների:

1988 թվականի համաժողովրդական ցույցերից մեկը

Անկախության տարիների ամենակարևոր ձեռքբերումներից մեկը **ազգային բանակի** ստեղծումն էր: Ուժեղ ու մարտունակ բանակը հայրենիքի սահմանների անվտանգության և տարածքային ամբողջականության երաշխավորն է:

Հայաստանի Հանրապետությունը անկախ պետականություն ունենալու հայ ազգի դարավոր իղձերի իրականացումն է: Այն պահպանելն ու զարգացնելը մեզանից յուրաքանչյուրի սրբազան պարտքն է:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչո՞ւ է մայիսի 28-ը մեզ համար տոնական օր: Ի՞նչ կարևոր պատմական իրադարձություն է տեղի ունեցել այդ օրը: Ո՞ր թվականին:
2. Ի՞նչ հայտարարություն արեց Հայաստանի առաջին հանրապետության կառավարությունը անկախության առաջին տարեդարձի օրը: Ձեր կարծիքով՝ ինչո՞վ էր այն կարևոր:
3. Մինչև ե՞րբ գոյություն ունեցավ Հայաստանի առաջին հանրապետությունը: Ո՞ւմ և ի՞նչ ձևով փոխանցվեց իշխանությունը:
4. Խորհրդային Հայաստանը ԽՍՀՄ կազմում ընդգրկված 15 հանրապետություններից մեկն էր: Արդյոք դա նշանակում է, որ Հայաստանը ինքնուրույն պետություն էր: Հիմնավորե՞ք ձեր պատասխանը:
5. 1991թ. տեղի ունեցած ո՞ր իրադարձությամբ կրկին հաստատվեց Հայաստանի անկախությունը: Ի՞նչ փոփոխություններ տեղի ունեցան դրանից հետո երկրի կառավարման բնագավառում:

ԴԱՍ 19

ԿՐԿՆՈՒԹՅՈՒՆ

Հարցեր և առաջադրանքներ «Մեր երկիրը», «Իմ լեզուն, իմ հավատը, իմ եկեղեցին», «Պատմություններ մեր հայրենիքի մասին» գլուխների վերաբերյալ

1. Բնութագրե՞ք Հայկական լեռնաշխարհի նշանավոր լեռները, գետերը, լճերը, բուսական և կենդանական աշխարհը:
2. «Տեղանուն – օբյեկտ» սկզբունքով կազմե՞ք զույգեր:
Օրինակ՝ Մասիս – լեռ:
Նեմրոս, լեռներ, Արևելապոնտական, Սևան, բույս, գետ, Արածանի, Վանա, Արաքս, Ծաղկանց, դաշտ, լիճ, Արարատյան, քարայծ, հաճարենի, կենդանի:
3. Ինչո՞ւ է Հայկական լեռնաշխարհը համարվում հայ ժողովրդի բնօրրանը:
4. Ներկայացրե՞ք Հայաստանի և Արցախի Հանրապետությունների բնության, բնակչության և տնտեսության հիմնական առանձնահատկությունները:
5. Ինչո՞ւ են մարդիկ կարևորում իրենց ծննդավայրը, նրա հետ կապված հուշերը:
6. Ի՞նչ գիտեք հայոց լեզվի մասին. մեր լեզուն անցյալում և հիմա, արևելահայերեն և արևմտահայերեն, բարբառներ:
7. Հայ ժողովրդական առասպելներ. ինչպե՞ս են դրանք մեզ հասել, առասպելական ռոմանտներն են ձեզ հարազատ, ներկայացրե՞ք որևէ առասպել:
8. Թվարկե՞ք հայոց արքայատոհմերը, նշե՞ք մի քանի հզոր արքաների անուններ:
9. Ներկայիս Հայաստանում ի՞նչ բնակավայրեր, կառույցներ, շինություններ են կապված հայոց արքայատոհմերի և արքաների անվան հետ:
10. Ի՞նչ դեր են կատարել Արտաշես I-ը և Տիգրան Մեծը մեր ժողովրդի կյանքում:

11. Ինչ նշանավոր իրադարձություններ են տեղի ունեցել Հայոց երկրում Արշակունյաց և Բագրատունյաց արքայատոհմերի գահակալության օրոք:
12. Կիլիկյան Հայաստանի պատմության ինչ հետաքրքրական իրադարձություններ և կյանքի առանձնահատուկ կողմեր կարող եք ներկայացնել:
13. Ինչ գիտեք Հայաստանի երեք հանրապետությունների մասին:

Սարդարապատի հերոսամարտի հուշահամալիրը

ԴԱՍ 20

ՀԱՅ ՄՇԱԿՈՒՅԹԻ ԱՆՑՅԱԼՆ ՈՒ ՆԵՐԿԱՆ

Հայ ժողովրդի, նրա մշակույթի մասին խոսելիս հաճախ լսում ենք. հայ մշակույթը գալիս է դարերի խորքից, կամ՝ մենք՝ հայերս, ունենք հարուստ մշակույթ:

Իսկ ինչ է մշակույթը: Այս հարցին պատասխանելու համար եկեք հիշենք, թե ինչ զգացողություն ենք ունենում, երբ հանկարծ մեր ձեռքն է ընկնում որևէ հին լուսանկար: Եթե դա մեկնումեկիս փոքր տարիքի լուսանկարն է, բնականաբար հետաքրքրությամբ նայում ենք: Նույնքան հետաքրքրական են նաև մեր ծնողների, պապիկների ու տատիկների լուսանկարները: Բայց ինչն է մեզ գրավում, երբ նայում ենք բոլորովին անծանոթ, ասենք՝ հարյուր տարի առաջ ապրած մարդկանց նկարները: Մեզ դա հետաքրքրում է, որովհետև արտացոլում է անցյալի մարդկանց սանրվածքը, հագուստը և այլն: Մենք կարծես փորձում ենք հասկանալ այդ մարդկանց, իմանալ նրանց մասին: Նույն կերպ մեզ հետաքրքրում են անցյալում ստեղծված այլ իրեր, նյութական (կամուրջ, տուն, կավե կճուճ, հագուստ և այլն) և հոգևոր (գիրք, նկար, երգ, քանդակ և այլն) արժեքները: Այդպիսի զգացողություն մենք ունենում ենք հատկապես թանգարաններում: Այնտեղ պահվող յուրաքանչյուր իր մշակութային արժեք է: Բայց միշտ չէ, որ մշակութային արժեքները պահվում են թանգարաններում: Օրինակ՝ այդպիսի արժեքներ են երգը, երաժշտությունը, բանահյուսությունը, գրականությունը: Դրանք ժողովրդի հոգևոր արժեքներն են, որոնք ստեղծվում են տարբեր ժամանակներում, տարբեր սերունդների կողմից և մի տեսակ կապող օղակ են տարբեր ժամանակներում ապրած մարդկանց միջև: Օրինակ՝ մեզ բոլորիս էլ հետաքրքրում է, թե ինչ երգեր են երգել, ինչ գրքեր են կարդացել, ինչ զարդեր են կրել անցյալ ժամանակներում: Այդ բոլոր արժեքները ստեղծվել են, որպեսզի բանաստեղծության,

երգի կամ քանդակի լեզվով իրենց ժամանակակիցներին հաղորդեն մտքեր, տեսակետներ, գաղափարներ, որոնք այսօր էլ չեն կորցրել իրենց նշանակությունը: Օրինակ՝ դարեր առաջ ստեղծված հայ բանաստեղծների տաղերը, որոնք պատմում են սիրո, հայրենիքի, ազնվության մասին, այսօր էլ թարմ են, հետաքրքրական: Եվ դեռ երկար ժամանակ կպահպանվեն որպես այդպիսիք: Իսկական մշակութային արժեքները երբեք չեն հնանում:

Հայ ժողովրդի մշակույթի պատմության մեջ իր մեծագույն տեղն ունի բանահյուսությունը՝ ժողովրդի բանավոր ստեղծագործությունը: Այսինքն՝ բանահյուսության հեղինակը ժողովուրդն է: Նա պարզ, հասկանալի լեզվով հորինել և պատմել է իր կյանքում տեղի ունեցած տարբեր իրադարձությունների՝ ուրախության, վշտի, պայքարի, հաղթանակների ու պարտությունների մասին:

Դարերի ընթացքում ձևավորվել է ժողովրդական բանահյուսության կարևոր տեսակներից մեկը՝ **էպոսը**: Այս կամ այն ժողովրդին կարելի է ճանաչել նրա էպոսով, քանի որ այնտեղ արտացոլվում են ազգային բնավորության գծերը, ոգին, նկարագիրը: Հայ մեծ գրող Հովհաննես Թումանյանը այսպես է ասել մեր էպոսի մասին. «Ահա հայ ժողովուրդը՝ խորացած իր ազգային էպոսի՝ «Սասունցի Դավիթ» մեջ»:

Հայ ժողովրդի ազգային էպոսը կոչվում է «Սասնա ծռեր» կամ «Սասունցի Դավիթ»: Ոչ ոք չի կարող ձգգրիտ ասել, թե երբ է ստեղծվել էպոսը: Հորինվել է շատ հին ժամանակներում և տարածվել ասացողների միջոցով: Դրանք այն մարդիկ են, որոնք գիտեն շատ երգեր, պատմություններ, որ լսել են իրենց պապերից և կարողանում են մեծ վարպետությամբ պատմել կամ արտասանել: Հետագայում, 19-րդ դարից սկսած, բանահավաքները¹

1. Բանահավաքները այն մարդիկ են, որոնք, շրջելով քաղաքից քաղաք, գյուղից գյուղ, գրի են առնում այն ամենը, ինչ լսում են ասացողներից:

սկսեցին գրի առնել էպոսը: Առաջին անգամ գրի առավ հայ անվանի բանահավաք Գարեգին Սրվանձտյանցը, որի շնորհիվ պահպանվել ու մեզ են հասել էպոսը և ժողովրդական բանահյուսության շատ նմուշներ:

«Սասնա ծռեր» էպոսը վառ կերպով պատկերում է մեր ժողովրդի բնավորության հիմնական գծերը: Առաջին հերթին՝ **հերոսությունը**: Բոլոր հերոսները՝ Սանասարը, Մեծ Մհերը, Դավիթը, Փոքր Մհերը, քաջ են, անվախ, կարող են դիմանալ ամենատարբեր փորձությունների և դժվարությունների: Նրանք բոլորը ծառայում են հայրենիքին ու ժողովրդին: Հայրենի հողը պաշտպանելու համար պատրաստ են ամենահերոսական արարքների: Դավիթն, օրինակ, հաղթելով իր թշնամուն՝ Մելիքին, ոչնչացնում է նրան, սակայն զորքին տուն է ուղարկում՝ զգուշացնելով.

*Բայց թե մին էլ զկնք ու զոռով
Վեր եք կացել դուք մեզ վրա,
Հորում լինի քառսուն գազ խոր
Թե ջաղացի քարի փակին, –
Կեղևն ձեր դեմ, ինչպես էսօր,
Սասնա Դավիթ, Թուր Կեծակին:*

Մեր էպոսի հերոսները նաև անսահման **քարի ու մեծահոգի են, շիտակ ու վեհանձն**: Դա հատկապես լավ է երևում էպոսի այն տեսարանում, երբ Դավիթը մեծահոգաբար զիջում է Մելիքին առաջին հարվածի իրավունքը. նա իր առաջին երկու զարկերը զիջում է Մելիքի մորն ու քրոջը, քանի որ վերջիններս իրեն պահել ու խնամել են: Դավիթն իր ժողովրդի նման երախտագետ է, այսինքն՝ երբեք չի մոռանում նրանց, ովքեր իրեն լավություն են արել:

Երբ ասում ենք Սասունցի Դավիթ, հասկանում ենք հայ ժողովուրդ, ճիշտ այնպես, ինչպես երբ ասում ենք Աքիլլես, հասկանում ենք հույն ժողովուրդ, երբ ասում ենք Իլյա Մուրոմեց, հասկանում ենք ռուս ժողովուրդ և այլն:

Գ. Գրիգորյան

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչո՞վ են մեզ հետաքրքրում անցյալի մշակութային արժեքները:
2. Երբևէ տեսել եք որևէ հին լուսանկար. ի՞նչ զգացողություններ եք ունեցել:
3. Ի՞նչն է, ձեր կարծիքով, մշակութային արժեքների մշտապես հետաքրքրական մնալու գաղտնիքը:
4. Ի՞նչ է բանահյուսությունը:
5. Ո՞րն է հայ ժողովրդի էպոսը:
6. Ի՞նչ կապ կա ժողովրդի և նրա էպոսի միջև:
7. Բնավորության ի՞նչ գծեր ունեն մեր էպոսի հերոսները:

Սասունցի Դավթի արձանը Երևանում

ԴԱՍ 21

ՄԵՍՐՈՊ ՄԱՇՏՈՑ ԵՎ ՍԱՀԱԿ ՊԱՐԹԵՎ

Գրերի գյուտ: Ոսկեդար

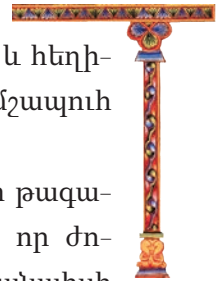
Մեր ժողովրդի պատմության մեջ մի շատ կարևոր հատված է 5-րդ դարը, որն անվանում են Ոսկեդար: Հենց այս դարում տեղի ունեցան վիթխարի նշանակություն ունեցող դեպքեր: Դրանցից առաջինը **հայոց գրերի** գյուտն է:

Հայոց գրերը ստեղծողը Մեսրոպ Մաշտոցն է: Մաշտոցի անունն ու գործը սրբություն են ամեն մի հայի համար: Նրա ստեղծած այբուբենը արդեն 15 դար մեզ ծառայում է և չի հնանում կամ փոփոխվում: Իր գործում Մաշտոցը միայնակ չէր. նրա անբաժան համախոհն ու ընկերն էր Հայոց կաթողիկոսը՝ Սահակ Պարթևը, իսկ մեծ հովանավորն ու օժանդակողը արքան էր՝ Վռամշապուհը:

Մեսրոպն իր առաջին իսկ քայլերից մի հզոր և հեղի-
նակավոր աջակից ու հովանավոր ուներ՝ Վռամշապուհ
թագավորը:

Վռամշապուհը նախավերջինն էր Արշակունի թագա-
վորների մեջ: Կարծես բնագրով նա զգում էր, որ ժո-
ղովրդին պետք է տալ ապրելու, գոյատևելու մի այնպիսի
միջոց, որ խախտու չէ գահերի պես, քանի որ ապրում է
սրտերի և մտքերի մեջ: Եվ նա իր իշխանությունն ու
ամբողջ բարի կամեցողությունը դնում է Մեսրոպի ու
Սահակի տրամադրության տակ՝ բարի գործը հաջողեց-
նելու համար:

Վռամշապուհը լսել էր, որ Միջագետքում՝ Գանիել
անունով մի եպիսկոպոսի մոտ հայերեն տառեր կան:
Սահակի և Մեսրոպի խնդրանքով թագավորը մարդ է
ուղարկում Գանիելի մոտ և բերել տալիս այդ տառերը:
Սակայն փորձը ցույց է տալիս, որ դանիելյան տառերը
անկատար են, և դրանցով չի կարելի լեզու ավանդել:
Ինքը՝ Մեսրոպը, ոչինչ չի կարողանում անել այդ դժվա-

րության դեմ. անգոր էր և Սահակ կաթողիկոսը, և առհասարակ ոչ ոք մայրաքաղաքում չի կարողանում օգնել: Բայց Մեսրոպը կանգ չի առնում այդ անհաղթահարելի արգելքի առջև. եթե հաջողություն չկա տանը, պետք է որոնել դրսում:

Վերցնելով իր հետ մի քանի աշակերտներ՝ Մեսրոպը ուղևորվում է արտասահման: Վռամշապուհը և Սահակը ճանապարհ են դնում նրան բարեմաղթություններով:

Ըստ Լեոյի

Այսպիսով՝ 5-րդ դարի սկզբին՝ 405 թվականին, Մեսրոպ Մաշտոցին, Սահակ Պարթև կաթողիկոսին ու Վռամշապուհ թագավորին հաջողվեց իրականացնել այբուբենի ստեղծման կարևոր գործը: Այդ այբուբենն այնքան կատարյալ է, որ մենք՝ հայերս, գործածում ենք մինչև օրս:

Մեր այբուբենը

*Այբուբեն չէ սա՛
Բերդ է անմարտյց,
Գանձ է աննւխճ.
Դու՛ն է փրկության,
Ելք, երբ հույս չկա,
Ջարթոնքի նվա՛նգ:*

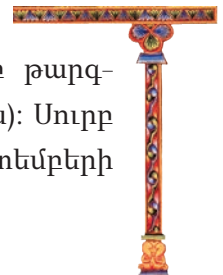
*Էությունն է մեր,
Ըթացքն ու ուղի՛ն,
Թագ ու գորավա՛ւր.
Ժողովող մի կանչ,
Իմաստուն խորհու՛րդ,
Լինելու հնա՛ւր:*

Գևորգ Էմին

Նախորդ դասերից վերհիշե՛ք, թե զարգացման ինչ ուղի է անցել հայոց լեզուն:

Յուրաքանչյուր ժողովրդի կյանքում հսկայական դեր և նշանակություն ունի սեփական գրի գոյությունը: Դա ազգի գոյատևման կարևոր նախապայման է: Գրի միջոցով են ստեղծվում, պահպանվում ու սերունդներին փոխանցվում պատմական, մշակութային և այլ արժեքներ:

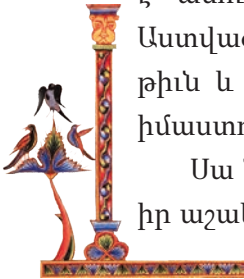
Ամեն տարի Հայ եկեղեցին նշում է սուրբ թարգմանիչներին նվիրված տոնը (Թարգմանչաց տոն): Սուրբ թարգմանիչներին նվիրված տոնը նշվում է հոկտեմբերի 3-ից նոյեմբերի 7-ը ժամանակահատվածում:

Թարգմանիչ են անվանվել Սահակ Պարթև հայրապետը, Մեսրոպ Մաշտոցը, նրանց անմիջապես աշակերտած շուրջ 100 սաները, ինչպես նաև նրանց աշակերտների աշակերտները, ովքեր կոչվել են կրտսեր թարգմանիչներ: «Թարգմանիչ» նշանակել է նաև մեկնիչ, բացատրող:

Հորինելով հայկական տառերը՝ Մեսրոպ Մաշտոցը իր աշակերտների հետ թարգմանության առաջին փորձն է անում: Թարգմանված առաջին նախադասությունը Աստվածաշնչի Առակաց գրքից էր. «Ճանաչել զիմաստութիւն և զխրատ, իմանալ զբանս հանճարոյ» (Ճանաչել իմաստությունը և խրատը, իմանալ հանճարի խոսքերը):

Սա նաև առաջին հայ ուսուցչի գրավոր պատգամն է իր աշակերտներին ու սերունդներին:

Մինչև Մաշտոցը մեր ժողովուրդը գրավոր խոսքում օգտագործում էր հունարեն, պարսկերեն, ասորերեն լեզուները:

Մաշտոցյան այբուբենի ստեղծումից հետո սկիզբ առավ մի հզոր շարժում, որն ընդունված է անվանել թարգմանչաց կամ թարգմանական շարժում:

Այդ շարժման գլուխ կանգնած էին մեր գրականության երկու մեծ այրերը՝ Սահակ Պարթևն ու Մեսրոպ Մաշտոցը:

Նրանք իրենց աշակերտների հետ թարգմանեցին բազմաթիվ գրքեր: Հայտնի է, որ առաջինը թարգմանվեց Աստվածաշունչը: Հետագայում թարգմանվեցին շատ այլ գրքեր:

Թարգմանական շարժումից սկիզբ առավ նաև հայ առանձին գրականությունը: Սա նշանակում է, որ հայոց լեզվով գրվեցին

Սահակ Պարթև և Մեսրոպ Մաշտոց

ինքնություն ստեղծագործություններ. դրանք հիմնականում հայոց պատմությունը ներկայացնող մատյաններ էին: Այս շրջանում ստեղծվեցին Ագաթանգեղոսի, Փավստոս Բուզանդի, Կորյունի, Եղիշեի, Ղազար Փարպեցու և, իհարկե, Միվսես Խորենացու պատմությունները:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչո՞ւ են 5-րդ դարն անվանում Ոսկեդար:
2. Ի՞նչ կարևոր իրադարձություններ տեղի ունեցան 5-րդ դարում:
3. Հանրագիտարանից կամ այլ լրացուցիչ աղբյուրներից տեղեկություններ գտի՛ր Մեսրոպ Մաշտոցի և Սահակ Պարթևի մասին:
4. Ձեր կարծիքով՝ ինչո՞ւ է ժողովրդին անհրաժեշտ սեփական գիր ունենալ:
5. Ի՞նչ փողոցներ, դպրոցներ և այլ հաստատություններ գիտեք, որոնք կրում են Մաշտոցի անունը:
6. Շարունակե՛ք հետևյալ միտքը.
 Մեսրոպ Մաշտոցի կատարած գործն անգնահատելի է, քանի որ...

ԴԱՍ 22

ՄՈՎՍԵՍ ԽՈՐԵՆԱՑԻ

Մովսես Խորենացին որպես Պատմահայր և ազգային մշակույթի խոշոր ներկայացուցիչ

Մովսես Խորենացին բացառիկ ու հանձարեղ անուն է հայոց պատմության մեջ: Նրան անվանում են Պատմահայր, Քերթողահայր¹, փիլիսոփա: Նա սերունդներին է թողել ազգի պատմությունը՝ սկսելով անհիշելի առասպելական ժամանակներից մինչև իր ապրած ժամանակաշրջանը՝ 5-րդ դարը: Նրանից առաջ որևէ մեկն այսպիսի պատմություն չէր գրել: Ընդունված է համարել, որ Խորենացին հայերին տվեց իրենց ծննդյան վկայականը: Նա բացատրեց, թե ովքեր են հայերը, ինչ ծագում ունեն, որտեղից են գալիս:

Ինչպես մի թռչուն այս ու այն տեղից հավաքելով մի ծեղ, մի տերև, մի սեզ, մի փետուր, միակ իր կտուցի օգնությամբ հյուսում է բույն ձագուկների համար, այնպես էլ Խորենացին՝ զանազան կցկտուր, անկապ, ավելի կամ պակաս հավանական տեղեկություններ այստեղից-այնտեղից հավաքելով, իր հմտության ու տաղանդի շնորհիվ կցկցել, միացրել, հարմարեցրել է իրար այդ նյութերը և ստեղծել է իր հոյակապ պատմագրական շենքը իր ազգի համար:

Սրեփան Մալխասյանց

Խորենացին իր ժամանակակիցներին և հետագա սերունդներին ցույց տվեց, որ հայերը ծագում են Նոյի Հաբեթ որդուց, այսինքն՝ աստվածաշնչյան ազգ են: Դրանով իսկ Պատմահայրը

1. **Քերթողահայր** – բանաստեղծների, գրողների մեջ երևելին՝ ամենանշանավորը:

հայ ժողովրդին դասեց ժամանակի քաղաքակիրթ ազգերի շարքը՝ միաժամանակ չկտրելով նրան իր դարավոր արմատներից (Հայկ, Արամ, Արա): Հայոց անցյալը հերոսական շատ էջեր ուներ: Խորենացին ցանկանում էր, որ իր հայրենակիցները լավ իմանան իրենց ազգի փառավոր անցյալը, հպարտանան իրենց հերոսներով և շարունակեն նախնիների արժանավոր գործերը:

Մովսես Խորենացին մեծ **հայրենասեր** էր: Նրա համար ամենամեծ երջանկությունը **փառավոր, անկախ, հզոր հայրենիք** ունենալն էր: Իսկ **հայրենիքին ծառայելը, այն շենացնելը** մարդկային ամենամեծ առաքելությունն է: Նա իր մատյանով հենց սա էր ցանկանում ուսուցանել ապագա սերունդներին:

Մովսես Խորենացու կենսագրության մասին որոշ տեղեկություններ մեզ հասել են շնորհիվ նրա «Հայոց պատմության»: Այդ տեղեկություններից էլ իմանում ենք, որ Մովսես Խորենացին եղել է Սահակ Պարթևի և Մեսրոպ Մաշտոցի աշակերտներից և նրանց կողմից ուղարկվել Ալեքսանդրիա՝ ուսում ստանալու: Ալեքսանդրիայում ապագա Պատմահայրը սովորում է մի շարք գիտություններ: Փայլուն կրթությունը հնարավորություն է տալիս նրան դառնալու իր ժամանակի կրթված և բազմակողմանի զարգացած գործիչներից մեկը:

Հայրենասեր պատմիչը հասկանում էր, որ հայ ազգի գոյատևման համար անհրաժեշտ են միաբանություն, համերաշխություն, ազգասեր թագավորներ, աշխատասեր ու ստեղծագործ ժողովուրդ:

...Թեպետ մենք փոքր ածու¹ ենք և թվով շատ սահմանափակ և շատ անգամ օտար թագավորությունների կողմից նվաճված, բայց և այնպես մեր երկրումն էլ քաջության շատ գործեր կան գործված՝ գրելու և հիշատակելու արժանի...

Մովսես Խորենացի

1. **Ածու** – մարգ, տնկարան, փոխաբերաբար՝ փոքր երկիր, ժողովուրդ:

Խորենացու «Հայոց պատմությունը» այն մշակութային արժեքներից է, որոնք երբեք չեն հնանում:

Խորենացու մեջ կա ինչ-որ արտակարգ, զարմացնող և կախարդող մի բան... Խորենացին հետագա բոլոր սերունդներին մոտ հեղինակ է: Ըստ երևույթին դա պետք է բացատրել խորաթափանց մտքով ու բացառիկ ներքնատեսությամբ, որոնք օգնել են նրան իր պատմության մեջ՝ դարերի փորձի վրա ստեղծել հայ ժողովրդի պատմական բախտի փիլիսոփայությունը և կռահումներ անել ոչ միայն անցյալի, այլ նաև գալիքի մասին:

Հ. Թամրազյան

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչպե՞ս են անվանում Մովսես Խորենացուն:
2. Ո՞րն է Խորենացու «Հայոց պատմության» առանձնահատկությունը:
3. Ի՞նչ գիտեք Խորենացու կենսագրության մասին:
4. Ո՞րն էր Խորենացու երազանքը, ինչպիսի՞ն էր նա ցանկանում տեսնել մեր ազգին:
5. Դուք ինչպիսի՞ն կուզենայիք տեսնել Հայաստանը տասը տարի հետո:

ԴԱՍ 23

ԴԱՎԻԹ ԱՆՀԱՂԹ ԵՎ ԱՆԱՆԻԱ ՇԻՐԱԿԱՑԻ

Դավիթ Անհաղթ

Նախորդ դասերից մենք իմացանք, թե ինչ բարձր զարգացման ու ծաղկունքի հասավ հայ մշակույթը 5-րդ դարում:

Վերհիշե՛ք 5-րդ դարի հայ պատմիչներին:

Այս ժամանակաշրջանում զարգացավ նաև գիտությունը, հատկապես փիլիսոփայությունը: 5-6-րդ դարերի հայ փիլիսոփայական մտքի մեծագույն ներկայացուցիչը Դավիթ Անհաղթն է: Նրա անունը նույնացվում է նաև «իմաստուն փիլիսոփա» հասկացության հետ: «Անհաղթ» պատվավոր անունը նա ստացել է հունական քաղաքներում փիլիսոփայական բանավեճերի ժամանակ տարած հաղթանակների համար:

Դավիթ Անհաղթի կենսագրության մասին շատ քիչ բան է հայտնի. գիտենք միայն, որ նա ապրել և ստեղծագործել է 5-րդ դարի վերջերին և 6-րդ դարի սկզբներին: Հայտնի է նաև, որ Անհաղթը եղել է Մաշտոցի կրտսեր աշակերտներից և ուսման ուղարկվել Հունաստան: Որպես տաղանդավոր փիլիսոփա՝ նա հայտնի էր ոչ միայն Հայոց աշխարհում, այլև նրա սահմաններից դուրս:

Հայ եկեղեցին Դավիթ Անհաղթին դասել է սրբերի շարքը:

Անանիա Շիրակացի

Անանիա Շիրակացին միջնադարյան հայ իրականության մեջ բնական գիտությունների ամենանշանավոր ներկայացուցիչն է: Նա ծնվել է 7-րդ դարի սկզբին Շիրակ գավառի Անի ավանում: Շիրակացու գիտական հայացքները ձևավորվել են Տրապիզոնում հույն գիտնական Տյուքիկոսի մոտ ուսանելու տարիներին: Վերադառնալով հայրենի

գավառ՝ Շիրակացին բացում է դպրոց և մանկավարժական աշխատանքին զուգահեռ զբաղվում գիտական գործունեությամբ: Շիրակացուց մեզ են հասել արժեքավոր աշխատանքներ՝ նվիրված մաթեմատիկային, աստղագիտությանը, օդերևութաբանությանը, պատմությանն ու աշխարհագրությանը:

Ականավոր գիտնականի ինքնատիպ թվաբանության դասագրքում, ինչպես ընդունված է եղել հայկական մատենագրության մեջ, թվանշանները տրվել են հայկական տառերով.

Ա – 1	Ժ – 10	Ճ – 100	Ռ – 1000
Բ – 2	Ի – 20	Մ – 200	Ս – 2000
Գ – 3	Լ – 30	Յ – 300	Վ – 3000
Դ – 4	Խ – 40	Ն – 400	Տ – 4000
Ե – 5	Ծ – 50	Շ – 500	Ր – 5000
Զ – 6	Կ – 60	Ո – 600	Ց – 6000
Է – 7	Հ – 70	Չ – 700	Ի – 7000
Ը – 8	Ձ – 80	Պ – 800	Փ – 8000
Թ – 9	Ղ – 90	Ջ – 900	Բ – 9000

Եթե որևէ մեկը ծնված լինի 1997թ., ապա այդ տարեթիվը Շիրակացին կգրեր այսպես՝ ՌՁՂԷ: Նա հայկական մեծ թվակա-նության սկիզբ համարում է 552 թվականը: Երբ դուք 6-րդ դարից հետո ստեղծված որևէ պատմական հուշարձանի վրա վերոնշյալ աղյուսակի տառերով փորձեք վերծանել դրա կառուցման թվա-կանը, ապա պետք է տվյալ տարեթվին գումարեք 551:

Իր աշխատություններում Շիրակացին անդրադարձել է Երկրի գնդաձևությանը, Լուսնի ու Արեգակի խավարումներին, օրացուցային հաշվումներին: Մոլվես Խորենացուն և Անանիա Շիրակացուն է վերագրվում մի արժեքավոր աշխատություն՝ «Աշխարհացույցը», որն ավելի քան 1500 տարի առաջվա Եվրոպայի, Ասիայի ու Աֆրիկայի մի շարք երկրների աշխարհագրության վերաբերյալ մեզ հասած եզակի ուսումնասիրություն է: «Աշխարհացույցի» ամենահինքնատիպ ու արժեքավոր բաժինը Հայաստանի 15 նահանգների (աշխարհների) նկարագրությունն է, որի համար հիմք է ծառայել Արշակունյաց ժամանակաշրջանի վարչական բաժանումը:

Վերհիշե՛ք Արշակունյաց արքայատոհմի նշանավոր թագավորներին, նրանց գահակալության ժամանակաշրջանը:

Ամեն մի նահանգի մասին խոսելիս տրվում են նրա աշխարհագրական սահմանները, նահանգի նշանավոր լեռները, խոշոր գետերը, հանքային հարստությունները, բուսականությունը:

Անանիա Շիրակացու այս աշխատությունն իր արժեքը պահպանում է նաև մեր օրերում: «Աշխարհացոյցի» միջոցով գիտնականները դեռ շարունակում են հստակեցնել մեր պատմական հայրենիքի առանձին հատվածների սահմանները, բնակավայրերի ճիշտ տեղադիրքը, բնական մի շարք օբյեկտների անվանումները և այլն:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչ տեղեկություններ են մեզ հայտնի Դավիթ Անհաղթի կենսագրությունից:
2. Ինչպե՞ս է բացատրվում «Անհաղթ» մականունը:
3. Ո՞վ է Անանիա Շիրակացին: Գիտության ո՞ր բնագավառներում է նա ուսումնասիրություններ կատարել:
4. Ո՞րն է Շիրակացու ամենանշանավոր աշխատությունը և ինչի մասին է: 5-րդ դարի ո՞ր մեծանուն գիտնականի աշխատանքն է նա շարունակել:
5. Գրե՛ք ձեր ծննդյան տարեթիվը ըստ Շիրակացու տառերի աղյուսակի:
6. Տառերով արտահայտե՛ք հետևյալ տարեթվերը՝ 885, 1045, 1722, 1991, 2014, 2018:
7. Ըստ հայկական մեծ թվականության՝ Անիի Մայր տաճարի կառուցումն ավարտվել է ՆԾ թվականին: Հաշվե՛ք, թե որ թվականն է դա ներկայիս թվականությամբ:
8. Ուսուցչի օգնությամբ փորձե՛ք պարզել, թե համաձայն «Աշխարհացոյցի» Հայաստանի որ նահանգի տարածքում է ձեր բնակավայրը:

Անանիա Շիրակացու մեդալ. Հայաստանի Հանրապետության պետական պարգև: Շնորհվում է տնտեսության, ճարտարագիտության, ճարտարվեստի, գիտության ու տեխնիկայի բնագավառներում ակնառու գործունեության, նշանակալի գյուտերի և հայտնագործությունների համար:

ԴԱՍ 24

ՀԱՅ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ

ՄԵԾԱՆՈՒՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՑԻՉՆԵՐԸ

Նարեկացու, Քուչակի պես լուսապսակ ճակատ չկա:

Եղիշե Չարենց

Նախորդ դասերից մենք իմացանք, որ մաշտոցյան գրերի գյուտից և թարգմանական հզոր շարժումից հետո ձևավորվեց հայ ինքնուրույն գրականությունը: Մեր առաջին հեղինակները պատմիչներն են, որոնք գրքեր, մատյաններ գրեցին հայոց պատմության մասին: Մովսես Խորենացին, ինչպես գիտենք, առաջինը գրեց հայ ազգի ամբողջական պատմությունը, իսկ Փավստոս Բուզանդը, Եղիշեն, Ղազար Փարպեցին և մյուսները գրեցին մեր ազգի պատմության որոշակի ժամանակահատվածներ ներկայացնող պատմություններ: Այդ բոլոր պատմությունները շատ արժեքավոր են, քանի որ ներկայացնում են մեր ժողովրդի անցյալը, հերոսական դրվագները, կորուստներն ու հաղթանակները: Սակայն այդ պատմությունները արժեքավոր են նաև որպես գրական ստեղծագործություններ: Հենց դրանք էին այն ամուր հիմքը, որի վրա հետագայում կառուցվեց հայ գրականությունը:

Հայ գրականությունը հարուստ է, բազմազան ու հետաքրքրական: Յուրաքանչյուր հայ մարդ պետք է կարդա, սիրի և արժևորի երկար դարերի պատմություն ունեցող այդ գրականությունը:

Գրիգոր Նարեկացի

Հայ գրականության պատմության մեջ բացառիկ ու անկրկնելի երևույթ է Գրիգոր Նարեկացու ստեղծագործությունը: Նա ապրել է 10-րդ դարում Ռշտունյաց աշխարհի գողտրիկ ու գեղատեսիլ մի վայրում: Դա բնության մի հրաշալի անկյուն էր, որ գտնվում էր Վանա լճի ափին: Այդտեղ՝

սպիտակ, սրբատաշ քարերով կառուցված Նարեկավանքում, ապրել ու ստեղծագործել է Նարեկացին:

Նարեկավանքից քիչ հեռու գտնվել է ինը սենյակներով մի քարաժայռ, որը, ըստ ավանդության, համարվում է Նարեկացու աղոթատեղին:

Նարեկացին մեզ թողել է բազմաթիվ տաղեր, կրոնական բնույթի գործեր և մի հանճարեղ պոեմ, որի վերնագիրն է «Մատյանն ողբերգության»: Այս պոեմը մեր ժողովուրդը սիրով անվանում է «Նարեկ»: Հայ ժողովուրդը

մի առանձին սիրով է վերաբերվել «Նարեկին»: Այն համարվել է հրաշագործ գիրք, որը կարող է փրկել մարդու և՛ հոգին, և՛ մարմինը: «Նարեկը» համարվում էր փրկարար միջոց. դնում էին հիվանդի գլխի տակ, նրանից տարբեր հատվածներ կարդում և հավատում, որ հիվանդը կապաքինվի: Նարեկացին հավատում էր, որ յուրաքանչյուր մարդ, ով կկարդա իր մատյանը, կարող է փրկության հույս ունենալ: Դեռևս իր ապրած ժամանակներից Նարեկացու անունն ու գործը սրբացվել են:

Սայաթ-Նովա

*Տաղով եկավ,
Ախով գնաց Սայաթ-Նովան.
Երգով եկավ,
Վերքով գնաց Սայաթ-Նովան.
Միրով եկավ,
Մրով գնաց Սայաթ-Նովան.
Միրով մնաց Սայաթ-Նովան:*
Հովհաննես Թումանյան

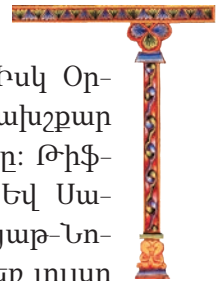
Հայ գրականության ինքնատիպ ու հանճարեղ անուններից է Սայաթ-Նովան: Նա սիրո և իմաստության երգիչ է, աշուղ-բանաստեղծ: Ծնվել է 1722թ., իսկական անունն է Հարություն Կարապետի Սայադյան: Սայաթ-Նովա աշուղական կեղծանունը պարսկերենից թարգմանած նշանակում է «երգի որսորդ»: Սայաթ-Նովան ինքն իրեն համարում էր «խալխի նոքար», այսինքն՝ ժողովրդի ծառա:

Դեռևս անհիշելի ժամանակներից ժողովուրդների մեջ մեծ սեր են վայելել իրենց սեփական երգ ու նվագով հանդես եկող երգիչները (աշուղները): Նրանք ոչ միայն գրում էին երգի բառերն ու երաժշտությունը, այլև իրենք էլ կատարում էին այդ երգերը որևէ երաժշտական գործիքի նվագակցությամբ: Սայաթ-Նովայի գործիքը քամանչան էր, որը նա գովերգում է իր խաղերից մեկում («Ամեն սագի մեջըն գոված») և համարում լավագույնը բոլոր նվագարանների մեջ:

Աշուղների երգերի հիմնական թեման սերն է. սերը կնոջ նկատմամբ, սերը արդարության, ճշմարտության, բարու և գեղեցիկի նկատմամբ: Սայաթ-Նովայի ստեղծագործության հիմնական թեման նույնպես սերն է: Նրա ստեղծագործությունը հայ գրականության մնայուն արժեքներից է, անցած դարերը չեն կարողացել հնացնել այն:

Տիրամոր պատկերի առջև

Քուռը վշտոցով գլորում է իր պաղ ջրերը: Իսկ Օրթաճալայի այգիներում հարսանիք է անում նախշքար Սաքուլը՝ Սայաթ-Նովայի մտերիմն ու բարեկամը: Թիֆլիսի սիրուններից է հարսնացուն՝ Նաթելլան: Եվ Սաքուլը բախտավոր է իր հարսնացուով, և որ Սայաթ-Նովան է զարդարում իր հարսանեկան սեղանը: Դեռ լույսը չբացված՝ այգում սկսել են ուրախ բոցով վառվել խառույկները: Բարակ ծուխ է բարձրանում նրանցից՝ ցրելով խորովածի հոտը: Իսկ Քուռը վշտոցով գլորում է իր պաղ ջրերը: Երգիչն ինչ իմանա, որ ամբողջ Թիֆլիսն այսօր եկել է Օրթաճալա, բռնել հարևան այգիները՝ իրեն լսելու և երգը հազար բերանով թոցնելու քաղաք: Հիմա բազմաթիվ ճամփաներով Թիֆլիս են գալիս ոչ միայն ապրանքով բեռնված քարավանները, այլև փառքի տենչով

տարված և արդեն փառավորված երգասացներ, աշուղներ՝ իրենց մեծությունը Սայաթ-Նովայով ստուգելու համար: Երեք լեզվով և աստվածային շնորհներով հարուստ երգիչը իրեն խալիսի նոքար է կոչում, և նրան նոքարանում են երգի արքաները:

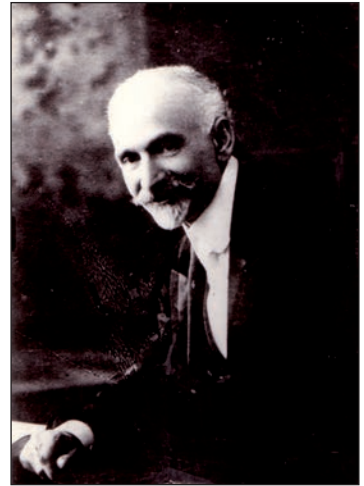
Երգ էր տենչում, փառք՝ երբեք: Բայց փառքը կույր է և իր ոտքով եկավ ու գտավ նրան:

Մկրտիչ Սարգսյան

Հովհաննես Թումանյան

Հովհաննես Թումանյանը հայ ժողովրդի ազգային մեծ բանաստեղծն է: Ժողովուրդը նրան անվանում է «Ամենայն հայոց բանաստեղծ»: Նա ծնվել է 1869թ. Լոռու Դսեղ գյուղում: Թումանյանը գրել է բանաստեղծություններ, պոեմներ, զրույցներ ու հեքիաթներ, քառյակներ, պատմվածքներ, ակնարկներ և այլն:

Թումանյանը անսահման հարազատ է յուրաքանչյուր հայի: Քանի որ նա գրել է և՛ մեծերի, և՛ փոքրերի համար, նրա ստեղծագործությունները հայ մարդուն ուղեկցում են իր ամբողջ կյանքի ընթացքում:

Մի մանուկ ծնվեց Լոռվա Դսեղում...

Տարիներ հեղտ նա պիտի դառնա

Մի ժողովրդի ազնիվ կենսագիր...

Պարույր Սևակ

Թումանյանը անսահման հայրենասեր մարդ և բանաստեղծ էր: Նա իրենն էր համարում հայրենիքի և՛ վիշտը, և՛ ուրախությունը:

Հայ անվանի գրող Ավետիք Իսահակյանը իր հուշերում պատմում է մի դրվագ Թումանյանի կյանքից: Նա ներկայացնում է իրենց այցելությունը Անի: «Մոտենում ենք Անիի հոյակապ պարիսպներին,– գրում է Իսահակյանը,– Օհաննեսը հուզված է, ոչինչ չի ասում, միայն արագացնում է քայլերը՝ հայացքը շարունակ

պարիսպներին: Նա հիացնունքով դիտում էր ամեն մի բեկոր՝ արվեստի կնիք կրող: Լուռ, մտասույզ թափառում էր՝ անցյալի հետ ներքին խոսակցությամբ տարված, կանգնում էր հրաշակերտ շենքերի առաջ, հայացքը լարած նայում էր սյուններին, կամարներին, քանդակներին, ապա աչքերը գոցում, կարծես մի երաժշտություն էր լսում՝ ոչ սովորական, ոչ այս աշխարհից:

...Երբ պարիսպներից դուրս էինք գալիս արդեն, Օհաննեսը վերջին անգամ նայեց Անիին և ասաց. «Ինչքան մարդ պիտի անբան-անասուն լինի, որ ձեռք բարձրացնի այս հրաշալիքների վրա: Միթե այս գեղեցկությունը պիտի մեռնի առանց հետք թողնելու հայկական և ուրիշ ժողովուրդների արվեստի վրա»:

Եղիշե Չարենց

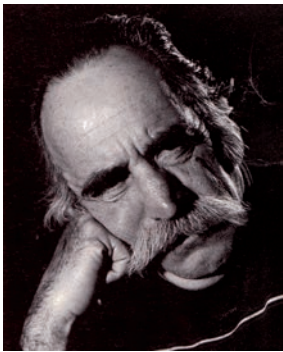

Եղիշե Չարենցը 20-րդ դարի հայ գրականության ամենամեծ անուններից է: Նրա ստեղծագործությամբ սկսվեց հայ գրականության նորագույն շրջանը: Եղիշե Չարենցը (Սողոմոնյան) ծնվել է 1897թ. Կարս քաղաքում: Նրա առաջին գիրքը լույս է տեսել, երբ բանաստեղծն ընդամենը 17 տարեկան էր: Չարենցի կյանքը շատ բարդ ու ողբերգական է եղել. նա ապրել է ընդամենը 40 տարի և թողել հարուստ գրական ժառանգություն: Եղիշե Չարենցի մեծ ժառանգության մեջ կա մի բանաստեղծություն,

որը գիտե յուրաքանչյուր հայ մարդ: Դա «Ես իմ անուշ Հայաստանի...» տաղն է: Հայ մեծ նկարիչ Մարտիրոս Սարյանն այս բանաստեղծությունը համեմատում էր էպոսի հետ և համարում մեր ազգի կենսագրությունը: Իսկ Վիլյամ Սարոյանն այն համարում էր մինչև այժմ «...մեր երկրին, մեր հողին, մեր պատմությանը նվիրված ամենեն գեղեցիկ երգը» և համեմատում էր աղոթքի հետ:

Վիլյամ Սարոյան

Վիլյամ Սարոյանը ծնվել է 1908թ. ԱՄՆ-ի Ֆրեզնո քաղաքում: Նրա ծնողները այնտեղ էին գաղթել Արևմտյան Հայաստանի Բիթլիս քաղաքից: Սարոյանը գրում էր անգլերեն: Նա մեծ թվով գրքերի հեղինակ է, շատ գրվածքներն էլ մնացել են չիրատարակված: Սարոյանը կարճ պատմվածքի և նորավեպի (նովել) մեծ վարպետ է, գրել է նաև թատերգություններ, վեպեր և վիպակներ: Նա համաշխարհային ճանաչում ունի: Չնայած գրում էր անգլերեն, նա իրեն ոչ միայն հայ էր համարում, այլև հայ գրող:

Թեև անգլիերեն կը գրեմ ու հակառակ անոր, որ ծնունդով ամերիկացի մըն եմ, ինքզինքս կը նկատեմ հայ գրող մը: Գործածած բառերս անգլիերեն են: Միջավայրը, որու մասին կը գրեմ, ամերիկյան է: Ոգին, որ կ'ստիպե ինձ գրել, սակայն, հայ է: Ուրեմն հայ գրող մըն եմ: Խորապես կը սիրեմ հայ գրողներու մեծ ընտանիքին պատկանելու պատիվը:

Վիլյամ Սարոյան

Վիլյամ Սարոյանը օտարագիր, այսինքն՝ օտար լեզվով ստեղծագործող հայ գրող է: Օտարագիր հայ գրականության գոյությունը կապված է հայ ժողովրդի պատմական ճակատագրի հետ: Մենք արդեն գիտենք, թե ինչու էին հայերը հեռանում իրենց պատմական հայրենիքից՝ Արևմտյան Հայաստանից: Ստիպված լինելով ապրել օտար ժողովուրդների ու ազգերի մեջ՝ հայերն աստիճանաբար ընդունում են նրանց սովորույթներն ու լեզուն: Նրանցից շատերը սկսեցին ստեղծագործել օտար լեզուներով: Հատկապես 20-րդ դարում հանդես եկան մի շարք հայ գրողներ, որոնք ապրում էին հայրենիքից դուրս և գրում էին օտար լեզուներով: Չնայած դրան՝ մենք նրանց հայ գրողներ ենք համարում, կարդում ենք նրանց ստեղծագործությունները և հպարտանում նրանցով:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Երբ ձևավորվեց հայ ազգային գրականությունը, ովքեր էին առաջին հայ հեղինակները:
2. Փորձեք նկարագրել Նարեկավանքը:
3. Նարեկացու ո՞ր ստեղծագործությունն է սրբացրել հայ ժողովուրդը և ինչո՞ւ:
4. Ի՞նչ է Սայաթ-Նովայի իսկական անուն-ազգանունը, ի՞նչ է նշանակում նրա աշուղական կեղծանունը:
5. Ի՞նչ գիտեիք Սայաթ-Նովայի մասին մինչև դասը կարդալը և ի՞նչ նոր բան իմացաք:
6. Երբ և որտե՞ղ է ծնվել Հ. Թումանյանը:
7. Կարդացե՛լ եք Թումանյանի հեքիաթները. եթե կարող եք, թվարկե՛ք դրանք և պատմե՛ք որևէ մեկը:
8. Ի՞նչ ապրումներ է ունենում Հ. Թումանյանը՝ տեսնելով Անիի ավերակները:
9. Ի՞նչ գիտեք Ե. Չարենցի մասին:
10. Ի՞նչ գիտեք օտարագիր հայ գրողների մասին:
11. Ինչո՞ւ ենք Վ. Սարոյանին անվանում հայ գրող. չէ՞ որ նա ստեղծագործել է անգլերեն:

ԴԱՍ 25

ՀԱՅ ԵՐԳԻ ՄԵԾԵՐԸ

Կոմիտաս

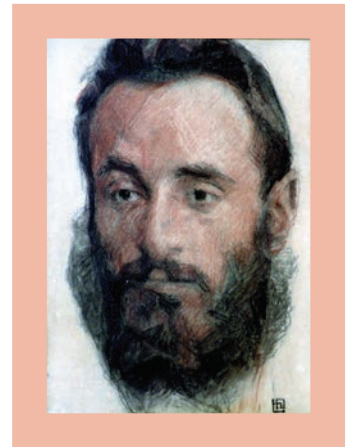
Ամեն անգամ, որ լսում եմ այս անունը, իմ առջև պատկերանում են մեր անգուգական լեռներն ու մաքուր աղբյուրները, նրանց պաղպաջուն ջրերը:

Այդ ջրերի պես հստակ ու պայծառ է Կոմիտասի երաժշտությունը, որի ակունքները հայ ժողովրդի հոգու խորքերում են:

Կոմիտասը մեր երաժշտության հոգևոր հայրն է:

Արամ Խաչատրյան

...1881 թվականն էր: Էջմիածնի Մայր տաճարի վեհարանում, կաթողիկոսի դիմաց, կանգնած է թախծոտ ու խելացի աչքերով մի տղա: Ասում են, որ նա որբ է, նրան բերել են թուրքական հեռավոր հայաշատ քաղաքից՝ Գևորգյան ձեմարան ընդունելու հույսով: Բայց... բոլոր հարցերին նա պատասխանում է թուրքերեն: Կաթողիկոսը չգիտե ինչ անել: Ամեն ինչ փոխվում է, երբ տղան սկսում է երգել: Նրա զրնգուն, հիասքանչ ձայնը ստիպում է բոլոր ներկաներին հուզվել: Կաթողիկոսի աչքերից արցունք է կաթում: Եվ տղան՝ Սողոմոն Սողոմոնյանը, դառնում է Էջմիածնի հոգևոր ձեմարանի սան: Դառնալով հոգևորական՝ Սողոմոնը ստանում է 7-րդ դարի բանաստեղծ ու երաժիշտ Կոմիտաս կաթողիկոսի անունը: Իսկ 1895թ. դառնում է վարդապետ և այնուհետև կոչվում Կոմիտաս վարդապետ:

Կոմիտասի դիմանկարը գործ՝ Եղիշե Թադևոսյանի

Կոմիտասը՝ Սողոմոն Գևորգի Սողոմոնյանը, ծնվել է 1869թ. սեպտեմբերի 26-ին Օսմանյան կայսրության Կուտինա (Քյոթահիա) քաղաքում: Նրա նախնիներն այդ քաղաք էին եկել պատմական Հայաստանի Գողթն գավառից:

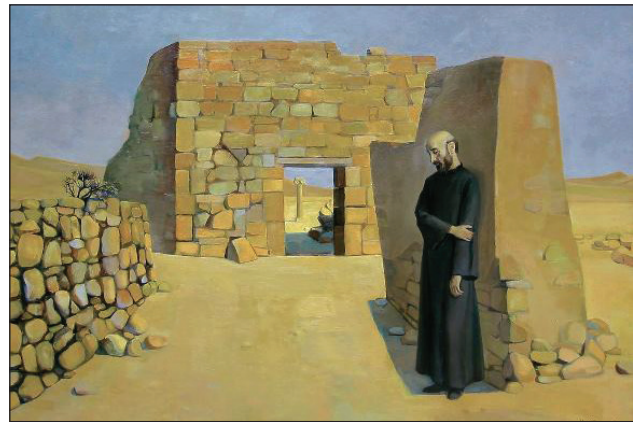
Հետաքրքրական է, որ ծագումով այդ նույն գավառից էին նաև հայ մեծ երգահան Արամ Խաչատրյանի նախնիները:

Կոմիտասի հայրը՝ Գևորգ Սողոմոնյանը, կոշկակար էր, միևնույն ժամանակ երգեր էր հորինում և օժտված էր գեղեցիկ ճայնով: Երաժշտական վառ ունակություններով աչքի էր ընկնում նաև մայրը:

Յոթ տարեկանում Կոմիտասն ընդունվեց տեղի չորսդասյա դպրոցը, որն ավարտելուց հետո հայրը նրան ուղարկեց ուսումը շարունակելու: Մակայն Կոմիտասին չհաջողվեց ուսումն ավարտել, և չորս ամիս անց նա տուն վերադարձավ բոլորովին որբացած. վախճանվել էր հայրը, իսկ Սողոմոնն ընդամենը 11 տարեկան էր...

Հայ երաժշտության պատմության մեջ Կոմիտասի վաստակն անգնահատելի է: Այն կարելի է համեմատել միայն Մեսրոպ Մաշտոցի գործի հետ: Եթե Մաշտոցի շնորհիվ հայ ժողովուրդն ունեցավ սեփական գիր ու գրականություն, ապա Կոմիտասի շնորհիվ վերագտավ իր սեփական երգն ու երաժշտությունը: Լինելով հանճարեղ արվեստագետ՝ նա կարողացավ ողջ աշխարհին ապացուցել, որ հայն ունի ինքնուրույն երաժշտություն: Եվ այդ երաժշտությունը մարտ է ու զուլալ, ինչպես մեր լեռներից բխող աղբյուրներն ու գետերը, հստակ է ու շիտակ, ինչպես մեր լեռները:

Սարգիս Մուրադյանի՝ Կոմիտասին նվիրված նկարը («Անտունի», 1969թ.)

Կոմիտասի մեծագույն ծառայությունն այն էր, որ նա հավաքեց և ուսումնասիրեց շուրջ չորս հազար ժողովրդական երգ, խմբագրեց, մշակեց ու հղկեց դրանք և վերադարձրեց ժողովրդին: Լսելով «Ծիրանի ծառը», «Կռունկը», «Կալի երգը» և ժողովրդական այլ երգերի կոմիտասյան մշակումները՝ մենք կարող ենք պատկերացնել, թե ինչպիսի վարպետությամբ է դրանք կատարել Կոմիտասը:

Կոմիտասի աճյունը ամփոփված է Երևանում՝ Նրա անունը կրող զբոսայգու պանթեոնում:

Կոմիտասի անունն են կրում նաև Երևանի պետական կոնսերվատորիան, մեր մայրաքաղաքի գլխավոր պողոտաներից մեկը, բազմաթիվ երաժշտական խմբեր հայրենիքում և սփյուռքում:

Արամ Խաչատրյան

Հայ մեծ երգահան Արամ Խաչատրյանը ծնվել է 1903թ. Թիֆլիսում: Նրա անունը հայտնի է ամբողջ աշխարհում: Խաչատրյանի ստեղծագործությունները ծանոթ են բոլոր ազգերին, դրանք հնչում են ռադիոյով, հեռուստատեսությամբ, կինոֆիլմերում: Դժվար թե գտնվի մեկը, որ չի լսել Խաչատրյանի «Սուսերով պարը» «Գայանե» բալետից: Ա. Խաչատրյանի երաժշտական ընդունակությունները նկատվել են շատ վաղ հասակում, սակայն նոտաները նա սովորել է 19 տարեկանում: Դա 1922 թվականն էր, երբ ապագա մեծ երաժիշտն ընդունվում է Մոսկվայի Գնեսինների անվան երաժշտական ուսումնարան (թավջութակի դասարան): Դրա հետ միաժամանակ նա սովորում է Մոսկվայի համալսարանի ֆիզիկա-մաթեմատիկական ֆակուլտետում: Սակայն երաժշտությունն ավելի է գրավում Խաչատրյանին. նա շատ կարճ ժամանակում դառնում է ուսումնարանի լավագույն սաներից մեկը և հնա-

րավորություն ստանում համերգներով հանդես գալու Մոսկվայի կոնսերվատորիայի դահլիճներում: Շուտով նա ընդունվում է Մոսկվայի պետական կոնսերվատորիա:

Արամ Խաչատրյանի ստեղծագործությունները արդեն համաճարդկային արժեք են. նրա «Գայանե», «Սպարտակ» բալետները բեմադրվել և բեմադրվում են աշխարհի շատ երկրներում: Հայտնի են նաև կոմպոզիտորի սիմֆոնիաները, կոնցերտները և այլ երաժշտական ստեղծագործություններ: Խաչատրյանը բարձր էր գնահատում նաև երաժշտության դերը կինոյում: Նա գտնում էր, որ լավ երաժշտությունը նպաստում է ֆիլմի գաղափարի ամբողջական ընկալմանը: Հենց այս սկզբունքով էլ նա գրել է «Պեպո» և «Զանգեզուր» կինոնկարների երաժշտությունը:

Արամ Խաչատրյանը կենդանիներ շատ էր սիրում: Գերմանիայում նրան արքայական պուդել էին նվիրել, որի անունը Լյադո էր դրել (ըստ լյա և դո նոտաների): Կոմպոզիտորը հաճույքով էր զբոսնում Լյադոյի հետ: Վերջինիս հանդեպ տածած սիրո մասին է վկայում Խաչատրյանի «Լյադոն լուրջ հիվանդացել է» պիեսը՝ նվիրված շանը:

Արամ Խաչատրյանի վաստակը մեծ գնահատականի է արժանացել. նրա անունը կրում են Հայաստանի ֆիլհարմոնիայի մեծ դահլիճը, դաշնակահարների և կոմպոզիտորների ամենամյա մրցույթը: Նրա անունով փողոց կա Երևանում, իսկ արձանը կանգնեցված է Երևանի Ա. Սպենդիարյանի անվան օպերայի և բալետի ազգային ակադեմիական թատրոնի շենքի դիմաց:

Դրվագ Ա. Խաչատրյանի «Սպարտակ» բալետի բեմադրությունից

Շառլ Ազնավուր

Շառլը կդառնա հայ ժողովրդի պատրիվը և Ֆրանսիայի փառքը:
Միսաք Մանուշյան

Վաղինակ Միքայելի Ազնավուրյանը ծնվել է 1924 թվականին Փարիզում: Նա ամբողջ աշխարհին հայտնի է որպես Շառլ Ազնավուր՝ Ֆրանսիացի տաղանդավոր երգիչ, երգահան, բանաստեղծ ու դերասան: Այն մեծագույն փառքը, որն այսօր ունի հայազգի մեծ երգիչը, ձեռք է բերվել համառ աշխատանքի ու երկար տարիների տառապանքի միջոցով:

Ելույթս ունեցավ այն ավարտը, ինչ տենչում ու սպասում էի այդքան տարիների դժվարությունների, նվաստացումների ու բոլոր տեսակի թշնամիների միջով: Ինձ նորից ու նորից են կանչում: Ես կանգնած եմ չիմանալով ինչ անել: Մինչ փառքի թևերը գրկում են ինձ, ժողովուրդն ինձ վերցնում է իր սրտի վրա, իսկ իմ սիրտը հալչում է հուզմունքից: Ես կանգնած եմ ծափերի տարափի տակ, անշարժ, շվարած, արցունքներն աչքերիս: Այո՛: Այդ երեկո ես նվաճեցի Փարիզը:

Շառլ Ազնավուր, «Ազնավուրը Ազնավուրի մասին»

գրքից

Ամբողջ աշխարհին հայտնի է, որ Ազնավուրը հայ ժողովրդի զավակն է: Ճիշտ է, նա ծնվել, մեծացել, կրթություն ստացել ու որպես երգիչ կայացել է Ֆրանսիայում, սակայն մշտապես հպարտանում է, որ իրեն բախտ է վիճակվել լինելու հայ ժողովրդի զավակը: 1976 թվակա-

նին գրած «Նրանք ընկան» բանաստեղծության մեջ Ազնավուրը ողջ աշխարհին հայտնում է, որ ինքը հայ է. զավակն է այն ժողովրդի, որը դարձավ 1915թ. Մեծ եղեռնի զոհը: Բանաստեղծը համոզված է, որ անմեղ զոհերի հիշատակը միշտ պետք է վառ պահել, և ողբերգությունը երբեք չպիտի մոռացվի.

*Անսպասարում խառնախոիվ ու
մոլորյալ հուրի նման,
Հուր ու սրից կոտորվեցին՝ ծարավ, սոված:*

.....

*Երանք ընկան՝ քաջեր դառնալ չհասցրին,
Առանց տարիք հարցնելու, մահը
կանգնեց նրանց շեմին,
Քանզի նրանց մեղքը մեկն էր՝
զավակներն էին Հայաստանի:*

Ազնավուրը հայ ժողովրդի հետ էր նաև 1988թ. դաժան երկրաշարժի ժամանակ: Այդ օրերին նա գրեց «Քեզ համար, Հայաստան» ազդեցիկ երգը: Այն ասես սպեղանի լինելը մեծ ողբերգության մեջ հայտնված հայ ժողովրդի համար.

*Եթե քո բախարն ես անգամ անիծում,
Քո աչքերի մեջ, Հայաստան երկիր,
Հույսի մի շող եմ ես ուզում տեսնել,
Ուզում եմ տեսնել ցանկություն, ձգտում,
Ճակատագիրդ ձեռքդ առնելու,
Ճակատագիրդ ամուր պահելու:*

Շատ Ազնավուրը իր ժողովրդի հետ է նրա և տխրության, և ուրախության պահերին: Հայ ժողովուրդն էլ իր հերթին իր անսահման սերը մեծ երգահանի նկատմամբ արտահայտել է նրա անունով կոչելով Երևանի հրապարակներից մեկը, արձանը կանգնեցնելով Գյումրիում:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Համառոտ պատմեք Կոմիտասի կենսագրությունը:
2. Ինչ դեր է խաղացել Կոմիտասը հայ ժողովրդի կյանքում:
3. Ձեզ ծանոթ են Կոմիտասի երգերը: Եթե լսել եք որևէ մեկը, պատմեք ձեր տպավորությունների մասին:
4. Ո՞վ է Արամ Խաչատրյանը: Ինչ ստեղծագործություններ է նա գրել:
5. Ինչ գիտեք Ազնավուրի կենսագրության մասին:
6. Լսել եք Ազնավուրի երգերը. պատմեք այդ մասին:

ԴԱՍ 26

ՀԱՅ ԿԵՐՊԱՐՎԵՍՏԻ ԽՈՇՈՐ ԴԵՄՔԵՐԸ

Ելած՝ օվկիանի անգուսպ ալիքներ,
Ծանրը հորձանքով զարկելով դեպ վեր,
Լեռնասնում էին, գոռալով ահեղ,
Եվ մըրրիկն ուժգին շրնչում էր այնպեղ
Անեզր ու անվերջ
Տարածության մեջ:

«Կանգնեցե՛ք», – գոչեց վրրձինը ձեռքին
Կախարդ ծերունին հուզված տարերքին.
Ու լուռ, հրնազանդ հանճարի ձայնին,
Մութ ալիքները, փոթորկի ժամին,
Կըտավի վրա
Կանգնած են ահա:

Հովհաննես Թումանյան, «Այվազովսկու նկարի առջև»

Հովհաննես Այվազովսկի

Ղրիմի Թեոդոսիա քաղաքի հայկական տոհմիկ ընտանիքում է ծնվել Հովհաննես Այվազովսկին: Պետերբուրգի գեղարվեստի ակադեմիան ավարտելուց հետո Այվազովսկին վերադարձավ իր հարազատ քաղաք: Մինչև կյանքի վերջը Այվազովսկին անդադար աշխատում էր և թողեց մոտ 6 հազար նկար: Դրանց մեծ մասում պատկերված է ծովը՝ փոթորկուն, խաղաղ, հազարավոր երանգներով:

Գրեթե ամեն տարի Այվազովսկու նկարները ցուցադրվում էին Ռուսաստանի, Եվրոպայի և Ամերիկայի խոշոր քաղաքներում կազմակերպվող ցուցահանդեսներում: Այվազովսկու անունը հռչակված է աշխարհով մեկ:

Այվազովսկին հայտնի է որպես ռուսական արվեստի ներկայացուցիչ, բայց նա միաժամանակ հայ մարդ էր, որը երբեք չօտարացավ իր ժողովրդից: Հայկականությունը մեծ նկարչի համար ոչ միայն մայրենի լեզու էր, միջավայր, այլև ստեղծագործության անսպառ աղբյուր: Հայաստանի բնությունը պատկերող մի շարք գործեր («Արարատ», «Սևանա լիճ» և այլն) կարևոր դեր են ունեցել հայ բնանկարչության զարգացման համար: Հայրենասեր նկարիչը ցավով է արձագանքել 19-րդ դարի 90-ական թթ. հայկական կոտորածներին. իր վերաբերմունքը նա արտահայտել է մի շարք կտավներում:

Այվազովսկին Թեոդոսիա քաղաքի և Ղրիմի հայության հովանավորն էր: Նրա նախաձեռնությամբ Թեոդոսիայում բացվել են պատկերասրահ, թանգարան, գեղարվեստի դպրոց և մշակութային այլ հաստատություններ: Նկարչի տանը հյուրընկալվել և ելույթ են ունեցել հայ մեծ դերասան Պետրոս Ադամյանը, երգահան Ալեքսանդր Սպենդիարյանը և ուրիշներ:

Արշիլ Գորկի

Նյու Յորքի «Ուիթնի» պատկերասրահում է ցուցադրվում «Նկարիչն ու իր մայրը» հրաշալի նկարը: Նկարիչը Ոստանիկ Ադոյանն է, որն աշխարհին հայտնի է Արշիլ Գորկի կեղծանունով: Նա ծնվել է 1904 թ. Արևմտյան Հայաստանի Վան նահանգի Խորգոն գյուղում, որը Հայոց ձոր գավառում էր, Վանա լիճ թափվող

Խոշար գետի հովտում: Հենց այդ տարածքում՝ Խոշարի դաշտում է հազարամյակներ առաջ մեր նախահայր Հայկը հաղթել Բելին:

Շատ գեղեցիկ էր ապագա նկարչի ծննդավայրը: «Մեր գյուղը երկնքանոց գույների մի ծաղկավան էր», – գրում է իր մանկության տարիները Գորկու հետ անցկացրած նրա զարմիկ Ադո Ադոյանը և պատմում, որ ընկուզենու տերևներից թիթեռներ, կրիաներ կտրելը Ոստանիկի սիրած խաղն էր:

1915 թվականը գլխավայր շրջեց ամեն ինչ: Իր հազարավոր հայրենակիցների հետ պատանի Ոստանիկը անցնում է Արաքս գետը և հանգրվան գտնում Արևելյան Հայաստանում: Մի քանի տարի հետո նա հայտնվում է հեռավոր Ամերիկայում:

Տասնամյակներ շարունակ, մինչև իր կյանքի վերջը, Արշիլ Գորկին պահպանեց հայրենի երկրի պատկերները իր հիշողության մեջ:

«Ես մշտապես երագումս տեսնում եմ մեր հայրենիքը, և կարծես իմ մեջ բույն դրած մի հայկական ոգի շարժում է ձեռքս՝ մեր հայրենիքից հեռավոր մի վայրում ստեղծելու Խորգոմում մեր Ադոյան ընտանիքի պարտեզների, մեր սիրած բնության ուրվանկարները, մեր գեղեցիկ Հայաստանը...»: Այս տողերը քրոջն ուղղված Գորկու նամակներից են:

Արշիլ Գորկի, «Ինքնանկար»

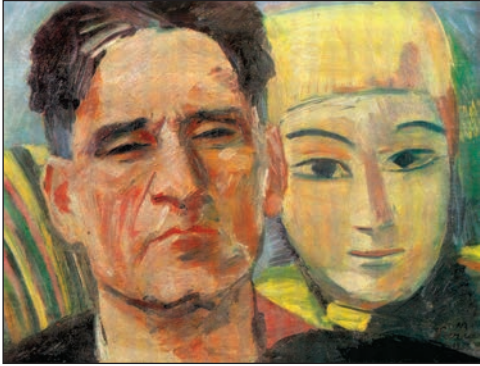
Արշիլ Գորկի,
«Նկարիչն ու իր մայրը»

Հայկական ոգին օգնեց Արշիլ Գորկուն՝ ուժ առնել, հաղթահարել բոլոր դժվարությունները և ստեղծել այնպիսի նկարներ, որոնք հասկանալի ու գրավիչ են բոլոր ազգերի մարդկանց համար:

«Հայաստանի բնությունը անսպառ աղբյուր է: Բավական է վրձինդ թաթախես նրա մեջ, և վրձիններդ կպարեն գույների նվազից... Միթե զարմանալի է, որ Հայաստանն այդքան շատ նկարիչներ է տվել: Ոչ, զարմանալի չէ:

Զարմանալին այն է, որ նրանց չեն ճանաչում հայրենիքի սահմաններից դուրս»,- գրում է Գորկին իր նամակներում: Իսկ ինքը՝ Գորկին, իր տաղանդի շնորհիվ հայտնի դարձավ աշխարհին:

Մարտիրոս Սարյան

Մ. Սարյան, «Ինքնանկար»

20-րդ դարի հայ կերպարվեստը շատ նշանավոր դեմքեր է տվել: Նրանք ժողովրդական ճանաչում ու հարգանք են ունեցել հայրենի երկրում: Կան նկարիչներ, որոնց անունը ոչ պակաս հայտնի է եղել նաև հայրենիքից դուրս: Այդ նկարիչների մեջ իր առանձին տեղն ունի Մարտիրոս Սարյանը:

Մարտիրոս Սարյանը ծնվել է 1880թ. Նոր Նախիջևան քաղաքում: Այդ փոքրիկ քաղաքն այժմ Դոնի Ռոստով քաղաքի մի մասն է: Նորնախիջևանցիները դրիմահայեր էին, որ դրանից 100 տարի առաջ վերաբնակվել էին այստեղ: Դրիմի Թեոդոսիա քաղաքից էր, ինչպես հայտնի է, նաև Հովհաննես Այվազովսկին: Այնպես որ, Մարտիրոս Սարյանի պապերն էլ դրիմահայեր էին:

Սովորելով Մոսկվայում և հաղորդակցվելով ժամանակի ռուս հայտնի նկարիչների հետ՝ Սարյանը կատարելագործում է իր վարպետությունը: Շուտով երիտասարդ նկարչի աշխատանքները տեղ են գտնում Մոսկվայում, Պետերբուրգում, Փարիզում, Նյու Յորքում և այլ քաղաքներում կազմակերպված ցուցահանդեսներում: Առաջին անգամ Սարյանը Հայաստան եկավ 1901թ., երբ արդեն 21 տարեկան էր:

Ձյունագագաթ, փայլատակող լեռներ, պողպատյա ժայռեր, արագահոս գետերով ձորեր և խորխորատներ, կանաչազարդ բլուրներ, որոնք մեկը մյուսի հետևից շարժվում են դեպի լեռնապարերը և հավլում երկնքի կաթնավունի մեջ:

Հայրենիքի թողած այս տպավորությունները այնքան ուժեղ էին, որ երիտասարդ նկարչին ստիպեցին խոստովանել՝ ուսման տարիներին ստացած գիտելիքները շատ քիչ են: «Պետք է ունենալ

սեփական լեզուն,- մտորում էր Սարյանը,- ներքին մղումը ինձ հանգիստ չէր տալիս, ստիպում էր փնտրել. քիչ է ասել՝ փնտրել, այլ գտնել, անպայման գտնել: Այդ մեծ ճանապարհին ամենից կարևոր ուղենիշն ու կռվանը, իհարկե, իմ Հայաստանն էր»:

Այնուհետև Մարտիրոս Սարյանը բազմիցս այցելեց Հայաստան, իսկ 1921թ. վերջնականապես հաստատվեց հայրենիքում: Սարյանին, Թամանյանին և Նշանավոր այլ մտավորականների հայրենիք էր հրավիրել Խորհրդային Հայաստանի ղեկավար Ալեքսանդր Մյասնիկյանը: Մարտիրոս Սարյանը դրանից հետո ստեղծագործեց ևս հինգ տասնամյակ, արդեն հայրենի հողի վրա: Այդ ընթացքում նա ստեղծեց հազարավոր նկարներ:

Մ. Սարյան, «Հայաստան»

Սարյանի գեղանկարչությունը հայտնի է ողջ աշխարհում: Նա դարձավ նորագույն ժամանակների հայ մշակույթի խորհրդանիշը, ինչպես Արամ Խաչատրյանը՝ երաժշտության մեջ, իսկ Տիգրան Պետրոսյանը՝ շախմատային արվեստում:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչ գիտեք Այվազովսկու մասին.
 - որտեղ է ծնվել,
 - որտեղ է սովորել,
 - ինչ թեմաներով է նկարել:
2. Ո՞րն է Արշիլ Գորկու ծննդավայրը և ինչ դեր ունեցավ նկարչի ստեղծագործական կյանքում:
3. Դիտելով Սարյանի նկարները կարո՞ղ եք ասել, թե որ գույներն են գերիշխում:
4. Ինչ ընդհանրություններ եք տեսնում երեք հայ նկարիչների կենսագրության մեջ, ինչ դեր է խաղացել հայրենիքի պատկերը նրանց ստեղծագործություններում:

ԴԱՍ 27

ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՄՇԱԿՈՒՅԹԸ

Հայկական
վիշապագորգ

Հայաստանը հարուստ և հին մշակույթ ունի: Դրանք մեր ճարտարապետական հուշարձաններն են, եկեղեցիներն ու խաչքարերը, մանրանկարչությամբ զարդարված ձեռագիր մատյանները և այլն: Այդ ամենն, իհարկե, հայ մշակույթի անբաժան մասն է և մեր հպարտության առարկան: Ազգային մշակույթի մաս կարող է կազմել նաև այն, ինչ շրջապատում է մարդուն նրա առօրյա կյանքում: Դա կարող է լինել մի կավե սափոր, երկաթյա մոմակալ և, վերջապես, գեղեցիկ մի գորգ, որի վրա հետաքրքրական նախշեր կան:

Այդ բոլորը ստեղծել են իրենց գործի վարպետ-արհեստավորները՝ դարբինը, բրուտը, գորգագործը և ուրիշներ: Ի տարբերություն հայտնի նկարիչների, քանդակագործների, երաժիշտների՝ ժողովրդական վարպետների անունները քիչ են հայտնի, բայց դա չի նշանակում, թե նրանց ստեղծածը պակաս արժեքավոր է: Պատահական չէ, որ իր գործը լավ իմացողին անվանում են **վարպետ**, ինչպես ժողովուրդն է կոչել իր մեծանուն զավակներին՝ Մարտիրոս Սարյանին, Ավետիք Իսահակյանին, ուրիշ մեծերի: Ժողովրդական վարպետները նույնպես ստեղծագործողներ են և իրենց աշխատանքով պահպանում ու զարգացնում են այն, ինչը մեկ ընդհանուր անունով կոչում են **ժողովրդական մշակույթ**:

Գորգագործություն

Գորգագործությունն ու կարպետագործությունը արհեստի տարածված և կարևոր ճյուղերից են: Կարպետը օգտագործվել է որպես փռոց, ծածկոց, վարագույր: Կարպետն ու գորգը տաք են պահել և զարդարել բնակարանը: Միջին դարերում հայ առևտրականները տարբեր երկրներ են արտահանել բազմատեսակ կարպետներ և գորգեր: Հայերեն «կարպետ» բառը, և *գորգ*, և *կարպետ* իմաստով, ժամանակի ընթացքում անցել է անգլերենին,

սերբերենին և եվրոպական այլ լեզուների: 13-րդ դարի իտալացի ճանապարհորդ Մարկո Պոլոն եղել է Հայաստանում: Իր ուղեգրություններում խոսելով հայերի մասին՝ նշանավոր ճանապարհորդը գրում է. «Նրանք հյուսում են աշխարհի ամենագեղեցիկ գորգերը»: Հետագա ժամանակներում էլ հայկական գորգերը մեծ համբավ ունեին:

Գորգերը մշտապես երիտասարդ մնալու մի զարմանալի հատկություն ունեն. մեկ անգամ ստեղծվելով՝ նրանց զարդանախշերը չեն մոռացվում, այլ, շարունակ ընդօրինակվելով, փոխանցվում են սերնդից սերունդ:

Գորգագործը դագգահի մոտ

Հայկական զարդանախշերը ժողովրդական հնագույն պատկերացումներ են արտահայտում: Ուշադիր դիտողի համար բացվում է զարդերի լեզվով ներկայացվող առասպելների ու հեքիաթների աշխարհը: Այդպիսին են, օրինակ, «վիշապագորգերը», որոնց վրա ոչ միայն ոլոր-մոլոր վիշապներ են պատկերված, այլև կայծակներ, «չար ուժերին» զսպելու պատրաստ արծիվներ, ցուլեր, առյուծներ:

Հայկական գորգերը նշանավոր էին նաև իրենց սքանչելի գույների շնորհիվ: Այդ գույները ստացվել են տարբեր ծառերի կեղևներից ու տերևներից, բույսերի արմատներից ու ծաղիկներից և այլ բնական նյութերից: Ամենաարժեքավոր գունանյութը որդան կարմիր կոչվող ներկն էր: Ժամանակակից գորգագործները շարունակում են հայ գորգարվեստի տոհմիկ ավանդույթները:

Որդան կարմիր

Մաշտոցի անվան Մատենադարանում պահվող ձեռագիր մատյանների էջերին վառ կարմիր գույնի շատ գեղեցիկ մանրանկարներ կան: Դրանց գույներն այնքան պայծառ են, որ թվում է, թե նկարվել են հենց վերջերս, այլ ոչ թե դարեր առաջ: Այդ նկարների համար օգտա-

գործված ներկը ստացել են փոքրիկ միջատից, որը հայտնի է հայկական որդան կարմիր անունով և տարածված է եղել Արարատյան դաշտում:

Հայկական որդան կարմիրը համարվել է աշխարհի ամենագեղեցիկ ներկերից մեկը: Կոչվել է «արքայական ծիրանի», քանի որ դրանով էին ներկում արքայական հանդերձները: Այս ներկով է դրվել «կարմիր թանաքով» ստորագրությունը, որն արքաների և կաթողիկոսների մենաշնորհն էր: Որդան կարմիրից պատրաստում էին նաև դեղամիջոցներ:

Միջատը, որից ստանում են որդան կարմիր ներկը

Որդան կարմրի ներկատներ են եղել Արտաշատ ու Դվին քաղաքներում: 13-րդ դարից որդան կարմիր ներկի արդյունահանումը նվազում է, ապա՝ դադարում: Հետագայում միջատից ներկ ստանալու եղանակները մոռացվում են: Այժմ փորձեր են արվում վերականգնելու դրանք: Գաղտնիքը, սակայն, դեռևս լրիվ վերծանված չէ:

Մեզ լավ ծանոթ է Ղազարոս Աղայանի «Անահիտ» հեքիաթը: Հեքիաթում հասարակ նախրապանի աղջիկը՝ Անահիտը, թագավորի տղայի հետ ամուսնանալուց առաջ որևէ արհեստ սովորելու պայման է դնում: Հեքիաթը մեզ այդպիսով ասում է՝ պետք է հարգալից վերաբերվել արհեստին, քանի որ այն միշտ անհրաժեշտ է:

Դարբնի և բրուտի (խեցեգործի), որմնադրի և փայտագործի (հյուսնի) արհեստները հնուց ի վեր հայտնի են: Դարբինը արոր ու գութան է պատրաստել շինականի համար, նաև զենք է կռել ու կոփել զինվորի համար, որպեսզի նա կարողանա պաշտպանել հայրենի հողը: Իսկ բրուտը կավե ամաններ է պատրաստել, որոնց մեջ մարդիկ կերակուր են եփել, հողագործն իր ցորենն է մշակել, գինեգործն իր պատրաստած գինին է պահել, որ տոնական օրերին և այլ առիթներով դրվում էր սեղանին:

Գինեգործություն

Գինեգործությունը հնուց ի վեր տարածված է եղել Հայաստանում: Հայ և օտարազգի շատ հեղինակներ Հայաստանը համարել են անուշահոտ, սքանչելի գինիների երկիր: Հայկական գինեգործության հնամյա ավանդույթների մասին են վկայում պատմիչների տեղեկությունները, ինչպես նաև՝ խաչքարերի և այլ ճարտարապետական հուշարձանների քանդակներն ու արձանագրությունները, տարբեր հնավայրերում հայտնաբերված հնձանները:

Գինի ստանում են խաղողից, նաև՝ պտուղներից ու հատապտուղներից: Գինեգործության հիման վրա հետագայում առաջ է եկել օղու և կոնյակի արտադրությունը:

Գինուն նվիրված բազմաթիվ քառյակներ ու բանաստեղծություններ են ստեղծվել հայկական, պարսկական, արաբական և այլ ժողովուրդների գրականության մեջ:

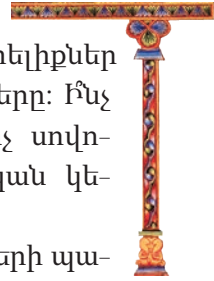
Որոշ դեպքերում գինի խմելը ոչ սովորական, խորհրդանշական իմաստ է ունենում: Օրինակ՝ պատարագի արարողության ժամանակ ներկաները քահանայի ձեռքից գինու մեջ թաթախված հաց են ընդունում: Կամ՝ եկեղեցում պսակադրության ուխտ կատարելիս նորապսակները միևնույն բաժակից գինի են խմում:

Չնայած դրան՝ գինու չարաչահումը, մշտապես գինովցած լինելը հայերի, ինչպես և այլ ժողովուրդների մեջ անոթալի, պարսավանքի արժանի սովորություն է համարվել:

Տոնական սեղանին գինու հետ տարբեր ուտելիքներ են դրվում: Որո՞նք են ձեր սիրելի ճաշատեսակները: Ի՞նչ ուտելիքներ եք նախընտրում սովորական և ոչ սովորական, տոնական օրերին: Ուրիշ ի՞նչ հայկական կերակրատեսակներ գիտեք:

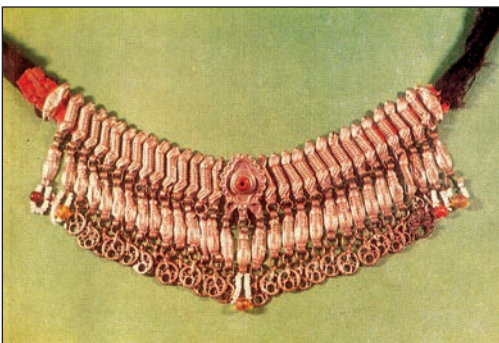
Տեսրում առանձին պունակներով գրեք հարցերի պատասխանները: Առաջադրանքը կատարելիս խորհրդացեք մայրիկի, տատիկի և ընտանիքի մյուս անդամների հետ: Հնարավորության դեպքում օգտվեք լրացուցիչ այլ տեղեկատու աղբյուրներից:

Ոսկերչություն, արծաթագործություն, տարազ

Սովորաբար մարդիկ հարսանիք գնալիս կամ որևէ այլ արարողության մասնակցելիս զարդարվում են, իրենց տոնական հագուստի հետ կրում այդ հագուստին հարմար զարդեր: Հագուստը և զարդերը (մատանի, ապարանջան, վզնոց և այլն) տարազի մաս են:

Զարդերը կարող են տարբեր նյութերից պատրաստված լինել, բայց ընդունված է դրանք ավելի հաճախ ոսկուց և արծաթից պատրաստել: Ոսկերչությունն ու արծաթագործությունը կարևոր, տարածված արհեստներ են: Թանկարժեք, գեղեցիկ, բոլորի ուշադրությունը գրավող զարդեր շատերն են ցանկանում ունենալ:

Արծաթյա վզնոց, 19-րդ դար

Ոսկերիչներն ու արծաթագործները միայն զարդեր ու հարդարանքի իրեր չեն պատրաստում: Գեղեցիկ իրերով զարդարում են նաև տները, եկեղեցիներն ու այլ շենքեր, անցյալում՝ արքայական ու իշխանական պալատները:

Անցյալի հայ ոսկերչության լավագույն նմուշները մենք կարող ենք տեսնել Հայաստանի թանգարաններում:

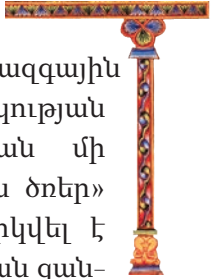
Ոչ միայն ոսկերչական իրերը, այլև խեցեղենը, գործվածքեղենը, գորգերը և մարդու առօրյա կյանքում օգտագործվող, նրա

կենցաղը հարմար և գեղեցիկ դարձնող իրերը նաև արվեստի նմուշներ կարող են լինել: Այդ պատճառով ժողովրդական մշակույթի այդ մասը **կիրառական արվեստ** է կոչվում:

Այսօր էլ թանգարաններում, բնակարաններում, նաև պուրակներում ու զբոսայգիներում կարելի է տեսնել կավից, մետաղից, փայտից պատրաստված այդպիսի իրեր: Դրանք գուցե չեն օգտագործվում իրենց նախկին նշանակությամբ, բայց շարունակում են հիացնել մարդկանց:

Հայ մշակույթի շատ տարրեր միջազգային ճանաչում են ստացել՝ դառնալով մարդկության ընդհանուր մշակութային հարստության մի մասը: Այսպես, 2012 թվականին «Սասնա ծռեր» կամ «Սասունցի Դավիթ» էպոսն ընդգրկվել է ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի մարդկության ժառանգության ցանկում: Այդ ցանկում ընդգրկվել են նաև դուդուկը, խաչքարային արվեստը, Հաղպատի և Սանահինի համալիրները, Էջմիածնի Մայր տաճարը, Զվարթնոցը, պատմաճարտարապետական այլ կառույցներ: Վերջերս ցանկում ներառվել է հայկական լավաշը:

Աշխարհի ամենահին կոշիկը

2008 թվականի սեպտեմբերին Հայաստանի Վայոց ձորի մարզում, Արենի գյուղից արևմուտք, Արփա գետի ձախ ափին գտնվող քարայրում հնագետները կոշիկ են հայտնաբերել՝ զարմանալիորեն լավ պահպանված վիճակում: Հայտնաբերված կոշիկը 1000 տարով ավելի հին է, քան եգիպտական բուրգերը, և

շուրջ 400 տարով ավելի հին, քան Քարահունջը: Այսպիսով, 5500 տարվա պատմություն ունեցող կոշիկը աշխարհի ամենահին կաշվե ոտնամանն է:

Կոշիկի փոքր չափսից ենթադրվում է, որ կանացի է, թեև, գիտնականների հավաստմամբ, այդ դարաշրջանում փոքր չափսի ոտնաման կարող էր կրել նաև արական սեռի ներկայացուցիչը:

Ոտնամանի լավ պահպանմանը նպաստել են սառը եւ չոր եղանակային պայմանները: Բացի դրանից՝ քարանձավի հատակը պատված է եղել ոչխարի կաշվով ու գոմաղբի հաստ շերտով, ինչը նույնպես պաշտպանիչ դեր է կատարել:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ո՞ւմ է ժողովուրդը անվանում վարպետ:
2. Ժողովրդական ի՞ր վարպետին են անվանում բրուտ:
3. Բնակարանը զարդարելուց բացի՝ ուրիշ ի՞նչ կիրառական նշանակություն են ունեցել կարպետն ու գորգը:
4. Զարդերից բացի՝ ինչե՞ր էին պատրաստում ոսկերիչներն ու արծաթագործները:

Հայկական տարազի քարտեզ

ԴԱՍ 28

ՃԱՐՏԱՐԱԿԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Հայ մշակույթի պատմության մեջ իր ուրույն տեղն ունի ճարտարապետությունը: Հայաստանը հաճախ են անվանում բացօթյա թանգարան, որտեղ ամենուրեք կարելի է տեսնել տարբեր դարերում ստեղծված ճարտարապետական հուշարձաններ:

Միջնադարյան ճարտարապետական կառույցները վկայում են, որ դրանք կառուցել են մեծ փորձ և հմտություն ունեցող բարձրակարգ վարպետներ: Այս կամ այն կառույցի վրա աշխատող վարպետների ղեկավարը ճարտարապետն է: Նա ոչ միայն անմիջականորեն վերահսկում է շինարարական աշխատանքը, այլև պետք է կազմի կառույցի կարևոր հատվածների մանրակերտը: Ճարտարապետի ցուցումով է տեղադրվում ամեն մի հանգույց, ամեն մի զարդանախշ:

Իսկ ովքեր են կառուցել այս կամ այն կոթողը, ինչ է մեզ հայտնի Հռիփսիմեն ու Զվարթնոցը, Աղթամարն ու Անիի տաճարները կառուցող ճարտարապետների և շինարար-վարպետների մասին: Իրենց մատյաններում հայ պատմիչները, ցավոք, քիչ տեղեկություններ են հաղորդում այդ հրաշալի կառույցները ստեղծած վարպետների

մասին: Ընդամենը մի քանի տասնյակ անուններ են մեզ հասել: Միջնադարի հայ նշանավոր ճարտարապետներ էին Մանուելը, Տրդատը, Մոմիկը և ուրիշներ:

Մանուել, Տրդատ, Մոմիկ

Մանուելը Վասպուրականի Արծրունյաց թագավորական տան գլխավոր ճարտարապետ-քանդակագործն էր: 10-րդ դարի սկզբին, Գագիկ Արծրունի թագավորի օրոք, Ոստան և Աղթամար

քաղաքներում նա կառուցում է նավահանգիստներ և պալատներ, տաճարներ ու զբոսավայրեր: Ոստան քաղաքում նա հիմնադրում է մի շքեղ պալատ, որն ուներ ընդարձակ, նկարազարդ և լուսավոր դահլիճներ, բազմաթիվ սենյակներ, որոնցից հիանալի տեսարաններ էին բացվում դեպի հեռավոր հորիզոնն ու լիճը: Մի ընդարձակ պալատ էլ Մանուելը կառուցում է Աղթամարում:

Ոստան քաղաքի պալատը

Ամրոցի գագաթը ծովահայաց է և շատ վայելուչ: Երբ հողմերից հուզված ալեկոծվում է ծովը, նրա ծաղկաձև ալիքները հաճելի և վայելուչ են երևում, իսկ երբ օդը հստակ է լինում, գրավում է բոլորին՝ իր ծավալունը տեսնելու համար: Որի պատճառով և թագավորը ձեռնարկում է նրա մեջ կառուցել ապարանքներ, սենյակներ և փողոցներ հրաշալի, պատկերավոր և տեսակ-տեսակ հորինվածքով, որը չեմ կարող պատմել: Պարսպում է նաև ծովակողմը զորավոր վեմերով, հիմքերը դնելով անհնարին խորության մեջ, իսկ պարսպի վերևում, ծովի առջև շինում է մի ճեմադահլիճ՝ զարդարված ոսկեզարդ և պեւ-պեւ ներկերով, հույժ լուսավոր: Կազմում է կամարաձև, օղաբեր, զովացնող դռներ, միաժամանակ նաև շողարձակ լուսամուտներ, որոնք արեգակի ծագման և մայրամուտի պահերին փայլատակելով ծովի վրա, դահլիճի սրտի մեջ են գցում իրենց շողերը, և պեւ-պեւ գույներով շրջափռելով դրոշմված պատկերներն ու զանազան հորինվածքները, ապշեցնում են դիտողներին:

Մանուն Արծրունի

Պալատից քիչ հեռու Սուրբ Խաչ հրաշալի եկեղեցին էր, որը կանգուն է մնացել մինչև մեր օրերը: Տաճարի պատերը քանդակված են հրաշալի զարդանախշերով:

Աղթամարի տաճարի կառուցումից տասնամյակներ անց Հայաստանի հյուսիսում՝ Բագրատունյաց Անի մայրաքաղաքում,

հռչակվեց մեկ ուրիշ մեծ վարպետի՝ Տրդատ ճարտարապետի անունը: Տրդատի անունը հայտնի էր ոչ միայն Հայաստանում, այլև նրա սահմաններից դուրս:

Սուրբ Սոփիայի տաճարի գմբեթը

Անիի Մայր տաճարը

Տրդատի ստեղծագործությունն իր որոշակի ազդեցությունն ունեցավ հայ ճարտարապետական արվեստի հետագա զարգացման վրա:

13-14-րդ դդ. հայ ճարտարապետության նշանավոր դեմքերից է Մոմիկը: Նա Սյունյաց Օրբելյան իշխանական տան ճարտարապետն էր: Մոմիկը միաժամանակ նաև քանդակագործ էր և նկարիչ: Մոմիկի ուշագրավ գործերից են Օրբելյանների ամառային

Կոստանդնուպոլսի Սուրբ Սոփիայի տաճարի գմբեթը երկրաշարժից փլվել էր: Վիթխարի, ավելի քան 31 մետր տրամագիծ ունեցող գմբեթը վերականգնելու դժվարին և պատվաբեր գործը հանձնարարվեց Տրդատին: Այսօր դժվար է ասել, թե ինչպիսի միջոցներ, շինարարական տեխնիկայի ինչ հնարներ կիրառեց Տրդատը գմբեթը վերականգնելիս, բայց մի բան հաստատ է. արդեն հազար տարի տաճարի գմբեթը կանգուն է՝ դիմանալով բոլոր փորձություններին:

1001թ. Տրդատն ավարտեց Անիի Մայր տաճարի կառուցումը: Այնուհետև նա ձեռնամուխ եղավ զվարթնցատիպ Սուրբ Գրիգոր կամ Գազկաշեն տաճարի կառուցմանն Անիում: Մայրաքաղաքի այդ նշանավոր տաճարը նման էր Զվարթնոցին, բայց նույնությամբ չէր կրկնում:

Խաչքար.
գործ՝ Մոմիկի

Նստավայրում՝ Եղեգիսում կառուցված Զորաց եկեղեցին, Նորավանքի երկհարկ դամբարան-եկեղեցին, ինքնատիպ խաչքարեր և մանրանկարներ: Իր վերակառուցած Նորավանքում Մոմիկի հիշատակը հավերժացնող մի համեստ խաչքար կա՝ կանգնեցված նրա աշակերտների կողմից:

Օպերայի և բալետի ակադեմիական թատրոնի շենքը
Երևանում

Ալեքսանդր Թամանյան

Բոլորին է հայտնի այս հրաշալի կառույցը Երևանի կենտրոնում: Այդ շենքից քիչ հեռու մի գողտրիկ փողոց-զբոսայգի կա, որ կրում է մեծ ճարտարապետ Ալեքսանդր Թամանյանի անունը: Այդ ոչ մեծ փողոցում էլ կանգնած է նրա բազալտե հուշարձանը: Արձանը նման չէ մյուսներին. կարծես մի քիչ կռացած լինի, խորասուզված իր գծագրերի մեջ: Իսկ գծագրերը շատ-շատ էին: Օպերայի շենքից բացի՝ Թաման-

Ալեքսանդր Թամանյանի արձանը
Երևանում

յանի նախագծով են կառուցվել նաև Կառավարական տունը Հանրապետության հրապարակում և բազմաթիվ այլ շենքեր:

Թամանյանի թերևս ամենակարևոր գործը Երևանի գլխավոր հատակագծի կազմումն էր: Հատակագծի մտահղացումը շատ պարզ է և միաժամանակ ինքնատիպ: Եթե Հաղթանակի զբոսայգու բարձունքից նայենք Երևանի կենտրոնին, նրա պողոտաների դասավորությանը, մեզ կթվա, թե մենք թատրոնում ենք, հանդիսատեսները այդ փողոցներն ու հրապարակներն են, իսկ բեմում վեհորեն բազմած է հայոց սրբազան լեռը՝ Մասիսը:

Մինչև իր կյանքի վերջը Թամանյանն անընդհատ անդրադառնում էր քաղաքի գլխավոր հատակագծին, լրամշակում, բայց այդպես էլ ավարտին չհասցրեց: Դժվար էր հասնել քաղաքի արագ զարգացման ընթացքին:

Թամանյանի մասին

Նա մեր աչքերը բացեց, նա ուղի ցույց տվեց՝ լայն, մեծ, իսկական: Իհարկե, Կառավարական տունը, օպերայի թատրոնը հոյակապ կառույցներ են, բայց հարցը դա չէ, այլ այն, որ նա մեր քարերին ստիպեց խոսել հայերեն, ինչպես եղել է դարեր առաջ: Մի շենք է կառուցել, թե տասը, նշանակություն չունի: Նա քաղաք ստեղծեց: Երևանը նրա անվան հետ է կապված:

Ռաֆայել Իսրայելյան

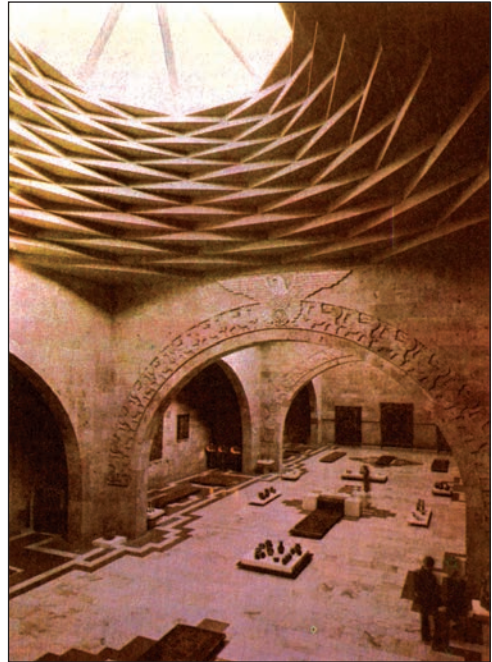
Թամանյանը ստեղծեց հայ ճարտարապետության նոր դպրոց, այսինքն՝ համախոհների խումբ, որը պատրաստ էր շարունակել ճարտարապետական արվեստի թամանյանական ավանդույթները: Այդ ավանդույթների իսկական ժառանգորդն ու զարգացնողներից մեկը Ռաֆայել Իսրայելյանն էր:

Ռաֆայել Իսրայելյան

Ռաֆայել Իսրայելյանի ինքնատիպ ստեղծագործությամբ կարծես միավորվեցին շինարարական տեխնիկայի ժամանակակից նվաճումներն ու հայ ճարտարապետության հազարամյա ավանդույթները: Դրանում համոզվելու համար մենք պարզապես պետք է ուշադիր դիտենք Հրազդանի ձորափին կառուցված Արարատ գինու կոմբինատի մառանները: Դրանք հեռվից բերդապարսպի տպավորություն են թողնում և այնպիսի ներդաշնակությամբ են միաձուլվում տեղանքին, որ կարծես բնության ստեղծագործություն լինեն: Շրջապատի հետ նույնպիսի ներդաշնակություն ունի նաև Հրազդան գետի վրա կառուցված ջրատար կամուրջը:

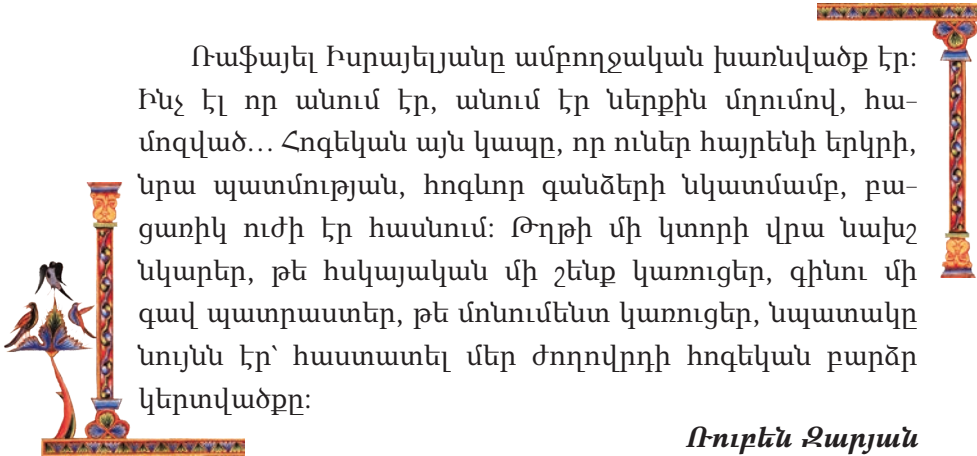
Ռաֆայել Իսրայելյանը բազմաթիվ փոքր ու մեծ ստեղծագործությունների հեղինակ է: 1942թ. Էջմիածնի Փարաքար գյուղի համար նախագծելով աղբյուր-հուշարձան՝ նա փաստորեն սկիզբ դրեց զոհվածների հիշատակին աղբյուր-հուշարձաններ կառուցելու ազգային գեղեցիկ ավանդույթի վերականգնմանը:

Ռաֆայել Իսրայելյանը ստեղծել է փոքր ու մեծ ծավալի շատ գործեր: Ճարտարապետի մեծածավալ գործերի մեջ առանձնանում են Հաղթանակի զբոսայգում կանգնեցված Մայր Հայաստան հուշարձանի պատվանդանը, որը միաժամանակ նաև թանգարանի շենք է, և, իհարկե, Սարդարապատի հուշահամալիրը: Հուշահամալիրի ամենամեծ կառույցը ազգագրության թանգարանի շենքն է: Շենքի տանիքը կառուցված է անցյալի մեր ժողովրդական բնակելի տների նմանությամբ. այսինքն՝ լուսավորվում է բնական լույսով: Թանգարանի շենքի արտաքին պատերը փակ են, բայց երկու տեղում

դրանք նեղլիկ պատուհաններ ունեն: Այդ պատուհաններից մեկը նայում է Արագածին, մյուսը՝ Արարատին:

Սարդարապատից բացի՝ Ռաֆայել Իսրայելյանի նախագծով կառուցվել են նաև Միսա լեռան, Հաճրնի, Ապարանի հերոսամարտերին նվիրված հուշարձանները և տասնյակ այլ կառույցներ:

Ռաֆայել Իսրայելյանը ամբողջական խառնվածք էր: Ինչ էլ որ անում էր, անում էր ներքին մղումով, համոզված... Հոգեկան այն կապը, որ ուներ հայրենի երկրի, նրա պատմության, հոգևոր գանձերի նկատմամբ, բացառիկ ուժի էր հասնում: Թղթի մի կտորի վրա նախշ նկարեր, թե հսկայական մի շենք կառուցեր, գինու մի գավ պատրաստեր, թե մոնումենտ կառուցեր, նպատակը նույնն էր՝ հաստատել մեր ժողովրդի հոգեկան բարձր կերտվածքը:

Ռուբեն Զարյան

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Ինչ դեր ուներ ճարտարապետը միջնադարյան կառույցների ստեղծման աշխատանքում:
2. Միջնադարի ինչ նշանավոր հայ ճարտարապետների գիտեք: Համառոտ պատմե՛ք նրանց գործերի մասին:
3. Նշանավոր ինչ կառույցներ է նախագծել Ալեքսանդր Թամանյանը: Ո՞րն է, ձեր կարծիքով, նրա ամենագլխավոր գործը:
4. Թվարկե՛ք Ռաֆայել Իսրայելյանի մի քանի ստեղծագործություն: Ինքներդ տեսե՛լ եք դրանցից որևէ մեկը: Պատմե՛ք այդ մասին:

ԴԱՍ 29

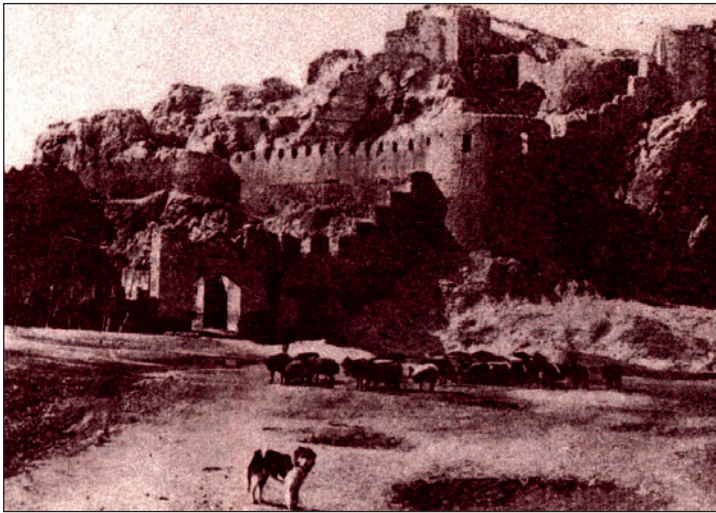
ՀԱՅՈՑ ՄԱՅՐԱՔԱՂԱՔՆԵՐԸ

Իր պատմության ընթացքում Հայաստանը տասներկու մայրաքաղաք է ունեցել՝ Վան, Արմավիր, Երվանդաշատ, Արտաշատ, Տիգրանակերտ, Վաղարշապատ, Դվին, Բագարան, Շիրակավան, Կարս, Անի և Երևան:

Վան

Ք. ա. 9-րդ դարի երկրորդ կեսին, ինչպես հայտնի է, Սարդուրի I արքան հիմնադրեց Տուշպա (Տոսպ, Վան) մայրաքաղաքը:

Քաղաքի հիմնադիր արքայի օրոք Վանի կենտրոնում վեր խոյացող լեռան լանջերին կառուցվում են բազմաթիվ զինանոցներ, պահեստներ, դիտակետեր, իսկ միջնաբերդի ստորոտում՝ հզոր պարիսպ:

Վանի բերդը

Դրանից հետո էլ՝ Երվանդունիների օրոք, Վանը դարձյալ Հայաստանի մայրաքաղաքն էր: Քաղաքի բուռն զարգացումը շարունակվեց նաև Արտաշեսյանների ժամանակ: Տիգրան Մեծն այստեղ բազմաթիվ արհեստավորների ու առևտրականների բնակեցրեց: Քաղաքը ծաղկում էր նաև 10-11-րդ դարերում՝ Վասպուրականի Արծրունյաց թագավորության օրոք: 19-րդ դարում Վանը Արևմտյան Հայաստանի կարևոր կենտրոններից էր,

այստեղ հատկապես զարգացած էին արհեստները: Մեծ համբավ ունեին վանեցի ոսկերիչներն ու արծաթագործները: Մեծ եղեռնի ժամանակ հայկական Վանը ոչնչացվեց:

Այժմ Վանը գավառական ոչ մեծ քաղաք է ներկայիս Թուրքիայի տարածքում:

Արմավիր

Պեղումներ Արմավիրում

ղումների հետևանքով: Գրեթե երեք մետր բարձրությամբ հողագույն պատերն ու աղյուսաշեն սենյակները վկայում են, որ ժամանակին այստեղ ծաղկուն քաղաք է եղել: Մովսես Խորենացին Արմավիրի հիմնադրումն ու անվան ծագումը կապում է Հայկ Նահապետի թոռ Արամայիսի անվան հետ:

Արմավիրը մշակութային ու կրոնական խոշոր կենտրոն էր: Այստեղ բազմաթիվ մեհյաններ և հեթանոսական այլ սրբավայրեր կային: Իսկ քաղաքի շրջակայքում Սոսյաց անտառն էր, որի ծառերի տերևների սոսափյունով քրմերը գուշակություններ էին անում: Ք. ա. 3-րդ դարի վերջերին, երբ Հայաստանի նոր մայրաքաղաք դարձավ Երվանդաշատը, Արմավիրի դերը նվազեց:

Արմավիր մայրաքաղաքն այժմ չկա: Բայց նրա անունով կան Արմավիր մարզկենտրոնը, Հայաստանի այլ բնակավայրեր և Արմավիր հայաշատ քաղաքը Հյուսիսային Կովկասում:

Երվանդաշատ

Ք. ա. 220թ. գահ բարձրացավ Երվանդունյաց արքայատոհմի վերջին ներկայացուցիչը՝ Երվանդ Վերջինը: Այնտեղ, ուր Արաքս և Ախուրյան գետերը միախառնվում են, Երվանդ Վերջինը կառուցում է նոր մայրաքաղաք՝ Երվանդաշատը: Մայրաքաղաքից ոչ հեռու նա կառուցել է տալիս նաև Երվանդակերտ դաստակերտը:

Ինձ համար քաղցր է պատմել նաև գեղեցիկ Երվանդակերտ դաստակերտի մասին, որ նույն Երվանդը շինեց գեղեցիկ և չքնաղ հորինվածքով: Որովհետև մեծ հովտի միջին մասը լցնում է բնակչությամբ և պայծառ շինություններով, լուսավոր, ինչպես աչքի բիրբը, իսկ բնակչության շուրջը կազմում է ծաղկանոցներ և բուրաստաններ, ինչպես բբի շուրջը աչքի մյուս բոլորակը: Իսկ այգիների բազմությունը նմանվում էր խիտ արտևանունքի գեղեցիկ գծին, որի հյուսիսային կողմի կամարածն դիրքը իսկապես համեմատվում էր գեղեցիկ կույսերի հոնքերի հետ: Իսկ հարավային կողմից հարթ դաշտերը հիշեցնում էին ծնտոների գեղեցիկ ողորկությունը: Իսկ գետն իր երկու ափերի բարձրություններով պատկերանում էր մի բերան՝ իր երկու շրթունքներով:

Մովսես Խորենացի, «Հայոց պատմություն»

Արտաշատ

Արտաշատը, ինչպես և Արմավիրը, Հայաստանի Հանրապետության ներկայիս քաղաքներից է, մարզային կենտրոն: Ի տարբերություն Արմավիրի, որը նույնանուն մարզի կենտրոնն է, Արտաշատը Արարատի մարզկենտրոնն է, և դա պատահական չէ: Այդ քաղաքները, ինչպես և նրանց հնամենի անվանակիցները,

Ժամանակակից
Արտաշատ քաղաքի
մուտքը

Արարատի հավերժական հայացքի տակ են: Հայոց սրբազան լեռան աչքի առաջ շատ քաղաքներ են ծնունդ առել. դրանցից են Վաղարշապատը, որն առ այսօր գոյություն ունի նույն անունով և նույն տեղում, Դվինը, որը շուրջ կես հազարամյակ Հայաստանի մայրաքաղաքն էր, և ներկայիս մայրաքաղաք Երևանը:

Արտաշատը հիմնադրել է Արտաշես I-ը Հին աշխարհի հռչակավոր գորավար Հաննիբալի խորհրդով: «Հայկական Կարթագենը»¹, ինչպես Արտաշատն անվանեցին ժամանակակիցները, միասնական հատակագիծ ունեցող մեծ ու գեղեցիկ քաղաք էր:

Տիգրանակերտ քաղաքն արդեն ներկայացրել ենք Տիգրան Մեծի մասին պատմող դասում:

Վաղարշապատ

Հայոց **Վաղարշ I** թագավորը (117-140թթ.), պարսպապատելով Վարդգեսավան հին բնակավայրը՝ վերանվանում է Վաղարշապատ և հռչակում մայրաքաղաք:

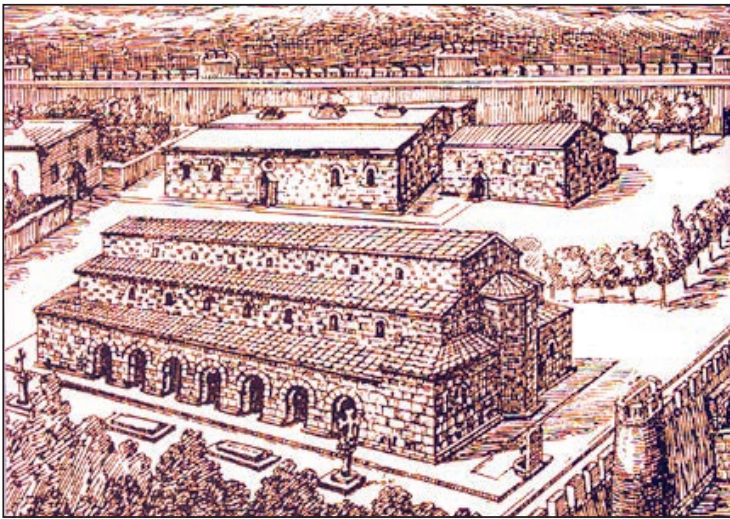
Վաղարշապատի դերը հատկապես մեծացավ 4-րդ դարի սկզբին, երբ քրիստոնեության ընդունումից հետո՝ 303թ. այստեղ կառուցվեց Էջմիածնի Մայր տաճարը: Նրա անունով էլ հետագայում քաղաքը կոչվեց Էջմիածին:

Դարեր շարունակ Վաղարշապատը հայոց հոգևոր կենտրոնն էր: 1441թ.՝ հազարամյա ընդմիջումից հետո այստեղ վերահաստատվեց Ամենայն հայոց կաթողիկոսական աթոռը:

1. **Կարթագեն** – Աֆրիկայի հյուսիսում եղած հնադարյան նշանավոր քաղաք-պետություն, որը երեք անգամ պատերազմի մեջ է եղել հռոմեացիների հետ: Կարթագենի ամենանշանավոր գորավարը Հաննիբալն էր:

ԴՎԻՆ

4-րդ դարի 30-ական թթ. հայոց **Խոսրով Կոտակ** թագավորը Արտաշատից ոչ հեռու, բլրի վրա հիմնեց երկրի նոր մայրաքաղաքը՝ Դվինը (քաղաքն այդպես էր կոչվում համանուն բլրի անունով): Արշակունյաց թագավորության անկումից հետո Դվինը մարզպանական Հայաստանի կենտրոնն էր: 5-րդ դարի երկրորդ կեսին, երբ կաթողիկոսական աթոռը Վաղարշապատից տեղափոխվեց այստեղ, Դվինը դարձավ նաև Հայաստանի հոգևոր, մշակութային կենտրոնը:

Դվինի կենտրոնական թաղամասը

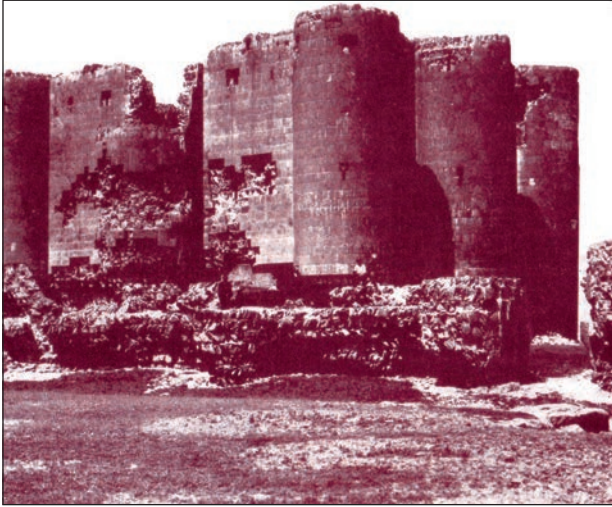
Դվինի ավերակներն այժմ փռված են Արտաշատի Վերին Դվին, Ներքին Դվին, Հսաբերդ և այլ գյուղերի տարածքներում:

Բագարան, Շիրակավան, Կարս

Բագրատունյաց թագավորության օրոք Հայաստանը չորս մայրաքաղաք է ունեցել՝ Բագարան, Շիրակավան կամ Երազգավորս, Կարս և Անի:

885թ. Բագրատունյաց Հայաստանի մայրաքաղաք դարձավ **Բագարանը**: Այստեղ էր Բագրատունիների տոհմական դամբարանը:

Աշոտ I-ին հաջորդած Սմբատ I Բագրատունու օրոք մայրաքաղաք դարձավ **Շիրակավանք**, որը մինչ այդ նրա նստավայրն էր: Ինչպես և Բագարանը, այն Շիրակում էր, Անիից ոչ հեռու, Ախուրյան գետի աջ ափին:

Տիգնիս ամրոցը Շիրակում

հայրենի քաղաքի մասին կգրի. «Առաքելոց եկեղեցին ամենամեծ ու ամենանվիրական հրաշալիքն է, զարդն է, զարմանքն է այդ հնամյա քաղաքի»:

Աշոտ Երկաթին հաջորդած Աբաս թագավորի օրոք Բագրատունյաց Հայաստանի նոր մայրաքաղաք դարձավ Կարսը: Կարսում Աբաս արքան մեծ շինարարություն սկսեց: Կառուցապատվեց քաղաքի միջնաբերդը: Կարսագետի ափին կառուցվեց Ս. Առաքելոց Մայր եկեղեցին: Դրանից հազար տարի հետո Եղիշե Չարենցն իր «Երկիր Նաիրի» վեպում

Առաքելոց եկեղեցին և Կարսի բերդը

Անի

Պատմիչներն Անի քաղաքն անվանել են «մեծ», «սիեզերահոչակ»: Այդ անուններին Անին արժանացել է իր հրաշալի պալատների, տաճարների, կամուրջների և այլ կառույցների համար: Տպավորիչ են անգամ նրա ավերակները:

Անին Բագրատունյաց Հայաստանի չորրորդ և վերջին մայրաքաղաքն էր: Մայրաքաղաք դառնալուց հետո Անին այնպիսի թափով է զարգանում և ընդարձակվում, որ Սմբատ II արքան ստիպված է լինում կառուցել նոր պարիսպներ: «Սմբատյան» կոչված այդ պարիսպների շուրջը մինչև 10-12 մետր լայնությամբ խանդակ էր փորված, որը լցվում էր ջրով: Պաշտպանական

Ճարտարապետ
Թ. Թորամանյանը
Անիում

նպատակներից բացի՝ այն օգտագործվում էր նաև ոռոգման համար: Պաշտպանական կարևոր նշանակություն ունեին նաև Անիի կամուրջները: Դրանցից մեկը ափերի հետ կապվում էր շարժական տախտակամածների միջոցով: Վտանգի դեպքում տախտակամածը բարձրացվում էր: Կար նաև քարանձավային և ստորգետնյա Անի՝ իր բնակարաններով, սրահներով ու խորշերով, որոնք հիանալի թաքստոցներ ու ծուղակներ էին:

Անիի գլխավոր փողոցը 4-5 մետր լայնություն ուներ: Այս փողոցով էր անցնում ջրմուղի հիմնական գիծը: Ջրմուղը ոչ միայն կավե, այլև երկաթե խողովակներ ուներ:

Անին եկեղեցաշատ քաղաք էր: Քաղաքի մասին խոսելիս հաճախ ասվում էր՝ Անին հազար ու մեկ եկեղեցի ունի: Քաղաքն ուներ իր համալսարանը, մատենադարանը:

Հայոց հռչակավոր մայրաքաղաքն արհեստի և առևտրի խոշորագույն կենտրոն էր: Անեցի վաճառականները առևտուր էին անում Բյուզանդիայի, Պարսկաստանի, Հնդկաստանի, Չինաստանի և այլ երկրների հետ: Հետագա դարերում Անին բազմիցս հարձակումների է ենթարկվել, ավերվել է և դարձյալ վերակառուցվել: Պատերազմները, երկրաշարժերն ու այլ

աղետները կամաց-կամաց քայքայեցին քաղաքը: 16-րդ դարում այն սովորական մի գյուղ էր, իսկ երկու դար հետո այնտեղ այլևս բնակիչներ չկային:

Անին միջնադարյան Հայաստանի ամենալավ ուսումնասիրված քաղաքներից է: Հայոց հռչակավոր մայրաքաղաքի մասին գրվել են տասնյակ գրքեր, բազմաթիվ երգեր, բանաստեղծություններ և գեղարվեստական այլ գործեր:

Անիի Սմբատյան պարիսպները

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Թվարկե՞ք պատմական Հայաստանի մայրաքաղաքները:
2. Ե՞րբ և ո՞ւմ օրոք է Վանը դարձել մայրաքաղաք: Ուրիշ ի՞նչ անուններով է հայտնի:
3. Արմավիր անունով ժամանակակից ի՞նչ քաղաքներ գիտեք:
4. Ո՞ւմ անունն են կրում Երվանդաշատը, Արտաշատը, Տիգրանակերտը, Վաղարշապատը:
5. Հաջորդաբար թվարկե՞ք Բագրատունյաց Հայաստանի չորս մայրաքաղաքները:
6. Ի՞նչն է վկայում, որ Անին իր ժամանակի մեծ և զարգացած քաղաքներից էր:

ԴԱՍ 30

ՔԱՂԱՔԱՄԱՅՐ ԵՐԵՎԱՆԸ

*Երևան դարձած իմ Էրեբունի,
Դու մեր Դվին, մեր նոր Անի,
Մեր փոքրիկ հողի դու մեծ երազանք,
Մեր դարե կարոտ, մեր քարե նազանք:*
Պարույր Սևակ

Երևանի զինանշանը

Վարդագույն քարե ծաղկեփնջի է նման մեր հանրապետության մայրաքաղաքը: Այդ ծաղկեփնջի ամենագեղեցիկ «ծաղիկը» Երևանի կենտրոնն է՝ բազմաթիվ հրաշալի շենքերով ու շինություններով: Հանրապետության հրապարակը օղակող շենքերի մոտով քայլելիս մարդկանց ուշադրությունն են գրավում կամարաձև պատշգամբները, սլացիկ խոյակները, խաղողի, նռան, տարբեր թռչունների զանազան զարդանախշերը: Յուրօրինակ է Երևանը իր ճարտարապետական կոթողներով: Հատկապես առանձնանում են Կառավարության տունը, Օպերայի և բալետի պետական ակադեմիական թատրոնը, Մարզահամերգային համալիրը և այլն: Ծիծեռնակաբերդի բլրի վրա հայրենի հողի ձեռքված վերքի նման վեր է խոյանում Մեծ եղեռնի զոհերի հիշատակին նվիրված հուշակոթողը: Մայրաքաղաքի մյուս բարձրադիր վայրում՝ Հաղթանակի զբոսայգում, սուրը ձեռքին կանգնած է «Մայր Հայաստան» հուշարձանը: Քաղաքի բարձունքներից մեկում՝ Եռաբլուր պանթեոնում հանգչում են հայոց նորոյա՝ Արցախյան ազատամարտի հերոսների աճյունները:

Այսօրվա Երևանում կարելի է հանդիպել Հայաստանի անցյալի մայրաքաղաքների հիշատակները. դրանք ապրում են փողոցների, հյուրանոցների անվանումներում՝ Էրեբունի, Դվին, Անի և այլն: Պատմական Հայաստանի հիշատակներն ապրում են Զեյթոն, Մալաթիա-Սեբաստիա, Կիլիկիա, Արեշ և այլ թաղամասերի անվանումներում:

Երևանը տարածված է Արարատյան դաշտի կենտրոնական մասում: Նրա տարածքը հատում է Հրազդան գետը, որի գեղատեսիլ կիրճը, հորիզոնի տարբեր կողմերում գտնվող մասիսների և Արագածի համայնապատկերը առանձնակի գեղեցկություն են հաղորդում քաղաքին:

Երևանը խոշորագույնն է ոչ միայն մեր երկրի ներկայիս քաղաքների, այլև պատմական Հայաստանի մայրաքաղաքների շարքում: Այն աշխարհի հնագույն քաղաքներից է:

Երևանի հիմնադիրը, ինչպես հայտնի է, Արգիշտի I թագավորն է, որը ներկայիս Երևանի տարածքում գտնվող Արինբերդ բլրի ստորոտում կառուցեց Էրեբունի ամրոցը: Այստեղ հայտնաբերված քարե սալի վրա, Ք. ա. 782թ. Արգիշտիի անունից արված արձանագրու-

Արգիշտի Առաջինի արձանագրությունը

թյան մեջ նշված է. «Խալդ աստծո մեծությամբ Արգիշտին՝ Մենուայի որդին, այս անառիկ ամրոցը կառուցեց և անվանեց Էրեբունի քաղաք՝ ի հզորություն Բիայնայի և ի սարսափ թշնամիների»: Ամրոցի պեղված միջնաբերդը, թագավորական պալատի ավերակների հետ, վերածվել է բացօթյա թանգարանի, որին կից ստեղծվել է «Էրեբունի» թանգարանը:

Ամեն տարի աշնանը մեր մայրաքաղաքը տոնական եռուզեռի մեջ է լինում. այդ օրերին անցկացվում է Երևանի ծննդյանը նվիրված Էրեբունի-Երևան տոնակատարությունը:

Երևանի տարածքի հնագույն բնակավայրերից է Շենգավիթը, որը գտնվում է այժմյան Երևանյան լճի ձախ ափին գտնվող բլրի վրա:

Հիշե՛ք, թե ինչով էր հայտնի Շենգավիթը:

ժամանակակից Երևանը մայրաքաղաք է դարձել 1918թ., երբ վերականգնվեց հայոց պետականությունը և հիմնադրվեց Հայաստանի առաջին հանրապետությունը: Հետագայում այն անընդհատ կառուցապատվել է, ընդարձակվել, ներառելով ոչ միայն Արարատյան դաշտի մշակովի և անմշակ ընդարձակ հողատարածքներ, այլև հարակից շատ գյուղական բնակավայրեր: Դրանցից են Նորքը, Առինջը, Ավանը և այլ բնակավայրեր: Երևանում ապրում է ավելի քան 1 մլն 200 հազ. մարդ: Այն աշխարհի խոշոր շատ քաղաքների նման անընդհատ բարեկարգվում է: Վերջին տարիներին մեր մայրաքաղաքի առանձին հատվածներ հիմնովին վերափոխվել են, կառուցվել են նոր թաղամասեր: Դրանցից են Հյուսիսային պողոտան, Վահագնի թաղամասը և այլն:

Երևանում են հանրապետության խորհրդարանը (Ազգային ժողովը), Կառավարությունը, բոլոր նախարարությունները և համապետական հաստատությունները: Երևանը ՀՀ նախագահի նստավայրն է: Այստեղ են արտասահմանյան երկրների դեսպանատները, միջազգային կազմակերպությունների գրասենյակները:

Երևանի Հանրապետության հրապարակը

Երևանը Հայաստանի գլխավոր օդային դարպասն է՝ «Զվարթնոց» և «Էրեբունի» միջազգային օդանավակայաններով: Երևանում կան բազմաթիվ արդյունաբերական ձեռնարկություններ, մշակութային կենտրոններ, բարձրագույն ուսումնական հաստատություններ, գիտական հիմնարկներ: Երևանը իր թան-

գարաններով, տեսարժան վայրերով, ժամանակակից հյուրանոցներով դեպի իրեն է ձգում բազմաթիվ զբոսաշրջիկների:

Հարցեր և առաջադրանքներ

1. Երևանի ինչ ճարտարապետական կոթողներ կարող եք նշել:
2. Ո՞վ և ե՞րբ է հիմնադրել Երևանը: Հաշվե՞ք.
 - քանի՞ տարի է անցել Երևանի հիմնադրումից մինչ այսօր,
 - քանի՞ տարեկան կլինի Երևանը 2028, 2033 թվականներին:
3. Նշե՞ք Երևանի հին ու նոր թաղամասերի, փողոցների անուններ: Փորձե՞ք ձշտել դրանցից մի քանիսի ծագումը:
4. Բնութագրե՞ք Երևանի աշխարհագրական դիրքը:
5. Պետական կառավարման ինչ մարմիններ կան մեր մայրաքաղաքում:
6. Ինչպիսի՞ տնտեսական, մշակութային, տրանսպորտային նշանակություն ունի Երևանը Հայաստանի համար:

Երևանն այսօր

ԴԱՍ 31–32

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

1. Ինչ է ժողովրդական բանահյուսությունը և ինչ դեր ունի:
2. Ինչ դեր է կատարել Մեսրոպ Մաշտոցը հայ ժողովրդի կյանքում:
3. Ինչո՞վ է առանձնահատուկ Մովսես Խորենացու «Հայոց պատմությունը»:
4. 5–7–րդ դարերում գիտության ո՞ր ճյուղերն էին հատկապես զարգացած Հայաստանում. այդ ժամանակաշրջանի ինչ նշանավոր գիտնականների գիտեք:
5. Գրիգոր Նարեկացու ո՞ր ստեղծագործությունն է ժողովուրդը համարել բուժիչ զորությամբ օժտված, ինչո՞ւ:
6. Ովքե՞ր էին աշուղները: Ինչ գիտեք նրանց մասին:
7. Հովհաննես Թումանյանի և Եղիշե Չարենցի ինչ ստեղծագործություններ գիտեք: Ո՞րն է ձեր ամենասիրելի ստեղծագործությունը կամ հերոսը:
8. Կոմիտասին հաճախ համեմատում են Մեսրոպ Մաշտոցի հետ, ինչո՞ւ:
9. Արամ Խաչատրյանը հայտնի է ամբողջ աշխարհում: Իսկ Հայաստանում ինչ է կապված նրա անվան հետ:
10. Դասագրքում նշված նկարիչներից բացի՝ ուրիշ ինչ հայ գեղանկարիչների գիտեք: Պատմե՞ք նրանց մասին:
11. Ժողովրդական մշակույթի ո՞ր ճյուղերն են կոչվում կիրառական արվեստ:
12. Միջնադարյան և ժամանակակից ինչ նշանավոր հայ ձարտարապետների գիտեք: Թվարկե՞ք նրանց ստեղծագործություններից մի քանիսը: Ինքներդ տեսե՞լ եք դրանցից մեկերկուսը: Պատմե՞ք այդ մասին:
13. Թվարկե՞ք հայոց մայրաքաղաքներ, որոնք հիմնվել են՝
 - Արարատյան դաշտում,
 - Շիրակում:

ԼՐԱՑՈՒՑԻՉ ՆՅՈՒԹԵՐ ՀԱՅՐԵՆԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆԻՑ

Վանա լիճ

Վանա լիճը (հնում՝ Տոսպա, Ռշտունյաց, Բզնունյաց, Վասպուրականի ծով, Աղթամար, Նաիրի երկրի ծով) անհոսք աղի լիճ է Հայկական Տավրոսի հյուսիս-արևելքում, ծովի մակարդակից 1720 մ բարձրության վրա: Լճի երկարությունը մոտ 125 կմ է, առավելագույն լայնությունը՝ մոտ 51 կմ, իսկ առավելագույն խորությունը 451 մ է: Վանա լճի հայելին

ավելի քան երկու անգամ մեծ է Սևանա լճի հայելուց: Լիճն ունի անկանոն քառանկյան տեսք, խիստ կտրտված է, հաճախ՝ զառիթափ ափերով: Լճում կան կղզիներ՝ Կիմ, Առտեր, Կտուց, Աղթամար:

Լիճը սնվում է մթնոլորտային տեղումներից, ստորերկրյա ջրերից և գետերից: Վանա լիճ են թափվում Բերկրի, Արժեշ, Մարմետ, Խոշաբ և այլ մանր գետեր: Լիճը, նույնիսկ խիստ սառնամանիքների դեպքում, ամբողջությամբ չի սառցակալում և մեղմացնում է շրջապատի կլիման: Սառցակալում են միայն նրա հյուսիսարևելյան և հարավարևելյան ծայրամասային ծանծաղ շրջանները:

Վանա լճի օրգանական աշխարհն աղքատ է: Ձկներից միայն տառեխն է: Թռչնաշխարհին բնորոշ են որորներն ու ջրագռավները, որոնք այստեղ են գալիս հարևան Նազիկ լճից: Վանա լճին բնորոշ են մակարդակի տատանումները: Ներկայումս լճի մակարդակը բարձրանում է, որի պատճառով որոշ բնակավայրեր մնացել են ջրի տակ: Մերձափնյա բնակչությունը զբաղվում է ձկնորսությամբ և աղի արդյունագործությամբ: Լճափերին զարգացած են այգեգործությունը, պտղաբուծությունն ու ձիթենու մշակությունը:

Հսագույն ժամանակներից Վանա լիճը նավարկելի է եղել:

ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ (Ավետիք Իսահակյանի հուշերից)

Լոռիում եմ. Սարոյի, Սաքոյի, Անուշի հայրենիքում. Օհաննեսի հետ, Նրա հարկի տակ: Ինչ կար ավելի քաղցր, քան այդ ժամերը: Օհաննեսի հետ շրջում ենք Դսեղ գյուղում, Նրա շրջակայքում: Հին, հնադարյան գյուղ է Դսեղը, ամեն կողմում՝ անցյալի բեկորներ: Գնում ենք գերեզմանատուն. այցելում ենք Օհաննեսի հոր շիրիմին. Օհաննեսի աչքերն արցունքոտվում են. ութ տարի է անցել հոր մահից, բայց վիշտը չի անցել: Եվ Նորից պատմում է Նա ինձ իր սքանչելի հոր մասին. ազնվական, բարի, սիրող սրտով մարդ, բանաստեղծական հոգով:

«Ինչ որ կա իմ մեջ լավ բան՝ հորիցս է», - ասում է Նա:

Գնում ենք բարձրաքաշ Ս. Գրիգորի հոյակապ վանքը տեսնելու, մեր միջնադարյան ճարտարապետության մի փառավոր կոթող:

Գնում ենք լիճը տեսնելու, որ դսեղցիները, լոռեցուն հատուկ չափազանցությանը, ծով են կոչում: Բարձրանում ենք մի զառիվեր, որտեղից սկսվում են Մարցի չքնաղ անտառները:

Օհաննեսի մանկության և խաղերի վայրերն են սրանք:

Ամեն կողմից դեպի երկինք են մխրձվում լեռնագագաթները. լանջերը՝ անտառապատ, բարձր ժայռերի վրա հսկա ծառեր կան, ավելի բարձր՝ արծվի բներ: Ձորակներից ծուխ է բարձրանում. հովիվների բինաներն են, ուր ապրում են աժդահա սաքոները:

...Գյուղի շուրջը բազկատարած շառաչում են «կանաչ, վիթխարի ընկուզենիները». և արդյոք որի՞ տակ Օհաննեսը օրհնություն ստացավ գյուղի մեծերից:

Ձիեր նստած թափառում ենք Լոռվա գյուղերում: Գնացինք Օձուն, Սանահին, Հաղպատ և այլուր:

Շրջեցինք Լոռվա գրեթե մեծ մասում:

«Մի գրողի ճանաչելու համար պետք է լինել Նրա հայրենիքում», - այսպիսի մի միտք է հայտնել գերմանացի բանաստեղծ Գյոթեն:

Լոռին Նահապետական մի ինքնամփոփ աշխարհ է. հեքիաթի, առասպելի մի վիպաաշխարհ, դյուցազնական աշխարհ. Նրա ամեն մի անկյունը՝ ավանդավեպ, ամեն մի քարը՝ խոսող հերոսական անցյալից:

...Քաջությունը, իգիթությունը լոռեցու հատկություններն են: Օհաննեսի նախահայր պապը Լոռվա ձորերի և անտառների Նահապետ քաջ Հովակիմն է՝ Մեհրաբյան-Թումանյան Հովակիմը, որի մասին հոմերական ոճով գրում է Խաչատուր Աբովյանը:

Մի հսկա, ժայռեղեն տղամարդ, որը պաշտպանում է Լոռին անթիվ հաղթանակող կռիվների մեջ:

Ինքը՝ Օհաննեսը, քաջ մարդ էր, լավ հրացանաձիգ, որսկան:

Երբ շրջում էինք գյուղերում, բոլոր գյուղացիները ճանաչում էին Օհաննեսին և խորին հարգանքով վերաբերվում նրան: Օհաննեսն էլ ճանաչում էր գրեթե բոլորին, մանավանդ տարեց լոռեցիներին, զրույց էր անում նրանց հետ, կատակում Լոռվա համով-հոտով բարբառով:

...Լոռիում Օհաննեսն իր տարերքի մեջ էր: Այս հոյակապ բնության մեջ, այս՝ ավանդություններով, առասպելներով, հիշատակներով լի չքնաղ սարերում ու ձորերում նա բազմապատկվել էր կյանքով:

...Դյուցազնական-նահապետական Լոռին իր շքեղ բնությունով, իր ավանդներով ու սովորույթներով, նրա հինավուրց ժողովուրդն իր կենսահայացքով, իր ցավերով, նաև իր պայքարով եղան Օհաննեսի ներշնչարանը: Այստեղից է հորդահոս գալիս Օհաննեսի ստեղծագործության աննախընթաց ժողովրդայնությունը:

Կոմիտասի հուշերից

1881թ. եկա Ա. Էջմիածին և ընդունվեցի Գևորգյան ձեմարանի Ա դասարան:

Մտանք վեհարան: Բազմաձ էր Հայոց հայրապետը՝ պատկառելի մի ձերունի: Սկսեց ինձ հարցուփորձ անել: Ես չէի հասկանում, թե ինչ էր ասում, որովհետև խոսում էր հայերեն, իսկ ես, ինչպես և մեր քաղաքացիները, տաճկախոս էի: Թեև հայերեն գրել-կարդալ գիտեի, բայց բոլոր առարկաներն անցել էի թուրքերեն, ուստի չէի հասկանում կարդացածս ու գրածս հայերենը: Վեհը տեսավ, որ ես հայերեն չեմ իմանում, ասաց տաճկերեն լեզվով. «Դու զուր ես եկել այստեղ, որովհետև մեր ձեմարանում ամեն բան հայերեն են անցնում»: Ես էլ, առանց քաշվելու, մանկական միամտությամբ համարձակվեցի և ասացի. «Ես էլ եկել եմ հայերեն սովորելու»:

- Էհ, լավ, ձայն ունեն, երգել գիտես:

- Այո՛, ունեմ և գիտեմ:

- Ի՞նչ երգեր գիտես:

- Ինչ ասես գիտեմ՝ հայերեն, տաճկերեն, եկեղեցական, աշխարհական:

- Շատ լավ, «Լույս զվարթ» գիտե՞ս:

- Գիտեմ:

«Լույս զվարթ»-ը երգելիս նկատեցի, թե ինչպես արցունքները գլորվում էին և թավալվելով երկար, ձերմակ մորուսի վրայով՝ կորչում էին վերարկուի ծալքերի մեջ:

- Ասոր ձեմարան տարեք,- հրամայեց Վեհը իր դիվանապետին:

Մեկիքություններ

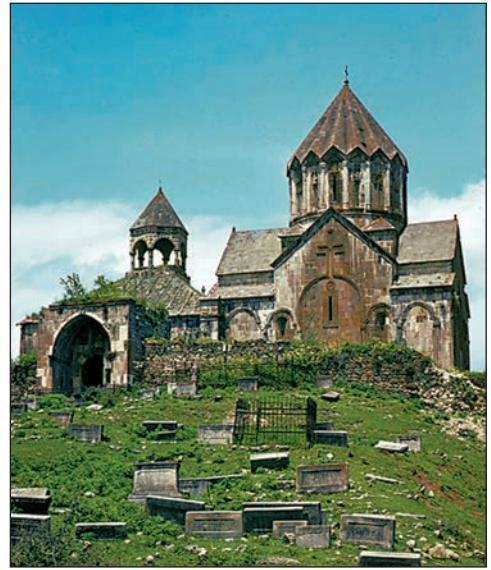
16-րդ դարից Արցախի իշխանները մեկիք տիտղոսն էին կրում: Մեկիք բառացի նշանակում է թագավոր: Հասկանալի է, որ նրանք թագավոր չէին, այլ՝ գավառական կառավարիչներ:

Մեկիքական պաշտոնը ժառանգական էր: Մեկիքին փոխարինում էր ավագ որդին, իսկ ժառանգ չունենալու դեպքում՝ եղբայրը: Սակայն ամեն մի նոր մեկիք իր պաշտոնը կարող էր ստանալ միայն պարսից շահի հրովարտակից հետո: Մեկիքները պարտավոր էին ժամանակին վճարել պետական հարկերը, մեկիքության սահմանները պաշտպանել արտաքին հարձակումներից, պատերազմի ժամանակ իրենց զորքով ներկայանալ շահին: Մնացած հարցերում նրանք ինքնուրույն էին:

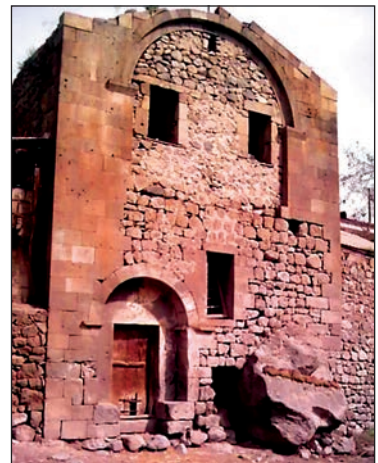
Մեկիքներն իրավունք ունեին պատժելու և պարգևատրելու իրենց հպատակներին: Դատավարության իրավունքը նույնպես նրանց ձեռքին էր:

Մեկիքության գյուղերն ունենում էին գյուղացիների կողմից ընտրված տանուտերեր: Այդ ընտրությունը հաստատում էր մեկիքը: Տանուտերը հետևում էր գյուղի կարգուկանոնին, հավաքում հարկերը, դատում մանր հանցագործներին:

Զինվորական պարտադիր ծառայություն չկար, և մեկիքները մշտական բանակ չունեին: Բայց մեկիքներից յուրաքանչյուրը՝ որպես թիկնապահների, իր մոտ մշտապես պահում էր մոտ 300 զինվորի: Պատերազմի ժամանակ զենք կրելու ընդունակ բոլոր չափահաս տղամարդիկ պարտավոր էին ներկայանալ մեկիքին: Զորքը ղեկավարում էին մեկիքի նշանակած հարյուրապետներն ու հազարապետները:

Արցախում ազատագրական ձգտումները արթուն էր պահում Գանձասարի կաթողիկոսությունը:

Մեկիքական իջևանատուն Սյունիքի Խնածախ գյուղում. 17-րդ դար

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

1. Մեր հայրենիքը Հայաստանն է	3
------------------------------------	---

ԳԼՈՒԽ 1. ՄԵՐ ԵՐԿԻՐԸ

2. Հայկական լեռնաշխարհ	5
3. Հայոց բնօրրանը	13
4. Հայաստանի Հանրապետություն	17
5. Արցախի Հանրապետություն	23
6. Իմ հայրենիքի փոքր անկյունը	28

ԳԼՈՒԽ 2. ԻՄ ԼԵԶՈՒՆ, ԻՄ ՀԱՎԱՏԸ, ԻՄ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

7-8. Մեր լեզուն հայերենն է	36
9. Իմ հավատը, իմ եկեղեցին	421

ԳԼՈՒԽ 3. ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ՄԱՍԻՆ

10. Պատմություն և առասպել	45
11. Առասպելներ	49
12. Բիայնա երկրի արքաներ	55
13. Արտաշեսյաններ	60
14-15. Արշակունիներ	67
16. Բագրատունիներ	76
17. Կիլիկիայի հայոց պետությունը	81
18. Հայոց պետականության վերածնունդը	87
19. Կրկնություն	93

ԳԼՈՒԽ 4. ՄԵՐ ԵՐԿՐԻ ՄՇԱԿՈՒՅԹԸ

20. Հայ մշակույթի անցյալն ու ներկան	95
21. Մեսրոպ Մաշտոց և Սահակ Պարթև	99
22. Մովսես Խորենացի	103
23. Դավիթ Անհաղթ և Անանիա Շիրակացի	106
24. Հայ գրականության մեծանուն ներկայացուցիչները	109
25. Հայ երգի մեծերը	116
26. Հայ կերպարվեստի խոշոր դեմքերը	122
27. Հայ ժողովրդական մշակույթը	127
28. Ճարտարապետություն	134
29. Հայոց մայրաքաղաքները	141
30. Քաղաքամայր Երևանը	149
31-32. Ամփոփում	153
Լրացուցիչ նյութեր հայրենագիտությունից	154

ԱՐՄԵՆ ՀՈՎՍԵՓՅԱՆ
ԱՌԱՔԵԼ ԳՅՈՒԼԲՈՒԴԱՂՅԱՆ
ՆԱԻՐԱ ՏՈՂԱՆՅԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ

5-րդ դասարանի դասագիրք

Շապիկի ձևավորումը՝ Ա. Բաղդասարյանի

Համակարգչային
ձևավորումը և էջկապը՝ Միքայել Աբրահամյանի

Սրբագրիչ՝ Պ. Հակոբյան

«ՄԱՆՄԱՐ» ՀԶ ՓԲԸ
Ղ. Փարպեցու 9/7, հեռ. 53-79-82, 53-79-83
Էլ-փոստ. manmar@manmar.am
www.manmar.am